

MINH HIỂU KHÊ

MINH NHƯỢC HIỂU KHÊ. TẬP 3. CHUYỆN THẦN THOẠI

CHƯƠNG 1

“Bịch”, cuốn tập san số mới nhất của Học viện Quang Du bỗng nhiên được ném phịch xuống bàn Minh Hiểu Khê, suýt đè trúng tay Hiểu Khê. Cô đang bận rộn chuẩn bị cho kì thi cuối khóa liền vội ngẩng đầu lên, thấy một nữ sinh bực bội bước qua.

Tiểu Tuyên sấn tới, giằng lấy cuốn tập san, nói bằng giọng không mấy thiện cảm: “Hiểu Khê này, bây giờ cậu là ‘kẻ thù chung của mọi người’ đấy!”

Hiểu Khê ngơ ngác: “Ồ, sao lại thế?”

Tiểu Tuyên lớn giọng giảng giải: “Còn không biết sao? Cậu có biết cô nữ sinh ban nãy tới đây làm gì không?”

Hiểu Khê lúng túng: “Chẳng... chẳng phải đưa báo... thì làm gì?”

Tiểu Tuyên quát lớn: “Hừ, đồ ngốc, cô ta đến mắng cậu đấy”.

Hiểu Khê tròn mắt lên vừa ngạc nhiên vừa tức giận, không hiểu đầu của tai nheo ra sao cả.

Giọng Tiểu Tuyên rất kẻ cả: “Nhưng do biết cậu lợi hại, sợ bị cậu cho ăn đòn nên cô ta mượn tuấn san để mắng cậu đấy”. Nói xong, Tiểu Tuyên mở phất cuốn tuấn san ra trước mặt Hiểu Khê, dúm đầu cô bạn xuống, bắt xem. Hiểu Khê kinh ngạc đọc dòng chữ: Học viện Quang Du biểu dương học sinh Minh Hiểu Khê bởi sự lạnh lùng. Dưới dòng chữ đó là những hình ảnh rất tự đắc của cô khi chơi bóng chuyền và khi chụp bảng điểm ưu tú cuối học kỳ. Cô thầm khen ngợi cho các tay paparazzi này. Họ chụp hình của cô từ lúc nào mà chính cô cũng không hay.

Thế nhưng Hiểu Khê xem ra cũng không mấy bị tác động, chỉ hờ hững lật giở qua loa. Có lẽ cái đầu bướng bỉnh của cô đã được huấn luyện tới kiên cường.

Tiểu Tuyên vẫn gan lì đứng bên trách móc: “Minh muốn bênh cậu mà cũng không được. Cậu thật quá đáng đấy! Cậu có biết không?”.

Hiều Khê ngỡ ngác, không rõ mình đã sai ở đâu. Tiểu Tuyên tức giận, chỉ muốn đập cho bạn một trận. Đúng là đồ gà tồ. Cái gì cũng phải nói toạc ra, bực bội quá thể.

Cuối cùng Tiểu Tuyên cũng đành phải nói toạc ra: “Lớp trưởng Triệt đã bị thương vì cậu, phải không?”

Hiều Khê cúi đầu, lí nhí: “Đúng... nhưng mình...”

Tiểu Tuyên cắt ngang, giọng nghẹn ngào: “Anh ấy bị thương rất nặng, tới mức suýt chết, đúng không?”

Mặt Hiều Khê trắng bệch, đáp rất khẽ: “Đúng!”

Tiểu Tuyên phần nộ hét lên: “Anh ấy vẫn phải nằm ở bệnh viện, giằng co giữa sự sống và cái chết. Còn cậu, cậu vẫn ung dung đi học được sao?”

Hiều Khê lắp bắp không ra tiếng. Cô hiểu Tiểu Tuyên giận dữ vì quá lo lắng cho lớp trưởng Triệt.

“Lẽ ra cậu phải luôn túc trực trước giường bệnh của anh ấy. Lẽ ra trông cậu phải tiêu tụy, mất ngủ, lo lắng, ăn năn, không còn tâm trí làm những việc khác, kể cả đi học”, tiếng Tiểu Tuyên vẫn rít lên.

Hiều Khê bất bình cãi: “Nhưng lớp trưởng Triệt đã qua cơn nguy hiểm mà. Cậu cũng phải để mình đi thi chứ?”

Đột nhiên cô nghe thấy một tiếng quát đồng dục “Câm ngay!” vang lớn.

Hiều Khê giật mình quay lại, thấy mình đang bị bao vây bởi một tập nữ sinh mặt đờ đờ sát khí, hai tay chống nạnh. Tất cả bọn họ đều uất ức nhìn cô như một kẻ thù chung. Hiều Khê đầu dụi, ngoan ngoãn cúi đầu nghe Tiểu Tuyên tiếp tục trách móc.

Trong khi đó, Tiểu Tuyên nghiêng răng nghiêng lợi đầu tồ: “Còn cậu lại như thể không có chuyện gì xảy ra. Cậu vẫn ăn uống, sinh hoạt bình thường!”

Hiều Khê nghĩ thầm: “Nếu không ăn uống bình thường, khéo mình còn ‘đi’ trước khi Giản Triệt tỉnh dậy”.

May thay Tiểu Tuyên không có tài đọc ý nghĩ của người khác, nếu không hậu quả thật khó lường. Cô ta vẫn tiếp tục giáo huấn: “Cậu lại còn không khóc thương cho anh ấy nữa. Trong khi nước mắt của bọn tớ có thể nhấn chìm tới ba Học viện Quang Du”.

Nghe tới đây, các nữ sinh đều xúc động, cùng òa lên khóc lóc thảm thiết. Hiều Khê chột hiểu. Thì ra Phong Giản Triệt phải thức tỉnh bởi nước mắt của họ vì nếu anh không tỉnh lại, nguy cơ về một đại hồng thủy do anh là nguyên do là rất lớn, trong khi Giản Triệt lại là người rất lương thiện. Tiểu Tuyên vừa khóc vừa không quên nhiệm vụ đầu tồ bạn: “Lớp trưởng Triệt từng là ân nhân cứu mạng, lẽ ra cậu phải lấy thân mình ra báo đáp chứ? Sao anh ấy, vừa tỉnh, cậu đã ích kỷ bỏ về đi học, thi cuối kỳ lại đạt điểm ưu, giờ cơm trưa lại ăn nhiều nhất? Nhìn lại cậu xem, trông nom người ốm gì mà mặt mày cậu rạng rỡ, thân hình béo tốt, da thịt săn chắc, sáng bóng thế này?”. Vừa nói, Tiểu Tuyên vừa véo vào tay của Hiều Khê như để chứng minh.

Hiều Khê đau khổ, gắng giằng tay mình ra khỏi tay của Tiểu Tuyên. Thật bực mình, tại sao Tiểu Tuyên cứ bắt mình phải làm khổ nhục kế mới hài lòng nhỉ? Lạ thay, đám nữ sinh xung quanh lại không hề phản đối những

câu nói của Tiểu Tuyên. Trái lại, cả đám còn xúm vào hỏi tội Hiểu Khê: “Minh Hiểu Khê, hãy nói thật đi. Có phải cậu vẫn còn sống chung với Mục Lưu Băng không?”

“Cậu đúng là đồ vô lương tâm. Lớp Trưởng triệt suýt chết vì cậu như thế mà cậu vẫn còn qua lại với Lưu Băng”.

“Cậu thật không xứng đáng với Giản Triệt!”

“Minh thật mù quáng, ai lại ngưỡng mộ một người như cậu được cơ chứ!”

“Nếu cậu không chịu yêu lớp trưởng Triệt, tớ xin thề sẽ hận cậu suốt đời”.

Minh Hiểu Khê ù đầu nhúc tai vì những câu hỏi lao tới tấp xuống đầu.

Song cô gắng gượng nói to: “Các cậu đều yêu lớp trưởng Triệt như vậy, sao cứ đẩy sang cho tớ? Nếu tớ tuyên bố sống cùng với lớp trưởng Triệt, các cậu có khó chịu không?”.

Cả đám đông lao xao bỗng im bật. Mọi người im lặng nhìn nhau dò hỏi.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Tuyên lên tiếng trước: “Hừ, Minh Hiểu Khê, đừng làm phách. Bọn tớ nói vậy chỉ vì thương xót cậu”.

Các cô gái thấy có người dẫn đầu liền đua nhau công kích lại:

“Đúng đúng, đừng tưởng bở!”

“Bọn tớ để cậu hết hy vọng yêu lớp trưởng Triệt...”

“Lớp trưởng Triệt cũng không hề yêu cậu...”

“Thề xác và tinh thần của cậu sẽ phải chịu giày vò...”

Phòng bệnh của Phong Giản Triệt sang trọng hơn phòng tổng thống ở khách sạn năm sao khiến Minh Hiểu Khê thấy nơi đây không hề giống bệnh viện chút nào. Mặc dù biết nhà họ Phong có vị trí rất cao trong giới chính trị, song cô không ngờ gia đình này giàu có đến vậy. Phòng bệnh bên ngoài xếp đầy hoa tươi và các trái cây đủ loại, chật kín cả lối đi. Hiểu Khê mò mẫm, tránh không dẫm đạp lên thứ gì, nhích từng bước từ các khoảng trống nhỏ trên sàn, lách vào phòng bệnh bên trong.

Phong Giản Triệt mặc đồ ngủ bằng tơ trắng, đang tựa người trên cái gối to, mơ màng nhìn ra cửa sổ, nhưng vừa nghe thấy tiếng động nhỏ do Hiểu Khê đi vào, anh quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy Hiểu Khê lễ mễ bung quà vào, Giản Triệt nở nụ cười âm áp, khiến ai cũng phải chú ý.

Nhìn vẻ ngờ nghệch đến buồn cười của Hiểu Khê, y tá Cốc Mộc Tịnh không khỏi chọc Giản Triệt rằng: “Phong thiếu gia, cô bạn gái của cậu đến rồi kìa”.

Hiểu Khê vẫn không để tâm bởi cô đang mê mải trong nụ cười ngọt ngào của Giản Triệt. Chẳng trách tất cả các nữ sinh ở Học viện Quang Du đều đắm đuối vì anh.

Bác sĩ Thái Man vừa ghi chép bệnh lý xong, ngẩng đầu lên nhìn và cười với y tá Cốc. Trong mắt họ, Giản Triệt và Hiểu Khê đúng là một cặp búp bê ngộ nghĩnh. Bác sĩ Thái giục Hiểu Khê: “Sao lại đứng đờ ra vậy? Mau chạy đến hôn anh ta một cái mới mau lành bệnh”.

Hiểu Khê giật mình, làm rơi cả quà xuống đất. Hai má cô đỏ bừng, chân tay luống cuống vừa nhặt quà vừa ấp úng giải thích: “Không, không, mọi người nhầm rồi. Cháu không phải là bạn gái anh ấy”.

Y tá Cốc nháy mắt về phía Giản Triệt, trêu: “Sao thế? Cậu vẫn chưa thổ lộ

tình cảm với cô ấy sao?”.

Hiểu Khê đau khổ phân trần: “Không phải, anh ấy không thích cháu đâu”.

Y tá Cốc ra vẻ kinh ngạc: “Thật vô lý, cháu có nhầm không đấy? Giản Triệt ngày nào cũng mong cháu tới. Cháu không thấy mỗi lần có mặt cháu, cậu ấy đều giả vờ đọc sách nhưng có đọc vào được đâu ư? Cậu ấy thực sự thích cháu đấy, chỉ tội hơi ngượng thôi”.

Ngượng ư? Hiểu Khê cứ ngỡ mình nghe nhầm. Người đang ngượng phải là cô mới đúng. Cô thấy rõ má mình đang nóng bừng, hàm hập như sốt, tim đập thình thịch như người muốn chạy trốn.

Thấy Hiểu Khê khó xử, Giản Triệt vội vàng cất tiếng: “Y tá Cốc, cô nhầm rồi”.

Cô y tá liền quay lại, tinh nghịch hỏi: “Vậy là cậu không thích Hiểu Khê?”

Giản Triệt trêu mếu nhìn Hiểu Khê, cô như nín thở chờ đợi. Ánh mắt anh sao mà dịu dàng đến vậy, khẽ khàng như cơn gió mùa xuân. Chợt anh cất tiếng: “Không, tôi rất thích cô ấy”.

Hiểu Khê sững người, tim cô như ngừng đập vì bất ngờ.

Y tá Cốc cười sung sướng: “Thấy chưa, tôi biết ngay mà”.

Giản Triệt buồn bã nói tiếp: “Nhưng... cô ấy không phải là bạn gái của tôi”.

Tiếng cười im bật. “Y tá Cốc, cô đừng trêu Hiểu Khê nữa nhé, nếu không sẽ làm cô ấy rất khó xử”.

Hiểu Khê rụt rè nhìn Giản Triệt đầy cảm kích. Cô thấy tim mình bắt đầu đập trở lại. Y tá Cốc vẫn chưa hiểu ra sao liền thắc mắc: “Vô lý thật, ý cậu là hiện giờ cô ấy chưa phải bạn gái của cậu phải không? Tôi thấy hai người...”.

Bác sĩ Thái gõ bệnh án lên đầu cô ý tá nhiều chuyện, nhắc nhở: “Làm xong rồi thì ra ngoài mau, còn bao nhiêu bệnh nhân đang chờ kìa”.

Y tá Cốc lụng bụng bỏ đi ra chiều bị cưỡng bức lắm, ra đến cửa, cô như nhớ ra điều gì liền dừng lại, nói: “Hiểu Khê này, phiền cháu trông chừng chai nước truyền nhé. Nếu hết, nhớ kêu cô thay chai khác”.

Hiểu Khê gạt đầu nhưng bụng nghĩ thầm: chả dại gì mà gọi cô ta nữa.

Hiểu Khê vừa nhặt các món quà từ dưới thảm lên vừa ôm tới đầu giường của Giản Triệt. Cô áp úng lời ra từng món và nói: “Anh Triệt ơi, đây là các món quà của mọi người trong lớp tặng anh. Sôcôla hình trái tim là của Lê Tinh tặng. Cô ấy nhờ nhắn là mãi mãi yêu anh. Sôcôla hình ngôi sao là của Mĩ Linh tặng. Cô ấy cầu chúc cho anh luôn tỏa sáng như ngôi sao này. Chỗ trái cây màu hồng này là do Hữu Ái gửi tặng. Cô ấy nói luôn nhớ tới anh từng giờ từng phút. Còn chỗ quýt vàng này là...”.

Giản Triệt cất ngang: “Vậy còn quà của em đâu?”.

Hiểu Khê giật mình sực tỉnh: “Chết, em quên mất”.

Triệt cười, nói: “Em cứ để chỗ quà mọi người gửi ở đó, anh tự xem được mà. Cho anh gửi lời cảm ơn mọi người nhé! Thế là em đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi đó!”

Hiểu Khê chớp mắt, cắn môi. Hóa ra mình đã làm xong việc sao? Vậy mình còn đứng ở đây làm gì nhi? Cô lúng túng dậm chân đứng đó rồi

ngược nhìn Giản Triệt, kính ngạc phát hiện thấy mặt anh đỏ bừng như quả cà chua. Như không dám tin vào sự thật trước mắt, Hiểu Khê dụi mắt rồi tiến lên phía trước, chạm khế vào mặt Giản Triệt, kêu lên đầy kính ngạc: “Trời ơi, mặt anh đỏ quá! Anh sao thế?”.

Giản Triệt lúng túng đẩy tay cô ra. Cả hai đều ngượng ngùng im lặng. Không khí thật khác thường. Nhưng chỉ một lúc sau, Giản Triệt đã bình thường trở lại và cười giòn giã: “Em chê da mặt anh thường ngày dày lắm phải không?”.

Hiểu Khê luống cuống thanh minh: “Không phải, em cứ tưởng anh không bao giờ đỏ mặt”.

Giản Triệt cười: “Tại sao vậy? Chẳng lẽ anh không được giống người bình thường sao?”.

Hiểu Khê đáp: “Không, anh luôn là người mà em kính phục nhất. Anh rất khác thường”.

Nụ cười trên môi Giản Triệt vụt tắt. Anh chột im lặng. Vị đắng đắng hơi trào lên môi. Anh hơi nhăn mặt, gắng nghĩ sang chuyện khác.

Ngỡ anh đau, Hiểu Khê luống cuống giục: “Anh nằm xuống nghỉ đi, mệt lắm không?”.

Giản Triệt lắc đầu, nắm lấy tay cô, nói: “Kể chuyện cho anh nghe đi”.

Hiểu Khê bậm môi suy nghĩ rồi nhớ tới món quà của cô. Hiểu Khê lục lọi trong túi hồi lâu rồi lôi ra một bảng điểm thi cuối kỳ, hãnh diện cười và khoe trước Giản Triệt.

“Anh xem này, em thi cuối kỳ được kết quả ưu tú này. Chà chà, từ nhỏ đến lớn, em chưa từng đạt kết quả giỏi đến vậy. Có nói, chắc bố mẹ em cũng không tin nổi, không chừng còn nghi ngờ em copy cho mà xem. Anh thấy em lợi hại không? Vĩ đại không?”, Hiểu Khê nói liên thoảng.

Giản Triệt cười khe khẽ.

Cô liếc sang anh, thừa nhận: “Thôi, thôi, em công nhận có công lao của anh tới một nửa. Nhờ anh, em mới có kết quả thi cao như vậy”.

Giản Triệt cố nhịn cười nhưng ánh mắt vẫn cười.

Minh Hiểu Khê thở dài, giọng xiu hắt: “Thôi được, anh có công hết, được chưa nào? Em biết là nhờ anh luôn thúc giục em học hành mới có được ngày hôm nay. Nhưng anh thử nghĩ xem, nếu em không cố gắng, nếu em ngu dốt, liệu anh có dạy dỗ em có được ngày hôm nay không? Em cũng đâu phải đứa vụt đi”.

Giản Triệt cười lớn, thừa nhận: “Đúng, em có lý”.

Rồi anh cứ ngắm mãi gương mặt nghịch ngợm và đáng ghét kia. Anh nhớ ra rằng từ lúc hôn mê tới nay, anh mới nhìn thấy cô. Nom cô rất nhợt nhạt, thần kinh căng thẳng, song ánh mắt rất bừng bình, lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ trước mắt mọi người. Cô đúng là tuýp người khiến anh ưa thích. Trong khi đó, Hiểu Khê vẫn cầm bảng điểm, thích thú xoay tới xoay lui, làm bậm: “Ha ha, bố mẹ mình mà nhìn thấy ắt phải kính ngạc lắm”.

Giản Triệt chột nhớ ra hỏi: “Sắp nghỉ đông rồi, em có về nhà thăm bố mẹ không?”.

Hiểu Khê ngơ ngác: “Ồ... ơ... em chưa quyết định” rồi liếc nhìn cánh tay

đang băng bó của Giản Triệt.

Hiều rõ Hiểu Khê đang nghĩ gì, anh cười lớn: “Không sao, em cứ yên tâm mà về, anh không chết nổi đâu”.

Trên người Giản Triệt lúc này có tới năm vết thương. Hai vết thương ngoài da. Nhưng một vết thương ở bụng, một vết thương xuyên qua hông trái.

Hai viên đạn này suýt nữa lấy mất mạng của Giản Triệt, khiến anh hôm mê đúng mười ngày dù hai lần phải dùng máy kích tim. Cũng may bác sĩ Thái Man với tay nghề cao mới giúp anh tỉnh lại. Các vết thương khác không có gì đáng nói, chỉ lo ngại nhất vết thương ở tay phải bị viên đạn đầu tiên bắn trúng khiến thần kinh bị tổn thương nghiêm trọng. Bác sĩ Thái đã từng nói bóng gió rằng cánh tay đó có thể bị tàn phế để mọi người chuẩn bị tốt tâm lý.

Nhìn ánh mắt đăm chiêu của Hiểu Khê, Giản Triệt cười nói: “Con người không nên quá tham lam. Cứu được mạng rồi thì mất một cánh tay cũng có ý nghĩa gì đâu”.

Hiều Khê im bật hồi lâu rồi áp úng hỏi: “Anh có nghĩ gì về tương lai không?”.

Giản Triệt không đáp, như thể đang suy nghĩ.

Cô nói tiếp: “Anh Triệt này, em biết anh rất giỏi, làm gì cũng rất xuất sắc, chơi đàn, vẽ tranh, nấu ăn... khiến ai cũng phải thềm muốn. Nhưng anh thích gì nhất?”.

Giản Triệt nhìn đôi mắt trong sáng của Hiểu Khê, tươi cười: “Thích gì nhất à? Để anh suy nghĩ nào. À, anh thích nhất được nghe em nói, được có em ở bên cạnh”.

Vừa nghe xong, Hiểu Khê đã la âm lên: “Ừ thềm chơi với anh nữa. Đang nói chuyện nghiêm túc lại cứ đùa cợt”.

Giản Triệt thôi cười, hít một hơi dài: “Đồng ý, nói nghiêm túc vậy”.

Mắt Hiểu Khê lại sáng lên: “Vậy anh muốn tương lai anh phát triển ra sao?”.

Giản Triệt gắng tựa người vào chông gối, ngồi dậy. Anh nhìn cô rất lâu, chân thành đáp: “Thật tình anh chưa nghĩ tới chuyện này. Mọi chuyện anh làm trước đây đều rất dễ dàng. Thế nên anh cũng không thấy mình có tài năng gì và cũng không biết cần phát triển mặt nào”.

Minh Hiểu Khê băn khoăn: “Anh sao thế? Hay anh thất vọng điều gì?”.

“Anh ư? Đâu có, sao em nghĩ vậy?”, Giản Triệt ngạc nhiên hỏi lại.

Hiều Khê lúng búng thanh minh: “Không, em thấy mọi mặt của anh đều quá xuất sắc nên việc lựa chọn bỏ gì, theo gì chắc chắn nhất thời khó quyết định... Nhưng điều này cũng bình thường mà. Anh mới có mười chín tuổi, không nhất thiết quyết định quá sớm. Em chỉ muốn biết anh có sở thích gì đặc biệt và có... có giúp được gì cho cánh tay phải của anh không?”.

Giản Triệt chau mày, gắng hiểu ý của Hiểu Khê. Nhìn gương mặt anh, Hiểu Khê cười, cảm thấy áy náy vô cùng. Hơn ai hết, cô hiểu những vết thương của Giản Triệt cũng do cô gây ra.

Giản Triệt cười át đi, dí dỏm nói: “Để anh nói cho em biết bí mật của anh nhé. Từ nhỏ, anh cũng có ước mơ nghề nghiệp, chỉ tội nó luôn thay đổi

theo thời gian. Hồi đầu, anh muốn làm chuyên gia dinh dưỡng để có thể nếm được đủ các món ăn ngon. Sau đó, anh lại muốn làm người mẫu để có thể luôn mặc đồ đẹp và kiếm được thật nhiều tiền. Rồi một thời gian, anh lại mê võ thuật, ảo tưởng mở võ quán lùng lấy thế giới, giúp mọi người có cơ thể khỏe mạnh cường tráng. Nhưng giờ đây, anh lại thay đổi...”, vừa nói, anh vừa xoa đầu Hiểu Khê như trêu chọc một nhóc tí nghịch ngợm. “Giờ đây, anh chỉ muốn tập trung điều trị, chữa khỏi cánh tay này, ra viện”, anh nói tiếp, “Đó là ước mơ lớn nhất của anh đấy. Nếu không thực hiện được, anh sẽ chẳng làm gì được nữa”.

Hiểu Khê ngắm cánh tay phải của Giản Triệt đang cầm đầu dây chuyền, ngậm ngùi xót xa. Cô thầm nghĩ: “Phải làm sao bây giờ? Con người xuất sắc như thế, chàng trai tài giỏi thập toàn như thế lẽ nào lại bị tàn phế?”

CHƯƠNG 2

Chiều buông. Hiểu Khê ôm một túi táo đầy căng bước vào bệnh viện. Dưới ánh mặt trời mùa đông, những trái táo tròn căng, đỏ mọng khiến mọi người qua đường đều phải ngoái lại nhìn thèm muốn. Thời tiết rất lạnh nhưng Hiểu Khê rất phấn chấn. Tin tốt lành về việc chữa trị cánh tay phải cho Giản Triệt khiến cô rất vui. Hiểu Khê thực sự tin rằng cuộc sống đầy những kì tích bất ngờ khiến mọi người thật khó tin. Mấy tháng cách đây không lâu, bao nhiêu bác sĩ giỏi đến chữa trị cho Giản Triệt nhưng đều lắc đầu bó tay. Tất cả đều kết luận rằng cánh tay trúng đạn của anh đã bị tổn thương thần kinh nghiêm trọng, không có cách nào chữa được, ắt sẽ bị tàn phế trừ phi có kỳ tích xuất hiện hoặc có thể tìm thấy được bác sĩ Susi của ngoại khoa thần bí trong truyền thuyết, nghe nói có thể lấy chân của chó nổi lên mình con linh dương, còn làm cho tốc độ chạy của nó còn nhanh hơn cả báo.

Nhưng đó chỉ là lời đồn đại, y thuật của bác sĩ Susi có cao như thế không, hoặc thậm chí có tồn tại một vị bác sĩ như thế không cũng không thể biết đích xác. Xác xuất tìm được ông ta hoàn toàn không cao bao nhiêu so với kỳ tích xuất hiện. Thế nhưng chỉ nửa tháng sau, vị bác sĩ huyền thoại này đã xuất hiện, tự tìm đến đề nghị làm phẫu thuật cánh tay phải cho Giản Triệt. Mặc dù nhiều người còn nghi ngờ về xuất xứ và tài năng của con người này, Giản Triệt vẫn quyết định tin tưởng ông và đồng ý phẫu thuật hai lần. Kết quả thật như ý, cánh tay anh đã khỏi hẳn. Thật đúng là một kỳ tích.

Hiểu Khê cười tới híp cả mắt, cô càng rảo bước nhanh hơn, chỉ muốn mau chóng lao tới bên cạnh Giản Triệt, ngắm nhìn anh đang dần dần hồi phục. Bỗng một trái táo bị rớt ra khỏi túi, lăn xuống đất, Hiểu Khê cuống quýt đuổi theo. Trong một góc tối bệnh viện, một bàn tay thanh tú vươn ra đón lấy trái táo, nhặt lên. Hiểu Khê sững người, đứng lại nhìn kỹ. Một gương mặt buồn bã, ánh mắt sầu muộn, dáng người thanh mảnh nhưng kiêu hãnh xuất hiện trước mắt cô. Hiểu Khê ngạc nhiên la lên khi nhận ra Đồng:

“Trời, cậu đó sao?”

Đồng im lặng trả lại trái táo cho Hiểu Khê, ánh mắt buồn bã thê lương, môi run rẩy định nói gì, song lại kìm nén.

Hiểu Khê đón trái táo, nhìn Đồng rất ái ngại: “Cậu đến thăm anh Triệt phải không? Sao không vào đi? Đứng đây làm gì?”

Đồng bậm môi, khó nhọc đáp: “Không, mình không thăm anh ấy”.

Hiểu Khê thở dài: “Vậy cậu tới đây làm gì? Muốn thăm thì cứ việc, có gì mà phải ngại. Rõ là...”

Đồng chậm rãi ngắm nhìn Hiểu Khê hồi lâu, rồi nói bằng giọng rất tha thiết: “Mình Hiểu Khê này, hãy nói thật đi, cậu chọn ai?”

Hiểu Khê ngơ ngác: “Mình không hiểu. Quyết định gì cơ?”

Bàn tay cô vô tình nắm chặt trái táo mà Đồng vừa trả. “Mục Lưu Băng hay là Phong Giản Triệt? Cuối cùng cậu chọn ai?”

Đồng nói dần từng tiếng. Hiểu Khê bấu chặt vào trái táo, hần rõ cả vết móng tay lên nhưng cô vẫn gắng giữ vẻ bình tĩnh: “Mình không hiểu ý cậu”.

Đôi mắt Đồng nhìn xoáy thẳng vào mắt của Hiểu Khê, khiến cô không thể trốn tránh. Ánh mắt đó như thiêu đốt cô, đòi hỏi cô phải đối diện sự thật.

Đồng nói tiếp: “Lẽ nào cậu không hiểu được tâm tư của anh Triệt? Anh ấy yêu cậu”.

Sắc mặt Hiểu Khê chợt tái nhợt, cô áp úng nói: “Đồng, cậu không được nói lung tung”.

Đồng cười đau khổ, ánh mắt càng u buồn: “Đó là sự thật. Trước khi cậu xuất hiện, mình cứ ngỡ anh ấy yêu mình bởi anh ấy đối xử với mình rất tốt, rất dịu dàng, ai cũng nhận ra điều đó. Nhưng khi cậu xuất hiện, mọi việc đã hoàn toàn thay đổi”.

Hiểu Khê sợ hãi thanh minh: “Vô lý, trong lòng mình chỉ có Lưu Băng, mình chỉ coi Giản Triệt như một người anh mà thôi”.

Song có vẻ Đồng không chút mảy may bị tác động bởi những lời lẽ của Hiểu Khê. Cô vẫn nói tiếp bằng giọng đều đều: “Thực ra, chỉ cần nhìn ánh mắt anh ấy dành cho cậu, mình đã hiểu cả. Mình đã lo lắng, sợ hãi rằng cậu sẽ giành mất anh ấy. Mình đã cố gắng vượt qua mọi rào cản để bày tỏ tình cảm với Triệt. Nhưng... mình đã thất bại”.

Hiểu Khê la lớn: “Không phải vậy đâu. Cậu và anh Triệt là...”, rồi cô chợt nhớ ra phải ngưng bật, gắng không để bí mật to lớn này bị vuột ra khỏi miệng trước khi Giản Triệt cho phép nói.

Đồng xua tay, vẻ chán nản: “Hiểu Khê, cậu quá ngây thơ, quá dễ tin người. Đừng thương hại cho mình. Mình không yếu đuối, không đáng thương như cậu nghĩ đâu”.

Hiểu Khê xót xa nhìn Đồng, trái tim cô như bị vò xé, cô rất muốn nói thật với Đồng về cái bí mật ghê gớm kia, rằng Đồng chính là em gái cùng cha khác mẹ với Giản Triệt, song cô lại không dám.

Giọng Đồng đầy đau đớn, u uất: “Từ nhỏ mình lớn lên trong Liệt Viêm Đường. Mình làm gì có sự hồn nhiên, ngây thơ như bao đứa trẻ khác. Mình và Triệt quá khác nhau. Mẹ anh ấy ghét mình, hận mình cũng đúng thôi.”

Mình biết hôm mình bày tỏ tình cảm với anh Triệt, cậu nấp sau lùm hoa. Mình muốn cậu biết tình cảm thật của mình với anh ấy để cậu không nỡ cướp anh ấy của mình”.

Nói đoạn, Đồng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt như đại đi: “Hiểu Khê, cậu có biết mình hận cậu đến mức nào không? Trong con mắt Triệt chỉ có hình bóng cậu mà thôi. Còn cậu lúc nào cũng ra cái vẻ thương xót mình, mình không cần điều đó”.

Hiểu Khê rùng mình ớn lạnh. Cô gắng ôm túi tảo sát vào người như muốn tìm hơi ấm. Nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ những lời Đồng nói hồi lâu, Hiểu Khê mở mắt ra, nhìn thẳng vào Đồng, nói rành mạch: “Đồng này, mình không hiểu tại sao cậu lại nói như vậy với mình. Chắc hẳn cậu muốn mình bị tổn thương, bị khó xử? Được, vậy coi như cậu đã đạt mục đích. Còn mình, bao giờ mình cũng coi cậu là người bạn tốt. Nếu cậu đã nói xong, hãy để mình đi”.

Đồng im bật, đứng ngây như một pho tượng. Thấy cô không có phản ứng gì, Hiểu Khê dợm chân định bỏ đi, bỗng Đồng lại nói tiếp bằng giọng run run: “Mình xin cậu, đừng làm tổn thương tới anh Triệt”.

Hiểu Khê chậm rãi xoay người lại, cố gắng phân tích những gì mà Đồng vừa nói. Những câu nói của Đồng nhẹ nhàng nhưng lại chẳng khác nào quả tạ đập vào đầu Hiểu Khê, khiến cô choáng váng. Quan sát kỹ Đồng một lúc, Hiểu Khê mới cất tiếng: “Mình cam đoan sẽ không làm anh Triệt bị tổn thương nữa. Nhưng mình xin cậu, đừng nói những lời như vậy nữa”.

Đồng nở nụ cười héo hắt như hoa mùa đông lạnh lẽo. Cô nói: “Anh Triệt tuy giỏi giang nhưng cũng là một người thường. Anh ấy cũng dính những bi lụy tình ái, chỉ có điều anh ấy cố gắng che giấu điều đó bằng sự ân cần và dịu dàng của mình. Cậu không có quyền làm tổn thương anh ấy”.

Hiểu Khê khổ sở nhăn nhó: “Cậu nhầm rồi, mình hoàn toàn không muốn làm anh ấy bị tổn thương”.

Đồng bình thản nói tiếp: “Nếu cậu còn yêu Mục Lưu Băng thì không nên gặp Giản Triệt nữa. Còn nếu cậu đã chọn Giản Triệt thì lòng cậu phải dứt bỏ hình ảnh của Lưu Băng”.

Hiểu Khê cảm thấy bực bội, cô nói to: “Thôi, cậu im đi. Mình không thể chịu đựng nổi nữa. Tại sao cậu cứ nói mãi về chuyện này thế? Mình phải nói rõ quan điểm của mình cho cậu lần cuối mới được. Thứ nhất, anh Triệt không yêu mình. Thứ hai, mình vẫn cứ đến thăm anh ấy, quyết không thể để những lời lẽ của cậu tác động tới mình. Thứ ba, cậu nên vào thăm anh ấy, anh ấy cũng rất nhớ cậu đấy. Và cuối cùng nhé, mình cam đoan sẽ không làm tổn thương tới anh Triệt”.

Ánh nắng chiều thật lạ, cửa sổ phòng bệnh đã được mở, không khí tươi mát tràn vào thật dễ chịu. Hạo Tuyết đang ngồi ở đầu giường, đôi mắt hiếu kỳ hết quan sát Giản Triệt lại tới Hiểu Khê. Một lúc sau, cô bé reo lên thích thú, nói: “Hai anh chị này buồn cười thật đấy. Chị Hiểu Khê thì liên tục gọt táo, chẳng nói gì. Anh Triệt thì chỉ nhìn chị, cũng không nói gì. Sao không ai để ý tới em vậy?”.

Hiểu Khê chẳng nói chẳng rằng, vẫn cầm cúi gọt táo. Cô vẫn bị những lời

lẽ của Đồng ban này làm cho kích động.

Giản Triệt cười rất tươi, để lộ hàm răng sáng bóng: “Hạo Tuyết trật tự nào. Em không thấy đáng chị Hiếu Khê ngồi gọt táo rất đẹp sao?”

Mọi người chăm chú nhìn kỹ. Dưới lưỡi dao của Hiếu Khê, những vỏ táo dài chảy ra. Chúng mỏng và đều, uốn dài tới sát đất như những dải lụa hồng mềm mại nom thật đẹp mắt. Hạo Tuyết trầm trồ, không tiếc lời khen ngợi: “Sao chị có thể gọt được vỏ mỏng mà không gãy thế? Chị làm bằng cách nào?”

Hiếu Khê đắc ý: “Em xem lợi hại chưa? Kỹ thuật sử dụng dao của chị là thiên hạ vô song đây! Và lại táo ngon thế này phải rất tốn tiền nên cố gắng gọt được vỏ càng mỏng càng ngon, lại không lãng phí”.

Hạo Tuyết lắc đầu le lưỡi: “Khiếp, gọt táo mà cũng sợ bị lãng phí. Chị tiết kiệm quá đây, hay là chị thiếu tiền quá?”

Hạo Tuyết vừa dứt lời liền bị cả Hiếu Khê và Giản Triệt lườm nguýt. Cô bé lúng túng quay mặt ra cửa. Bỗng gương mặt cô sáng bừng khi nhìn thấy một người bước vào. Té ra là Đồng Hạo Nam.

Hạo Nam đi thẳng tới đầu giường Giản Triệt, ngồi xuống ân cần hỏi: “Cậu đỡ chưa? Tình hình ổn không?”

Giản Triệt cười đáp: “Đỡ lắm rồi, phẫu thuật thành công, chắc vài ngày nữa sẽ được phép đi lại”.

“Còn cánh tay phải thì sao?”, Hạo Nam lo ngại nhìn cánh tay bạn.

“Đang hồi phục dần, khả quan lắm”, Giản Triệt khẽ cử động các ngón tay cho bạn coi.

Hạo Nam thở phào nhẹ nhõm: “May quá, mình rất lo cho cậu. Cứ tưởng bị tàn phế thì chết”.

Hạo Tuyết toét miệng cười: “Ha ha, đúng là anh trai em thay đổi nhiều quá. Từ người máu lạnh vô tình, nay bỗng rất nhiệt tình và biết lo lắng cho bạn. Đi vắng xa vậy mà hay tin anh Triệt bị tai nạn, cứ gọi điện về hỏi thăm suốt.”

Hiếu Khê cũng tươi cười, đưa một miếng táo lớn cho Hạo Nam: “Này, anh ăn đi”.

Hạo Tuyết vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt: “Đấy, anh trai em thay đổi như vậy, đáng ghi điểm lớn. Người vô tình nhất là anh Lưu Băng, đến thăm cũng chả thấy đâu”.

Giản Triệt vội cắt ngang: “Lưu Băng có gọi điện cho anh, nói rằng có chút việc bận, sẽ tới thăm sau”. Vừa nói anh vừa lo ngại nhìn Hiếu Khê.

Cô đang cố tỏ ra bận rộn thu dọn đám vỏ táo, vờ như không nghe thấy.

Hạo Tuyết vẫn âm ức: “Bận có mà bận suốt đời, dành chút thời gian tới thăm cũng không được sao?”

Hạo Nam ngừng nhai táo, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không đâu, Lưu Băng không thể là người vô tình. Anh nghe bên ngoài đồn rằng...”. Chợt bắt gặp ánh mắt ngăn cản của Giản Triệt, anh vội im bặt và liếc nhìn Hiếu Khê. Cô lại loay hoay ngồi gọt táo rất chăm chú như không hề để tâm tới câu chuyện mà mọi người vừa nói.

Bỗng cửa phòng bật mở, một đám người ồn ào đi vào. Đi đầu là bác sĩ giải

phẫu nổi tiếng Susi, tiếp đó là bố mẹ của Giản Triệt, bác sĩ Thái Man và cô y tá Cốc Mộc Tịnh. Mọi người vội vã đứng lên chào: “Chào bác trai, bác gái”.

Ông Phong hồ hững gật đầu với Hạo Nam, trong khi sắc mặt của Phong phu nhân rất nhợt nhạt. Bác sĩ Susi lạnh lùng tới cuối giường bệnh, lật giở bệnh án, cầm cuỉ ghi chép gì đó.

Ông Phong không nhịn nổi lo ngại, hỏi ngay: “Bác sĩ xem bệnh tình của cháu Triệt ra sao rồi?”.

Bác sĩ Susi cài cây bút lên túi áo, hồ hững đáp: “Khá hơn”.

Ông Phong mừng ra mặt, hớn hờ nói: “Vậy tay phải của cháu sẽ bình phục được hoàn toàn sao? Cháu nó có thể đánh đàn, vẽ tranh như trước nữa không?”.

Bác sĩ Susi nhìn ông Phong đầy kinh ngạc, nói: “Anh có nằm mơ không đấy?”

Mọi người trong phòng đều biến sắc mặt. Ông Phong nhợt nhạt như một xác chết, câm nín. Phong phu nhân run lẩy bẩy, nắm chặt lấy áo của bác sĩ Susi, hỏn hển nói: “Chả lẽ... chả lẽ... con trai tôi không thể sử dụng được tay phải như trước?”.

Bác sĩ Susi gắng gỡ đôi bàn tay gầy guộc của người đàn bà tội nghiệp, nói: “Thần kinh của cánh tay phải đã bị đứt nghiêm trọng. Tuy tôi đã nối lại được, song chỉ phục hồi được một số chức năng cơ bản trong cuộc sống như thay quần áo, xúc đồ ăn... Như vậy cũng nên mừng mới phải”.

Không khí trong phòng đông cứng và nặng trĩu, ai nấy đều thấy khó thở. Chỉ riêng Giản Triệt rất bình tĩnh và thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Ông Phong bắt đầu cất tiếng, mí mắt ông giật liên hồi ra chiều rất kích động: “Bác sĩ... xin bác sĩ thương tình... phẫu thuật lại cho cháu nó... để phục hồi như xưa”.

Bác sĩ Susi cười nhạt, hồ hững xốc lại quần áo. Bác sĩ Thái Man gợi ý: “Hay là để tay khỏi hẳn, chúng ta sẽ chữa trị theo liệu pháp đặc biệt?”.

Ông chưa nói dứt câu thì bác sĩ Susi giễu cợt cất ngang: “Anh nên nhớ rằng bác sĩ chỉ chữa được bệnh, không chống được số mệnh. Cánh tay của Giản Triệt vĩnh viễn không thể hồi phục được như xưa. Nếu tôi không phẫu thuật, cánh tay đó đã trở nên tàn phế. Đó là sự thật”.

Vàng trán của ông Phong đầm mồ hôi, vừa lau mồ hôi, ông vừa khấn khoản: “Xin bác sĩ giúp cho. Hết... hết bao nhiêu, tôi cũng chấp nhận”.

Bác sĩ Susi phá lên cười: “Anh nhầm rồi, tôi không làm vì tiền. Nếu không phải vì...”, nói tới đây ông nhìn thẳng vào Hiếu Khê đầy căm hờn, khiến cô hoảng sợ thụt lùi mấy bước. Mọi người đều biết tiếng tăm về tài năng của bác sĩ Susi đã nổi như thần. Rất nhiều người nguyện cống hiến gia sản để nhờ ông chữa trị nhưng vẫn vô phương vì không tài nào tìm được tung tích của ông. Nhưng thật kỳ lạ, khi mọi người đang tuyệt vọng nhất vì bệnh tình của Giản Triệt thì ông lại đột ngột xuất hiện, cứ như một giấc mơ.

Ông Phong đau đớn gào lên: “Trời ơi, lẽ nào đòi lại oái oăm đến thế? Lẽ nào Triệt vĩnh viễn không thể đánh đàn hoặc vẽ tranh? Vậy nó sẽ sống sao đây?”.

Giản Triệt nằm trên giường bệnh, lặng lẽ mỉm cười thông cảm với cha mình, song đôi môi anh trắng bệnh không còn giọt máu. Phong phu nhân bỗng như hóa điên, lao phắt tới bên chồng, đấm đá ông và kêu gào: “Tại ông, ông là đồ súc sinh, tất cả tội lỗi ông gây ra, trời lại đổ lên mình con trai tôi. Chính ông đã hại nó”.

Ông Phong cũng mất hết lý trí, quên mất sự hiện diện của bao nhiêu người trong phòng. Ông nắm chặt lấy tóc vợ, quát to: “Tại bà, bà đã đẻ ra một thằng ngu, si dại, chết vì người khác”.

Thấy Phong phu nhân bị đối xử như vậy, Hạo Nam giận tới mức đỏ bừng mặt. Cậu quát to: “Bác Phong, buông bác gái ra”.

Lúc này, tóc tai Phong phu nhân xõa rũ rượi, khoe miệng rớm máu, gương mặt đầy dấu bầm đỏ bởi bàn tay phũ phàng của chồng. Bà vùng vẫy như kẻ điên loạn, ra sức cắn vào tay chồng la lớn: “Trả lại con trai cho ta. Trả lại con trai cho ta”.

Ông Phong đau đớn thét âm lên: “Người đâu, lôi bà điên này ra”.

Lập tức mấy vệ sĩ không biết từ đâu xuất hiện, ra sức gỡ Phong phu nhân ra, lôi ra khỏi phòng. Chứng kiến cảnh đó, Hiều Khê tức run tới mức mặt trắng bệch, môi run lẩy bẩy. Hạo Tuyết sợ hãi và khiếp đảm núp sau lưng cô. Bác sĩ Thái Man và y tá Cốc Mộc Tịnh cũng sững sờ như không tin vào cảnh tượng trước mắt. Chỉ có bác sĩ Susi là vẫn ung dung khoanh tay trước ngực, hờ hững như không có chuyện gì xảy ra.

Trên giường, mặt Giản Triệt trắng bệch như tuyết, mắt vụt tối sầm, anh quát lớn, giọng chắc nịch như mũi tên vút ra khỏi cây cung: “Buông mẹ tôi ra”.

Đám vệ sĩ chùn tay, dừng lại chờ lệnh. Ông Phong chậm chạp quay lại nhìn con trai, có vẻ bất ngờ về phản ứng bất thành linh của đứa con vốn phức tạp này. Nhưng rồi ông phẩy tay ra hiệu cho đám vệ sĩ tiếp tục lôi Phong phu nhân đi. Hạo Nam không còn kìm chế được nữa. Cậu nhảy tới chặn trước cửa ra vào, nhíu cặp lông mày xéch, giận dữ quát: “Bỏ Phong phu nhân ra”. Đám vệ sĩ dừng lại, quay lại nhìn ông Phong chờ lệnh.

Ông Phong tiến lên một bước, quan sát thiếu gia nhà họ Đông – người sẽ được hưởng toàn bộ gia sản giàu có nhất. Hồi lâu sau, ông nói bằng giọng nhún nhường: “Hạo Nam, ta coi cháu như Giản Triệt. Nhưng đây là chuyện của nhà họ Phong. Cháu không nên dính vào”.

Hạo Nam bướng bỉnh đứng nguyên tại chỗ, dậm chân quát lớn: “Nếu không buông Phong phu nhân ra, sáng mai trên tất cả các đầu báo lớn sẽ đăng tin xấu này. Tôi thề đấy!”.

Mí mắt ông Phong lại giật liên hồi vì bị kích động. Ông căm tức nhìn Hạo Nam hồi lâu rồi khẽ phẩy tay. Đám vệ sĩ buông Phong phu nhân ra và vội vã bỏ ra ngoài.

Hiều Khê thơ thẩn đi trong hành lang của bệnh viện. Nơi đây yên tĩnh và vắng vẻ tới ghê người. Cô có cảm giác mọi người vừa xảy ra chuyện và mất tích hết, vút lại bao nỗi đau buồn và cô đơn. Hành lang cứ dài hun hút như đi mãi không hết, trên đó chỉ vắng lại tiếng chân của cô, lặng lẽ, đơn điệu. Chợt cô thấy bác sĩ Susi đang đứng hút thuốc. Cô tiến lại gần và hỏi:

“Hình như bác sĩ muốn nói gì với cháu?”.

Bác sĩ Susi lạnh lùng hỏi: “Cô chính là bạn gái của Mục Lưu Băng phải không?”.

Hiểu Khê giật mình vì câu hỏi lạ, song vẫn đáp: “Đúng thế!”.

Bác sĩ Susi quay lại, nhìn xoáy vào mặt cô, gần từng tiếng nói: “Vậy cô hãy về chuyên lời với Mục Lưu Băng rằng cánh tay của Phong Giản Triệt không thể hồi phục được hoàn toàn. Không có một bác sĩ nào trên thế giới này có thể làm nổi điều đó”.

Minh Hiểu Khê im lặng. Ánh mặt trời chiều đỏ ối chiếu trên gương mặt cô, tỏa ra một ánh sáng lấp lánh khiến mọi người phải nín thở. Rồi cô cũng cất tiếng, thật đõng dạc: “Sinh mệnh con người thật khó nói. Nhiều khi có kỳ tích xuất hiện”.

Bác sĩ Susi lạnh nhạt cắt ngang: “Tất nhiên, nhưng kỳ tích không thể xuất hiện một khi bị ép buộc phi lý”.

Hiểu Khê bướng bỉnh lắc đầu: “Cháu không tin. Cháu không thể để cánh tay anh Triệt bị như vậy. Anh ấy sẽ không thể sống được nếu không được đàn và vẽ nữa. Cháu sẽ tìm bằng được kỳ tích cho cánh tay anh ấy sống lại”.

Bác sĩ dụi tàn thuốc, quay lại nhìn đôi mắt bùng bùng của Hiểu Khê, nói: “Tôi đã làm hết sức. Cô hãy nói Mục Lưu Băng thả Lan Địch ra”.

Hiểu Khê hơi ngẩn ra, cô vẫn chưa hiểu rõ ý bác sĩ. Nhưng rồi mặt cô bỗng cau lại, đầy giận dữ. Tới giờ, cô đã hiểu tại sao bác sĩ Susi lại xuất hiện và chịu phẫu thuật cho cánh tay của Giản Triệt.

Bác sĩ vẫn quan sát cô, nói tiếp bằng giọng lạnh tanh: “Phiền cô cũng nói luôn với anh ta rằng, nếu anh ta dám làm tổn thương tới Lan Địch, tôi quyết sẽ sống chết cùng anh ta”.

CHƯƠNG 3

Hiểu Khê đang ngó nghiêng chợt một mái tóc vàng óng ló ra. Đó là một chàng trai rất dễ thương với nụ cười trong sáng và lúm đồng tiền đáng yêu.

Anh ta nhìn cô và nháy mắt hỏi: “Xin chào, cô là Minh Hiểu Khê phải không? Trả lời đi chứ. Sao cứ ngấm tôi mãi thế?”.

Hiểu Khê sực tỉnh, cố lúc lắc đầu để hoàn hồn lại. Quả thật cô hơi bị hút hồn vào vẻ trong sáng của chàng trai này. Cô gật đầu, nghiêm nghị đáp: “Ừ, tôi là Minh Hiểu Khê... Nhưng sao anh biết tên tôi vậy?”.

Chàng trai phá lên cười, tiếng cười thật trong trẻo. Anh ta đề nghị: “Này, chúng ta cùng thi với nhau nhé! Cô không được từ chối đâu đấy”.

Hiểu Khê ngơ ngác, không rõ chàng trai đẹp như thiên sứ này muốn gì.

Anh ta lại nhoẻn cười, giải thích rất đáng yêu: “Tôi từng được nghe kể cô rất lợi hại, đã đánh bại ba mươi hai vệ sĩ ghê gớm của Hải Hưng Bang. Thế nên tôi muốn tỉ thí với cô”.

Hiểu Khê bực bội nghĩ thầm, đúng là tin thật thiệt đáng sợ. Phải sớm tìm ra những kẻ tung tin đồn này. Vì những tin đó mà những người không quen

biết lại áp ủ mơ ước đánh nhau với cô. Bỗng một chàng trai khác đột ngột xuất hiện bên cạnh nhưng diện mạo thật trái ngược với chàng trai mặt đẹp ban nãy. Chàng trai mặt xấu này cao sừng sững như cột điện, mặt mũi đầy vết sẹo dữ dằn, ánh mắt long lên sòng sọc khiến Hiểu Khê hơi gai người. Cô lùi lại một bước và nói nhỏ với chàng trai mặt đẹp. “Anh bạn nhỏ này, tôi là bạn của Mục Lưu Băng, muốn tìm anh ấy có việc rất gấp”.

Chàng mặt đẹp bĩu môi đáp: “Ai là anh bạn nhỏ ở đây? Tôi chỉ kém Lưu Băng có một tháng tuổi thôi đấy”.

Hiểu Khê ra sức xin lỗi và hỏi: “Anh có biết Lưu Băng ở đâu không?”.

Chàng mặt xấu buột miệng: “Lộ Đài”.

Chàng trai mặt đẹp la lối: “Minh Hiểu Khê, cô là đồ con gái phụ tình. Cô đã sớm rũ bỏ Lưu Băng rồi còn tới tìm anh ấy làm gì? Cô muốn anh ta đau khổ tới đâu hả?”

Hiểu Khê im lặng, nhún vai rồi bỏ đi. Nhìn theo dáng cô xa dần, anh mặt đẹp tức giận cúi xuống lượm một viên sỏi trên đường, ném “bốp” một cái về phía cô. Chỉ thấy Hiểu Khê hơi lạng người sang bên phải, viên sỏi lao ngược lại, đập vào sống mũi anh đau điếng. Ôi, đúng là một cô gái ghê gớm như lời đồn.

Cuối cùng Hiểu Khê cũng lên được tới Lộ Đài. Gió lạnh thổi nhẹ nhưng khắp người cô ấy nóng bừng khi nhìn thấy Lưu Băng. Anh mặc một bộ đồ đen, tóc đen buông dài, tất cả thật nổi bật trên cái ghế mây trắng toát. Cô im lìm đứng sau lưng anh hồi lâu, không dám cất tiếng, cũng không dám cử động. Thời gian như ngưng đọng, tưởng như tới mấy thế kỷ đã trôi qua.

Cuối cùng Lưu Băng cất tiếng: “Sao em im lặng? Vậy tới tìm anh làm gì?”

Hiểu Khê thờ dãi, tới trước mặt Lưu Băng, định ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh, nhưng đã muộn rồi. Cánh tay rắn chắc của Lưu Băng đã kéo phất cô ngồi vào lòng anh. Anh khẽ vuốt ve má cô và nói: “Em đừng lo, bác sĩ Susi sẽ chữa khỏi cánh tay cho Triệt. Đó là bác sĩ phẫu thuật giỏi nhất thế giới”.

Giọng Hiểu Khê rầu rầu: “Không, bác sĩ không chữa được đâu. Tay anh Triệt sẽ mãi mãi không lành được”.

“Vậy sao? Ông ta dám nói vậy sao?”, giọng Lưu Băng vụt lạnh lùng.

Hiểu Khê vội vã lắc đầu. Cô quá hiểu thói tàn bạo tới vô tình của Lưu Băng. Hiểu Khê xoay mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, thẳng thắn hỏi: “Có phải chính anh đã sai người bắt người nhà của bác sĩ để ép ông ta tới làm phẫu thuật cho anh Triệt không?”

Lưu Băng gật đầu không chút e ngại: “Đúng, là anh. Thì sao?”.

Hiểu Khê chùng lại, van nài: “Hãy thả người nhà bác sĩ ra đi. Ông ấy đã gắng sức hết rồi”.

Lưu Băng nhìn Hiểu Khê đầy nghi ngờ: “Em không trách móc anh ác độc sao?”.

Hiểu Khê nhẹ nhàng nói: “Anh làm vậy không đúng tí nào, tuy nhiên em vẫn phải cảm ơn anh vì nhờ anh mà anh Triệt mới được bác sĩ Susi giúp”.

Lưu Băng hỏi đầy châm biếm: “Và em nghĩ rằng anh làm vậy vì Phong Giản Triệt sao?”.

Hiều Khê ngạc nhiên: “Chả lẽ lại không phải như vậy? Anh Triệt là bạn thân của anh từ nhỏ cơ mà?”.

Lưu Băng lắc đầu, buồn rầu nói: “Anh ư? Anh thì làm gì có bạn”.

Hiều Khê túm chặt lấy mặt của Lưu Băng, gắng xoay về phía mình, giọng thiết tha: “Anh sao thế? Anh Triệt, anh Hạo Nam đều là bạn anh. Cũng như em vậy. Chúng ta mãi mãi là bạn của nhau”.

Thời gian như ngưng đọng.

Mãi lâu sau, ánh sầu muộn trên đôi mắt Lưu Băng cũng vơi dần. Anh quay lại nhìn cô, khẽ khàng nâng cằm cô lên, ngắm nghía như một vật sứ mỏng manh. Anh khẽ nói, giọng lạc đi vì xúc động: “Hiều Khê, sao em không hôn anh đi!”.

Mặt Hiều Khê vẫn im lặng như một pho tượng bất động.

Lưu Băng vẫn nói tiếp: “Em luôn nói rất yêu anh, muốn sống với anh mãi mãi cơ mà. Tại sao em không muốn hôn anh? Hôn anh đi!”.

Thật là một mệnh lệnh khô khan và ngược đời, lạnh lùng và tàn nhẫn.

Nhưng nhìn sâu vào đôi mắt Lưu Băng, Hiều Khê vẫn nhìn thấy nỗi tuyệt vọng và đau đớn.

Lưu Băng vẫn nói, giọng anh giờ đây chỉ thì thào: “Chúng ta rất lâu không ở bên nhau, kể từ khi Triệt bị thương. Em không còn nhớ anh phải không? Hãy hôn anh đi, để anh thấy em vẫn còn yêu anh”.

Hiều Khê vẫn im lặng ngắm nhìn gương mặt đẹp đẽ của Lưu Băng. Ánh mắt cô như phủ sương.

Rất lâu sau, cô choàng tay vào cổ Lưu Băng, ngả đầu vào vai anh, thăm thì: “Anh biết không? Em rất nhớ anh!”.

Lưu Băng như nghẹt thở, những xúc cảm đau đớn, yêu thương cứ quặn lại với nhau, sục sôi trong người anh, khiến anh chỉ chực nổ tung. Hiều Khê vuốt ve mái tóc đen nhánh của anh, “Trời ơi, tóc anh đã dài đến như thế này sao?”.

Lưu Băng nhắc: “Do có lần em nói rất thích anh để tóc dài, nên anh cứ giữ mãi”.

Hiều Khê nghĩ ngợi: “Thật sao? Em không nhớ gì cả?”.

Bây giờ đến lượt mặt của Lưu Băng như phủ sương. Anh đứng phắt dậy, rút ra một con dao găm sang loáng, đưa lên mái tóc. Hiều Khê cuống cả lên, hét to: “Đừng cắt. Em thích, anh để lại đi”.

Trong bộ đồ đen, mái tóc dài bay trong gió, Lưu Băng thật giống một tay sát thủ đau khổ. Hiều Khê đứng dậy, giật lấy con dao trong tay Lưu Băng, vút xuống đất rồi cố cười, nói: “Anh để tóc dài rất hợp đây. Em xin lỗi, dạo này em hay quên quá. Rất nhiều việc em cứ nói xong lại quên mất”.

Lưu Băng vẫn đứng đó, ngắm mấy cành cây trụi lá. Hơn ai hết, anh nhận thấy rõ tình cảm giữa họ đã không còn như xưa.

Hiều Khê vẫn gắng nói chuyện: “Thật ra cánh tay của anh Triệt đã phục hồi phần nào, chỉ có điều không được hoàn toàn như trước”.

Lưu Băng hỏi: “Thật sao? Còn em?”.

Hiều Khê e ngại quan sát nét mặt anh, khẽ khàng nói: “Có rất nhiều chuyện mãi mãi không thể trở lại như cũ được”.

Lưu Băng nhăn mặt đau đớn nhưng gắng hỏi đầy châm biếm: “Ai đã từng nói muốn sống bên anh mãi mãi?”

Hiểu Khê điềm tĩnh đáp: “Là em... Nhưng em đã ân hận”.

Lưu Băng rùng mình như thể bị một con dao chọc thủng tim. Anh nắm chặt tay tới mức các ngón tay bị đau tới trắng bệch. Anh chăm chăm nhìn cô, đau đớn như kẻ bị phản bội rồi vụn tan vỡ, thất vọng vì anh đọc được trong ánh mắt cô, anh chỉ như một kẻ xa lạ. Giờ đây hai người đứng cách nhau có đúng một bước chân nhưng Lưu Băng hiểu rằng dù cố gắng đến mấy, họ vẫn không thể xích lại gần nhau.

Anh đau đớn hỏi: “Tại sao khi ân hận, em không bỏ đi luôn từ trước? Nếu khi chúng ta vừa quen nhau, em đừng nói những lời thề thốt đó, anh đã không đến nỗi ảo tưởng rằng chỉ cần có em là có cả thế giới”.

Hiểu Khê mấp máy môi. Cô nói rất khó nhọc và gắng sắp xếp các ý nghĩ lộn xộn trong đầu: “Em cứ ngỡ chỉ cần mình cố gắng, mọi việc sẽ diễn ra tốt đẹp. Em cứ ngỡ chỉ cần ở bên cạnh anh, em có thể làm anh hạnh phúc. Nhưng em đã tự đề cao mình. Khi nhìn thấy anh ngày càng thay đổi, không còn là chàng trai thanh tú trong trắng trước đây, em rất buồn. Nhìn cánh tay phải của Giản Triệt giờ đây không còn được như xưa, em không thể chịu đựng nổi. Em sẽ ân hận vô cùng, sẽ luôn mơ thấy ác mộng. Xin hãy hiểu cho em”.

Lưu Băng mấp máy môi: “Tại sao em không bỏ anh ngay từ đầu?”.

Hiểu Khê không thể đáp lại, cô cắn răng, quay người bỏ đi. Cô gắng bước rất nhanh, càng lúc càng gấp gấp như trốn chạy khỏi Lưu Băng, như sợ rằng chỉ cần chậm lại một chút, ý định đó sẽ tiêu tan. Cô cũng không dám ngoái đầu lại vì sợ không kìm lòng nổi trước vẻ đau khổ của anh.

Gió lạnh tê lương, càng làm cho lòng cô tê tái. Chợt có tiếng ai gọi tên cô. Hiểu Khê lắng tai nghe. Đúng là tiếng Lưu Băng nhưng sao nghe xa lạ đến vậy. Nó lạnh cóng và xa vắng vắng như từ đâu đập tới, “Nếu anh từ bỏ chốn này, liệu em có... quay lại không?”.

Hiểu Khê nhận thấy sự giằng xé và nỗi đau đớn, đầy mâu thuẫn trong giọng nói của Lưu Băng. Cô không thấy sự quyết tâm triệt để của anh. Phải rồi, trên đời này, quả thực có một số việc không thể nào được như ý con người, dù cố gắng đến mấy.

Nhưng quả thực cô thấy đau khổ tột cùng, tới mức tan nát, nước mắt chực rơi ra. Hiểu Khê gắng ngẩng đầu lên, ngắm nhìn bầu trời, để gắng không để dòng nước mắt túa ra, đau đớn. Cô hít một hơi sâu, căng phồng lồng ngực. Không có cách nào khác, phải chấp nhận thực tại, phải chấp nhận một Hiểu Khê hiện nay khác với một Hiểu Khê trước đó, cũng như phải chấp nhận xóa đi sự tồn tại của hình bóng Lưu Băng trong trái tim cô. Hiểu Khê gắng lắc đầu để xóa tan gương mặt anh, bỗng một ai đó lao ra chặn đường cô. Thì ra là chàng trai xấu ban nãy đã báo cho cô biết chỗ trốn của Lưu Băng. Anh ta nói với cô đầy tức tối: “Cô là một con người ác độc. Lưu Băng yêu cô và đau khổ vì cô như vậy, thế mà cô nỡ...”.

Hiểu Khê im lặng, tránh sang một bên, vẫn cầm cúi lao về phía trước. Cô không muốn nghe bất kỳ ai khuyên bảo, mặc cho anh ta vẫn tiếp tục

nguyên rửa: “Cô sẽ phải ân hận, sẽ phải ngàn lần đau khổ!”.
Nước mắt của Hiểu Khê rơi lã chã. Cô biết mình sẽ rất đau khổ, sẽ rất ân hận... Nhưng cô sẽ có cả một quãng thời gian dài phía trước.

Mùa xuân mơn man ủa tới, phủ hơi ẩm nồng nồng vào phòng. Không khí thật dễ chịu. Hiểu Khê lại mua một túi táo đỏ thăm tới thăm Giản Triệt. Cô ngồi ở đầu giường, mãi mê gọt táo, quên cả nói chuyện với Giản Triệt ngồi cách đó không xa. Anh đặt cuốn sách xuống giường, ngắm cô rất lâu rồi hỏi: “Hình như hôm nay em không được vui thì phải?”.

Hiểu Khê giật mình ngẩng lên nhìn anh, gượng cười lấy lòng: “Không, có gì đâu ạ. Em rất vui mà, còn hãnh diện nữa là khác. Nhiều người còn muốn tới thăm anh còn không được nữa là”. Nói xong, cô chợt nhớ tới Hạo Tuyết tuần nào cũng tới thăm Giản Triệt ít nhất ba lần.

Giản Triệt lắc đầu, nói: “Đừng dối anh. Em không biết nói dối mà. Có chuyện gì làm em không vui vậy?”.

Hiểu Khê đau khổ nghĩ thầm, sao anh ấy bị ốm mà vẫn thông minh thế nhỉ. Cô đành buông con dao xuống, nhìn vào mắt Giản Triệt, chậm rãi nói: “Em... em nhớ bố mẹ”.

Giản Triệt vẫn cười khích lệ, chờ cô nói tiếp.

Hiểu Khê mạnh dạn nói: “Em muốn về quê”.

Giản Triệt gật đầu rất thông cảm, nói: “Lần này em định về thăm nhà lâu không? Đồ đạc đã sắp xếp hết chưa?”.

Hiểu Khê ngạc nhiên vì thấy anh đoán ra được ý định của cô quá nhanh, song vẫn gật đầu: “Vâng, em đã viết đơn xin nghỉ học. Đã chuẩn bị hết rồi”.

Giản Triệt lặng lẽ nhìn cô âu yếm, không nói nữa.

Hiểu Khê bứt rứt hỏi: “Sao anh không nói gì? Anh không có gì hỏi nữa sao? Anh không muốn biết em còn quay lại nữa sao? Tại sao anh không thắc mắc về việc em trốn chạy? Tại sao anh lại im lặng thế? Anh thường che giấu suy nghĩ thật của mình bằng cách nào?”.

Giản Triệt cắt ngang: “Hiểu Khê...”.

Nhưng cô vẫn nhìn anh chăm chăm và nói tiếp, “Em biết anh luôn thương em, luôn bảo vệ em”.

Giản Triệt cắn môi, cười buồn bã: “Nhưng có ích gì”.

Hiểu Khê chăm chú nhìn anh, giọng thiết tha: “Em hiểu trong lớp vỏ bề ngoài điềm đạm đó, anh lại là một người rất yếu đuối và vị tha, luôn nghĩ tới người khác. Anh làm mọi thứ đều rất xuất sắc nhưng chỉ để cha mẹ vui lòng. Anh làm gì cũng chỉ nghĩ tới người khác, vì người khác và sẵn sàng hy sinh cho bạn bè, kể cả chuyện tình cảm của mình. Lẽ nào anh không cần được ai yêu thương?”

Hiểu Khê nhắm mắt, nhớ lại cảnh ông bà Phong đánh nhau trước mặt mọi người khi tới thăm con trai đang bị bệnh. Đó là hôm bộ mặt giả dối của ông Phong được lộ ra rõ ràng nhất. Và đó cũng là lúc cô phát hiện thấy ánh mắt anh đau đớn như da thịt bị dao cắt. Cô thở dài, nhìn anh xót xa.

Giản Triệt nhẹ nhàng ôm lấy cô, im lặng như muốn chia sẻ.

Hiều Khê vẫn rủ rủ nói: “Đây, anh xem, anh toàn giấu mình như thế. Trong khi em và mọi người ra sức coi anh như thần tượng để tôn thờ”. Ngừng lại một lúc, cô nói tiếp, “Anh luôn tôn thờ em, nâng niu em... Nhưng bây giờ em cũng bị sụp đổ rồi, chắc anh sẽ không còn nâng niu em nữa”.

Giản Triệt vừa khóc vừa cười, không biết an ủi Hiều Khê ra sao. Anh nói nhỏ: “Ôm anh đi!”.

Hiều Khê choàng tay ôm lấy anh, lặng lẽ nép đầu vào vai anh.

Giản Triệt tựa cằm lên đầu cô, nói: “Cứ ôm anh như thế nhé! Những điều em nói rất đúng, anh sẽ kể cho em nghe về cả niềm vui và nỗi buồn của anh”.

Hai người cứ ôm nhau mãi như vậy, rủ rủ trò chuyện. Gió mơn man. Không khí thật thơ mộng. Hiều Khê hé mắt nhìn: “Thế giờ anh muốn làm gì? Em có giúp anh được không?”.

Giản Triệt cười dịu dàng, đáp: “Ngốc ơi, em đã giúp anh rồi đó”.

Hiều Khê ngạc nhiên: “Anh đã nhờ em làm gì đâu nhỉ? Quái lạ, sao anh không nói gì thế kia?”.

Giản Triệt mỉm cười, càng khiến Hiều Khê tò mò và giục giã. Rồi anh ngừng lại, nghiêm nghị nói: “Có một việc quan trọng, anh muốn nhờ em đây. Em có sẵn lòng không?”.

Mắt Hiều Khê sáng rực, cô gật đầu lia lịa, Giản Triệt toét miệng cười: “VẬY từ nay về sau không được gọi anh là lớp trưởng Triệt nữa nhé! Em nhận lời đi”.

Hiều Khê ỉu xiu, tưởng chuyện gì, chán ghê. Cô than vãn: “Anh Triệt!”, bỗng cô thấy nụ cười trên gương mặt anh thật rực rỡ như ánh mặt trời.

oOo

Gửi anh Triệt!

Anh có khỏe không?

Mùa xuân đã tới, anh nhớ mặc nhiều quần áo ghen.

Đúng rồi, anh nhất định phải hồi phục sức khỏe nhé! Em rất nhớ anh!

Hiều Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Ở đây vừa có một trận mưa mùa xuân, ở chỗ anh có mưa không?

Em ở Cao Sơn, phong cảnh rất đẹp, rất vui.

Nghe tin tay phải của anh đã bắt đầu hoạt động được, em rất vui. Anh gắng giữ sức khỏe nhé!

Nhớ anh!

Hiều Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Đỉnh núi Nga Mi có rất nhiều hồ, thật thú vị. Ước gì em có thể bắt được một con cho anh. Tay phải của anh đã cử động thoải mái rồi phải không? Em vui lắm!

Nhớ anh quá!

Hiểu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Ở đây hẻo lánh quá, gửi bưu thiếp thật khó khăn.

Anh đừng lo lắng nhé!

Tay phải của anh ăn cơm được bình thường chứ? Vậy anh ăn nhiều hộ em nhé! Nhớ anh.

Hiểu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm mọi người.

Gửi anh Triệt!

Em bị ốm, người buồn bã, rất nhớ mọi người.

Ở đây không vui tý nào, chả có điện gì cả.

Không nhận được thư của anh. Rất nhớ anh.

Anh vẫn khỏe chứ?

Hiểu Khê

PS: Cho em gửi lời hỏi thăm tới mọi người.

“Anh Triệt! Anh Triệt ơi!”

Cửa vừa mở, Hạo Tuyết bay vèo vào phòng như một con yến nhỏ. Cô bé thở hắt hắt đặt cái ba lô nặng trĩch xuống sàn nhà, liếc nhìn Giản Triệt đang ngồi bên cửa sổ. Chết thật, sao lúc nào anh ấy cũng đẹp trai thế nhỉ, làm người ta phải ngây ngất. Giản Triệt như không chú ý tới sự xuất hiện của Hạo Tuyết. Tay anh vẫn mân mê tấm thiệp xinh xắn, mắt vẫn mơ màng nhìn ra cửa sổ như đắm mình vào một thế giới khác.

Ngón tay thon dài của anh ta nhẹ phất một tấm thiệp nho nhỏ, thương tiếc và trân trọng như thế.

Hạo Tuyết nhìn ngó một lúc rồi reo lên sung sướng: “Chị Hiểu Khê gửi thiệp mới tới phải không? Trời ơi lâu quá không có tin tức gì của chị ấy” rồi cô bé chạy tới định giật lấy tấm thiệp từ tay Giản Triệt.

Nhưng anh đã lẹ làng xoay người, tránh đi và nói: “Có gì đâu em, thiệp cũ ấy mà”.

Hạo Tuyết thất vọng, ỉu xiu: “Thiệp cũ à? Chán quá, làm người ta mừng hụt”. Nhưng cô ngạc nhiên nhìn lại Giản Triệt: “Thế sao anh trông mơ màng thế? Làm em cứ nhầm”.

Giản Triệt im lặng, nhìn đi chỗ khác.

Trong khi đó, Hạo Tuyết không ngừng than vãn: “Chị Hiểu Khê tệ quá, gần một tháng rồi mà không chịu gửi thư từ gì cả. Hay là chị ấy đã quên chúng ta nhỉ?”.

Giản Triệt vẫn im lặng nhưng mặt không giấu được vẻ lo ngại.

Hạo Tuyết vẫn lẩm bẩm: “Không hiểu chị ấy có chuyện gì nhỉ? Hay là chị Hiểu Khê bị làm sao? Như tai nạn hay ốm đau chẳng hạn”.

Giản Triệt bực bội nói: “Hạo Tuyết! Sao em lại có thể nói như vậy được?”.

Hạo Tuyết rồi rít đập vào miệng mình: “Phỉ phui cái mồm nói nhảm. Anh yên tâm đi, em chả đúng cái gì bao giờ đâu”. Rồi cô liền thoáng nói tiếp: “Anh đừng lo nhé, chị ấy giỏi giang tháo vát như thế, chắc chắn không có chuyện gì đâu”.

Giản Triệt lại im lặng, chỉ đăm đúi ngắm nghía mấy tấm bưu thiếp mà Hiểu Khê gửi về trước đây. Nhìn anh buồn đến nao lòng. Hạo Tuyết ngắm anh, xót xa. Đúng là từ hồi Hiểu Khê về quê, anh Giản Triệt đã thay đổi hẳn, không còn tươi cười như trước nữa. Tuy ánh mắt vẫn rất thân thiện, quan tâm, nhưng rõ ràng anh ít nói ít cười, ngày càng trầm lặng và xa vắng. Hạo Tuyết rất lo lắng. Cô bé nhớ lại khi Hiểu Khê vừa đi còn liên tục gửi thiếp về. Nhưng suốt một tháng qua, thư từ và bưu thiếp đều không thấy đâu. Khổ nhất là ở bưu thiếp cuối cùng, Hiểu Khê còn báo là bị ốm, giờ không biết ra sao rồi. Tin tức cứ bật tằm thế này, ai nấy cũng đều sốt ruột. Hạo Tuyết cuối đầu, suy nghĩ rất lung, rồi ngẩng phắt lên, nói bằng giọng rất cương quyết: “Anh trai em đã đi tìm chị Hiểu Khê rồi, anh có biết không?”.

Giản Triệt nhìn cô chăm chú ra chiều ngạc nhiên.

Hạo Tuyết liền thoáng khoe: “Cũng vì chuyện này, anh trai và ba em cãi nhau rất lớn. Vì công việc ở công ty hiện quá bận, không thể để anh ấy đi được. Tuy anh Hạo Nam không thừa nhận là đi tìm chị Hiểu Khê, nhưng em đoán chắc là đi tìm chị ấy”.

Giản Triệt lại nhìn tấm thiếp, băn khoăn không nói câu nào.

Hạo Tuyết thở dài: “Không biết từ lúc nào anh Hạo Nam đã phải lòng chị Hiểu Khê. Bản thân anh ấy không chịu thừa nhận đâu nhưng mẹ và em đều nhận thấy rõ. Anh Hạo Nam bề ngoài luôn mạnh mẽ, dữ tợn nhưng thực ra rất mềm yếu. Sau khi anh Lưu Băng yêu được chị Hiểu Khê, anh ấy rất đau khổ và tuyệt đối câm nín, không hề cho ai biết tâm sự này của mình. Ôi ông anh đáng thương của em”. Chợt Hạo Tuyết ngẩn ra, nói: “Ồ, nhưng bây giờ chẳng phải anh Lưu Băng và chị Hiểu Khê đã chia tay với nhau rồi sao. Vậy anh trai em đã có cơ hội rồi”.

Hạo Tuyết quay lại nhìn Giản Triệt nói tiếp: “Lâu nay anh có biết tin gì về anh Lưu Băng không? Em nghe nói Liệt Viêm Đường tiếng tăm ngày càng vang dội, làm nhiều việc kinh khủng lắm”. Cô bé lắc đầu le lưỡi ra dáng rất sợ hãi.

Giản Triệt bật cười, “Anh tin rằng Hiểu Khê sẽ trở về. Anh tin như vậy”.

Hạo Tuyết nhìn anh đầy nghi ngờ. Lẽ nào anh Giản Triệt cũng phải lòng chị Hiểu Khê.

Tiểu Tuyền và Hạo Tuyết đang đứng chơi trên sân trường. Chợt mắt cô bé sáng rực khi nhìn thấy bóng anh trai từ xa. Sau một thời gian mắt tích đầy bí ẩn, nom Hạo Nam vẫn khô ngô tuấn tú. Tiểu Tuyền sau một hồi ngắm nghía Hạo Nam, thềm thì nói: “Hạo Tuyết này, nom anh trai cậu có vẻ hơi khác nhỉ?”.

Hạo Tuyết nhìn theo bóng anh trai. Hạo Nam đang lững thững đi trên con đường rợp bóng cây cạnh sân trường. Ánh mặt trời chan hòa, tỏa sáng trên gương mặt anh, song ánh mắt của Hạo Nam nom vẫn xa vắng và buồn bã. Vẻ đẹp trai buồn bã đó của Hạo Nam khiến các nữ sinh vẫn thần điên bát đảo. Mắt họ rục rịch sáng, liên tục dõi theo anh đắm đuối.

Hạo Nam không vui cũng đúng thôi vì sau khi đi mất mười ngày ròng rã tìm kiếm ở quê Hiểu Khê, thậm chí đến tận nơi gia đình cô dạy võ cũng không thấy bóng dáng Hiểu Khê đâu. Cha cô trái lại không chút lo lắng, còn cười hớn hở khoe rằng Hiểu Khê phúc lớn mạng lớn, tự biết lo lắng cho mình nên ắt không có chuyện này xảy ra. Ông còn nhiệt tình mua vé máy bay, tiễn Hạo Nam quay về vì sợ anh bỏ dở việc học.

Chợt mọi con mắt đang dõi theo Hạo Nam nhấp nháy liên tục, mọi người đồng loạt ồ lên. Tiểu Tuyên giật tay Hạo Tuyết, cuống lên nói: “Xem kia, lại có trò xem rồi”.

Thì ra một cô gái thanh tú tóc dài buông lơi đột ngột xuất hiện trước mặt Hạo Nam. Cô gái ấp úng chìa một chiếc bánh kem sô cô la ra trước mặt anh, lúng túng nói: “Anh Hạo Nam, em... em luôn luôn rất... rất ngưỡng mộ anh. Đây... đây là bánh kem... em làm cho anh... Hy vọng... anh thích. Em muốn cùng anh... kết bạn...”.

Tiểu Tuyên hớn hờ nói với Hạo Tuyết: “Cậu xem đi, chắc chắn cô gái kia sẽ trở thành gương mặt ngọc ngà thứ 37 của Học viện Quang Du phải không? Tại sao mọi người vẫn mắc phải sai lầm cũ rích như vậy nhỉ?”.

Hạo Nam bị ngắt mạch suy nghĩ, kinh ngạc đứng lại, ấp úng nói: “Tôi... tôi...”.

Mọi người nín thở chờ đợi phản ứng của Hạo Nam và thảm xót thương cho cô gái nọ.

Trong ký ức của mọi người đều chợt nhớ lại trận chiến nảy lửa giữa Hiểu Khê và Hạo Nam vào năm ngoái khi một cô gái tặng bánh kem cho anh. Tất cả như thể mới xảy ra ngày hôm qua. Theo ghi chép lại của tập san Học viện Quang Du, đôi mắt của Hạo Nam chợt lóe lên một ánh nhìn phức tạp, vừa đau khổ giằng dai, vừa nhung nhớt. Hết hơn hai phút, anh chìa tay ra nhận cái bánh. Cô gái đưa bánh e lệ sung sướng. Cánh tay Hạo Nam cầm chiếc bánh chợt nâng cao... nhưng anh không ném vào mặt cô gái mà thay vào đó là đập mạnh xuống đất, khiến nó trở thành một đám bẹ dùm, nhoe nhoét. Anh hét to: “Cút!”... bỗng một sự kiện lớn và chấn động đã xảy ra. Theo ký giả nổi tiếng của Học viện Quang Du đầy uy quyền nhất báo cáo: Trong khi chữ “Cút!” đang bồng bênh trôi, bỗng một âm thanh trong trẻo và gay gắt bỗng dội lại. Đó cũng chính là âm thanh khiến mọi người nhớ nhung nhất, đó kị nhất, cũng dễ khiến người ta rói ruột rói gan nhất.

“Đông Hạo Nam, đồ tàn nhẫn kia!” Một cô gái nhỏ nhắn bất bình nhảy ra. Cô bực bội nói: “Anh không ném bánh kem vào mặt người khác, như vậy là có tiền bộ. Nhưng vẫn kiên ngoạo lắm, phải đẹp bỏ nữa”.

Dưới bầu trời trong xanh, lá mơn man nhẹ nhàng, Hạo Nam hơi sững người, nhưng không hề tức giận. Anh đắm đuối nhìn cô gái đó, rồi ôm chầm lấy cô, nhắm nghiền mắt, người run rẩy. Nét mặt anh được mọi người phân tích

thật kĩ lưỡng, nó vừa phần nộ vừa vui mừng. Hạo Tuyết và Tiểu Tuyên ôm nhau vui sướng hò reo. Mọi người xung quanh căng mắt ra nhìn cô gái vừa xuất hiện, rồi tất cả đều đồng loạt hò reo: “Hiểu Khê! Hiểu Khê!”... Tiếng hoan hô ngày càng dâng cao như làn sóng nhấp nhô. Chỉ mười phút sau, cả Học viện Quang Du đã truyền hết tin: Minh Hiểu Khê đã trở về!

Hiểu Khê xòe tay ra, để lộ chín cây kim dài ngắn không bằng nhau, phát sáng lấp lánh. Hạo Tuyết ngờ vực hỏi: “Chị Hiểu Khê, chả lẽ chị quay về chỉ vì muốn học cái này sao?”

Hiểu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng vậy, chị về học châm cứu”. Nói đoạn, cô ôm ngực, cười rất đắc chí: “Các thầy giáo dạy chị châm cứu phải thừa nhận chị là thiên tài đấy nhé. Người ta phải mất ít nhất nửa năm mới nắm vững được tinh hoa của Thiên Sơn Hỏa và Thấu Địa Lương. Thế nên mới gọi là Minh Hiểu Khê thần thông quảng đại chứ, tuyệt đối không thể so với những người bình thường được”.

Giản Triệt không nhịn được cười, bẹo mũi Hiểu Khê, hỏi: “Hừm, thế còn em, con người thông minh kia, em mất bao lâu?”

Hiểu Khê vẫn sung sướng ngoác miệng cười: “Em á? Chỉ hai tháng thôi, tay nghề châm cứu của em đã khiến các thầy phải sửng sò”.

Hạo Tuyết vẫn bất bình: “Vậy tại sao chị không về ngay, làm em và mọi người lo lắng gần chết”.

Hiểu Khê thanh minh: “Không phải chị không muốn về mà học xong còn phải thực hành chứ. Chị đã thử châm cứu cho một số thú hoang như tám con thỏ, một con chó... Đầu tiên chị làm gãy chân chúng... rồi...”.

Mặt Hạo Tuyết trắng bệch, cô bé kêu “Ồi!” một tiếng đầy sợ hãi rồi lấp bắp: “Chị... chị thật tàn nhẫn”.

Chỉ có Giản Triệt rất khoan dung độ lượng hỏi tiếp: “Rồi sau đó ra sao? Em chữa lành cho chúng được chứ?”.

Hiểu Khê vội vã gật đầu, đúng là chỉ có anh mới hiểu cô: “Vâng, tất nhiên rồi, em đã châm cứu cho chúng lành lặn”. Rồi cô quay sang nói tiếp với Hạo Tuyết: “Chị biết như vậy quả tàn nhẫn nhưng vì nóng lòng muốn chữa cho anh Giản Triệt nên không có cách nào khác. Chị cũng định bụng nuôi chúng suốt đời nếu chân chúng không lành”.

Hạo Tuyết vẫn lo lắng: “Có thật chân chúng lành lặn bình thường chứ?”.

Hiểu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng vậy, chúng hoàn toàn chạy nhảy được bình thường rồi, thế nên chị mới có mặt ở đây chứ”.

Hạo Tuyết sung sướng chạy tới ôm chầm lấy cô, reo lên: “Như vậy anh Triệt có hy vọng chữa tay rồi”.

Hiểu Khê mỉm cười, tự tin nói: “Chị nghĩ vậy”.

Chợt Giản Triệt cắt ngang: “Em buông chị ấy ra đi. Hiểu Khê chìa tay ra đây”.

Cả hai đều ngơ ngác nhìn Giản Triệt, ánh mắt của Hiểu Khê hơi bối rối và né tránh. Giản Triệt giằng lấy cánh tay trái của Hiểu Khê. Trên đó đầy những vết kim châm tím lại.

Hạo Tuyết hét lên: “Khiếp quá, tay chị sao thế? Cứ như dân nghiện ấy nhỉ?”.

Hiểu Khê bực bội, gạt cô bé sang một bên. Giản Triệt khẽ khàng vuốt ve lên cánh tay của Hiểu Khê, đau xót nói: “Sao em lại lôi mình ra làm vật thí nghiệm như thế?”

Hiểu Khê bối rối: “Động vật và người vẫn có sự khác nhau mà. Nhưng em không thể làm gãy tay một ai đó để làm thí nghiệm được”.

Giản Triệt đau khổ nói: “Đừng nói là em tự làm gãy tay mình để tự châm cứu đây nhé!”.

Hiểu Khê buột miệng thốt lên đầy kinh ngạc: “Ồ, sao anh biết?”.

Giản Triệt nghiêm mặt, hỏi: “Em vừa nói gì? Em có đùa không đây? Nói lại xem!”.

Hiểu Khê sợ hãi, luống cuống thanh minh: “Không không, em nói chơi thôi. Ai lại ngốc tới mức bẻ gãy tay mình cơ chứ?”.

Giản Triệt thờ dãi, không biết cô nói thật hay dối nữa. Nhưng dù sao tới giờ nom cô vẫn lãnh lặn là mừng rồi. Một lúc sau, anh nói tiếp rất nhẹ nhàng: “Em đừng áy náy về chuyện của anh. Nếu lần đó không phải em, mà là một người lạ, anh cũng làm như vậy mà”.

Hiểu Khê cười thật duyên: “Em biết, em biết mà. Anh là người đàn ông tốt bụng nhất đời. Nhưng em làm như vậy không phải vì anh là người em quý mến, mà đối với kẻ thù của mình, em vẫn muốn giúp đỡ. Vì thế, anh cũng đừng day dứt nhé. Và lại, em là người đã nói là làm mà, em nhất định sẽ làm cho cánh tay anh khỏi hoàn toàn”.

Tại Học viện Quang Du, bác sĩ Susi lạnh nhạt kiểm tra cánh tay phải của Giản Triệt, rồi ngẩng đầu lên hỏi Hiểu Khê: “Cô đã châm cứu cho anh ta bao lâu rồi?”.

Hiểu Khê đáp: “Dạ thưa bác sĩ, mới chữa được chín ngày, mỗi ngày châm cứu ba lần, mỗi lần nửa tiếng”.

Bác sĩ vẫn cau có hỏi: “Tại sao cô dám tự ý điều trị cho anh ta? Cô đã hỏi ý kiến tôi chưa?”.

Mặt Hiểu Khê ỉu xiu, đáp: “Em sợ nếu hỏi bác sĩ sẽ không cho”.

Bác sĩ lại căn vặn tiếp: “Cô tùy tiện chữa bệnh như vậy, nếu xảy ra hậu quả gì, ai sẽ là người chịu trách nhiệm? Cô nhé!”.

Hiểu Khê xị mặt nhưng vẫn đáp: “Vâng, em chịu... Nhưng... em phải dám chắc chắn mới chữa”.

Bác sĩ Susi cười nhạt, liếc xéo Giản Triệt đang im lặng, bực bội hỏi: “Anh để cô ta làm loạn à?”

Giản Triệt trù mến nhìn Hiểu Khê, cười nói: “Tôi tin tưởng Hiểu Khê. Không sao đâu, bác sĩ đừng quá lo lắng”.

Trong khi đó, Hiểu Khê lo lắng: “Bác sĩ ơi, tình hình tay anh ấy thế nào rồi?”.

Bác sĩ mặt mũi rất nghiêm trọng, không thềm đáp.

Hiểu Khê càng sợ hơn, giật mạnh tay ông, năn nỉ: “Bác sĩ ơi, nói đi mà!”.

Bác sĩ càng khó chịu: “Cô không phải rất hiểu sao? Hỏi tôi làm gì?”.

Hiểu Khê tức chết đi được, tay nắm chặt, cố kìm nén không gây chuyện với vị bác sĩ cau có này. Giản Triệt cười xòa, lấy tay chấm mồ hôi trên trán cô, cất tiếng dịu dàng xoa tan cơn bực bội của Hiểu Khê: “Không nên mắc lừa,

bác sĩ Susi đang trêu em đấy!”. Nói rồi anh nhìn sang bác sĩ Susi, ánh mắt anh bừng sáng và cả quyết.

Bác sĩ Susi ngấm nhìn anh hồi lâu, rồi quay sang Hiểu Khê đang căng thẳng vì chờ đợi. Ông chỉ thốt ra hai chữ gọn lỏn: “Kỳ tích!”

Hiểu Khê mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, hân hoan reo lên: “Thật không ạ? Cuối cùng đã có kỳ tích phải không? Tay phải của anh ấy có thể hoàn toàn hồi phục rồi phải không? Bác sĩ làm ơn nói nhanh đi”.

Bác sĩ chậm rãi đáp: “Qua kiểm tra ban đầu, tôi thấy tay phải của Triệt đã có biến chuyển tích cực. Khớp, cổ tay, ngón tay đều có phản ứng. Đây là điều không thể tưởng tượng nổi. Đúng là việc châm cứu của cô rất có tác dụng”.

Hiểu Khê vui mừng, nhảy cẫng lên: “Vậy tiếp đó sẽ thế nào?”.

Bác sĩ nhún vai: “Chưa biết nữa, nhưng chắc sẽ khá hơn nữa. Thế nên cô cứ tiếp tục châm cứu. Tôi sẽ phối hợp thêm phương án hồi phục cơ thể cho Triệt. Nếu làm đúng, có lẽ...”.

Hiểu Khê nôn nóng: “Có lẽ thế nào?”.

Bác sĩ Susi miễn cưỡng cười: “Có lẽ, cô sẽ tạo ra được một kỳ tích thực sự”.

Buổi tối. Gió xuân ấm áp thổi vào phòng của Phong Giản Triệt. Hiểu Khê vươn mình thư thái, cô buột miệng hỏi: “Triệt, anh bơi nước hoa không?”.

Giản Triệt ngạc nhiên bật cười: “Không có. Sao em lại hỏi thế?”.

Minh Hiểu Khê tự gõ đầu, thấy mình thật ngốc. Triệt làm sao lại có dùng nước hoa cơ chứ? Nhưng trên người anh sao lại có mùi thơm dịu dịu, khiến người ta say mê đến vậy. Cô xoa lên cánh tay trần ấm áp của anh. Làn da của anh thật bóng sáng như ánh mặt trời. Tay cô lướt đâu, Giản Triệt khẽ thấy lòng rung động như bị chạm tới nỗi cô đơn lạnh lẽo. Mắt Hiểu Khê mờ màng như lạc vào cõi thần tiên.

Hồi lâu, gió lại thổi, trong phòng vọng ra tiếng chuông nhỏ trong trẻo. Âm thanh tuy nhỏ nhưng đủ để thức tỉnh Hiểu Khê tỉnh lại. Cô kinh ngạc nhìn thấy tay mình đang đặt lên cánh tay của Triệt. Mặt cô đỏ bừng, ấp úng: “Em... em...”.

Triệt mỉm cười tinh nghịch: “Mặt của em rất đỏ đấy! Em soi gương mà coi”.

Hiểu Khê xấu hổ, lấy hai tay che kín đôi gò má đang đỏ bừng. Cô thầm kêu lên: “Ôi, sao lại thế này!”.

Lần này cô trở về cảm giác là lạ thế nào ấy. Chỉ cần nhìn thấy Phong Giản Triệt, Hiểu Khê thấy mình không thể tự chủ được, cứ nghĩ ngợi lung tung. Cũng như giây phút này, đôi mắt đen sáng của anh cứ nhìn cô, thần trí của Hiểu Khê đã bắt đầu chao đảo không biết bay về nơi nào. Vì sao lại như thế?! Cô trầm ngâm suy nghĩ.

Phong Giản Triệt vỗ lên đầu của cô, cười nói: “Hiểu Khê, em mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”.

Hiểu Khê cố gắng gạt cơn buồn ngủ: “Không được, em chưa bắt đầu châm cứu mà”.

Lúc này, tiếng chuông nhỏ trong trẻo lại vang lên, khiến Hiểu Khê phải chú

ý. Âm thanh đó truyền ra từ giường của Phong Giản Triệt.

Hiểu Khê đứng bật dậy, tỉnh hẳn giấc ngủ, hai mắt phát sáng: “Đó là gì thế?”.

Giản Triệt lúng túng đáp: “Không gì cả”.

Hiểu Khê nói: “Em muốn xem!”.

Giản Triệt vẫn ấp úng: “Thật sự là không gì mà”.

Hiểu Khê bướng bỉnh đã đến cửa phòng ngủ, một tay đặt ở cửa, đau khổ xin xỏ: “Triệt, em cầu xin anh, hãy cho em xem thử đi. Anh càng không cho em xem, em càng hiếu kỳ”.

Phong Giản Triệt thở nhẹ, đứng dậy mở cửa phòng: “Xem đi!”.

Thì ra là một cái chuông gió treo ở phía đầu giường. Trên chuông gió có con hạc giấy, có ngôi sao, có cái chuông. Gió thổi qua, nghe leng keng. Chuông gió tuy rất cũ, nhưng được đánh bóng rất đẹp, không phủ một chút bụi.

Hiểu Khê nhìn Phong Giản Triệt, cười: “Ồ, bí mật của anh à? Rõ ràng là giấu một cái chuông gió, còn xem là vật báu! Là ai tặng cho anh thế? Khai thật đi!”.

Giản Triệt với tay, nghịch mấy ngôi sao trên chuông gió, môi có vị đắng chát, hỏi lại: “Em đã quên là ai tặng rồi sao?”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt: “Em có biết à? Là ai? Sao em không nhớ gì cả?”.

Giản Triệt chăm chú ngắm ngôi sao trong lòng bàn tay: “Có người nói, nếu cầu nguyện đối với chuông gió, nó không có gió mà tự vang lên, như thế, cầu nguyện này sẽ thành hiện thực”.

Câu nói này rất quen thuộc, Hiểu Khê thấy mình đã nghe qua... Cô mở to mắt, há to miệng, sững sờ ở đó. Vì, cô rốt cuộc đã nghĩ ra người tặng chiếc chuông gió đó, tên gọi là... Minh, Hiểu, Khê!

Leng keng! Leng keng! Chuông gió cười nhẹ... Minh Hiểu Khê ngượng đến đỏ mặt, nắm lấy cánh tay của Phong Giản Triệt, nhận lỗi: “Xin lỗi anh Triệt, em mắt già mờ tối, đầu óc ngu đần, mắt trí mau quên”.

Giản Triệt cười: “Anh đã cầu nguyện”.

Âm thanh êm êm của chiếc chuông gió nghe còn hay hơn gió xuân. Hiểu Khê chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên, nhìn anh, hỏi nhỏ: “Vậy đã linh nghiệm rồi phải không?”.

Giản Triệt mỉm cười: “Vẫn chưa biết!”.

Anh và cô đều ngồi trên giường. Cái chuông gió có hạc giấy, có ngôi sao, leng keng ở giữa hai người. Khoảng cách giữ mắt và mắt chỉ có một tấc. Ánh mắt của Giản Triệt hiền hòa như đại dương, ánh mắt của Hiểu Khê trong xanh như khe suối nhỏ. Trong cái yên tĩnh đó, suy nghĩ của cô chợt lay động lên, phút chốc đột nhiên nghĩ đến rất nhiều rất nhiều... Mỗi một ý nghĩ đều là Phong Giản Triệt... Đôi mắt của anh, trong nháy mắt khiến tim cô đập rộn, có lúc hoảng hốt, có lúc liêu lĩnh...

Không kịp nghĩ gì, đột nhiên cô buột miệng nói: “Anh thích em không?”.

Không có gió, nhưng tiếng chuông đột ngột vang lên. Âm thanh rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như sự hồi hận trong tận đáy lòng của Minh Hiểu

Khê.

Phong Giản Triệt cười cũng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như thấy được sự hoảng hốt và nghe được nhịp tim đập của Minh Hiểu Khê. Anh dịu dàng đáp: “Anh đương nhiên thích em mà”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Không em nói là loại yêu thích đặc biệt cơ”.

Giản Triệt trầm ngâm do dự. Sự im lặng của anh làm rối loạn hơi thở của cô. Hiểu Khê không hiểu điều mà chính mình rốt cuộc hy vọng nghe được là gì.

Mãi lâu sau, Giản Triệt mỉm cười với cô: “Hiểu Khê, anh hy vọng em hạnh phúc!”

“...”

“Nếu yêu em có thể làm em hạnh phúc, anh sẽ yêu em. Nhưng nếu không yêu em mà vẫn có thể làm cho em hạnh phúc, vậy chính là anh thích em”.

“Vậy... còn hạnh phúc của anh?”

“Hạnh phúc của anh, chính là nhìn thấy em hạnh phúc”.

CHƯƠNG 4

Học viện Quang Du lại có sự biến đổi. Lá cây ngưng hấp thụ, gió nhẹ thổi. Sân trường im lặng như tờ. Hàng trăm ánh mắt hiếu kì, kích động, vui vẻ giống như đèn pha, nhìn chăm chú không chớp mắt vào một cô gái. Tiêu điểm chính của sự việc là ai? Đương nhiên là trên trời dưới đất, không có việc gì không thể, thường là Minh Hiểu Khê đem lại kinh ngạc li kì cho mọi người. (Chú ý: những tin này trích tập san Quang Du phát hành sau một ngày).

Trên sân trường, Minh Hiểu Khê không hiểu gì, ngơ ngác nhìn hai người con gái đang chặn trước mặt cô. Nghiêm túc mà nói, người chặn đường cô không phải là hai người, mà là một người con gái dáng liễu yếu đào tơ, mềm yếu, trắng nhạt như trăng. Ánh mắt cô ta nhìn chăm chăm vào Hiểu Khê, vừa căm hận vừa oán hận. Một cô gái khác giống như tùy tùng, gương mặt thanh tú, rụt rè, đứng che dù cho cô gái ở phía trước. Minh Hiểu Khê ngẩng đầu nhìn trời. Dụi dụi mắt rồi nhìn, ánh sáng mặt trời hoàn toàn không gay gắt. Nói một cách khác, hôm nay không có nắng.

Tiểu Tuyền vỗ vỗ vào vai của Hiểu Khê: “Không nên quá kinh ngạc. Đó chỉ là người hầu của đại tiểu thư nhà người khác mà thôi”.

Minh Hiểu Khê thở phào nhẹ nhõm.

Hạo Tuyết than thở: “Chị Hiểu Khê, cô ấy đến tìm chị gây chuyện đấy!”.

Hiểu Khê kinh ngạc quay đầu lại: “Tìm chị gây chuyện à? Tiểu Tuyết, chị đã làm sai việc gì sao?”.

Hạo Tuyết dậm chân, bức bối nói: “Chính cô ta...”.

Tiểu Tuyên cười một cách kì dị: “Một sự hiểu lầm mà thôi!”. Nụ cười của cô ta quá kì dị, khiến Hiểu Khê thấy sợ hãi, lại thêm ánh mắt kích động vui mừng bao vây của các bạn học đều tập trung vào cô. Trong sự mong chờ nóng nảy của mọi người xung quanh, người con gái mềm mại đẹp đẽ nâng niu đó cuối cùng đã mở miệng: “Cô là ai?”.

Minh Hiểu Khê chỉ chính mình, ngờ vực hỏi lại: “Cô đang nói chuyện với tôi phải không?”.

Hạo Tuyết lạnh run lên tiếng: “Cô Phi Anh, có gì thì chỉ cần làm với tôi! Không nên dính dáng tới người khác!”.

Mọi người ghé tai thì thầm nhau, thì thầm nói riêng, có vẻ nghi hoặc. Tiểu Tuyên nhú mày thờ dãi, lại là chuyện buồn người, lại là chuyện phiền não, Minh Hiểu Khê. Mắt của cô Phi Anh không ngừng liếc Hạo Tuyết một cái, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào Hiểu Khê, thung thảng hỏi một lần nữa: “Cô là ai?”

Hiểu Khê đành đáp ngắn gọn: “Tôi là Minh Hiểu Khê”.

Cô tiểu thư kì lạ đó lại buông tiếp một câu: “Cô biết tôi là ai không?”.

Hiểu Khê suýt chút nữa ngã, nhẫn nhẹn, giả vờ mỉm cười: “Xin lỗi cô là...?”.

Người trả lời cô không phải là cô Phi Anh, mà là cô hầu đứng che dù: “Nhà tiểu thư chúng tôi nổi tiếng nhất từ xưa đến nay, gia truyền lâu đời nhất, lịch sử hiển hách nhất, địa vị cao quý nhất. Đây là người con gái đích truyền đời thứ 21 của gia tộc Cổ Thị 28 vị quan chức cao – Phi Anh tiểu thư”.

Minh Hiểu Khê lú lờ. Một câu nói rất dài, may mà cô ta có thể đọc thuộc đến lưu loát như thế. Nhưng có người không hài lòng. Cô tiểu thư đó trừng mắt: “Một chút khí thế cũng không có!”.

Người hầu miệng cam như hến, hai chân run rẩy, rồi dùng hết sức la lớn:

“Tiểu thư nhà tôi nổi tiếng nhất từ xưa đến nay! Gia truyền lâu đời nhất!

Lịch sử hiển hách nhất! Địa vị cao quý nhất! Là người con gái đích truyền đời thứ 21 của gia tộc Cổ Thị 28 vị quan chức cao – Cổ Phi Anh tiểu thư!!”

“Âu!”.

“Chao ôi!”

“Ôi!”

Các học sinh của Quang Du muốn ói ra. Cổ Phi Anh tiểu thư này thật là lợi hại, mỗi lần tự giới thiệu gia đình nhất định làm “điên đảo” mọi người, cho dù đã nghe qua 7,8 lần cũng vậy. Minh Hiểu Khê trừng mắt, cố gắng nén

buồn cười: “Hơ hơ... ngưỡng mộ đã lâu nay mới gặp”.

Cổ Phi Anh cười rất ngạo mạn: “Cô – biết thân phận của tôi không?”.

Minh Hiểu Khê chớp chớp mắt: “Nếu cô nhất định muốn nói, có thể ngắn một chút không?”.

Cổ Phi Anh liếc nhìn Hiểu Khê đầy khinh bỉ. Người hầu của Phi Anh đứng đỡ lời: “Tiểu thư nhà tôi là do nhà họ Phong đặc biệt chọn lựa, nhà họ Cổ chính thức đồng ý. Tức là sẽ trở thành vợ chưa cưới ưu tú tài giỏi, phẩm hạnh và học vấn của Phong Giản Triệt thiếu gia”.

Hạo Tuyết phần nộ la lối: “Không sợ mất mặt sao? Anh Triệt thừa nhận cô là vợ chưa cưới của anh ấy khi nào?”.

Ánh mắt khinh miệt của Phi Anh liếc xéo Hạo Tuyết, rồi nhìn chăm chăm vào Minh Hiểu Khê.

Hiểu Khê bụng bảo dạ: “Trời ạ, cô ta phải chẳng đầu óc có vấn đề? Sao lắm chuyện thế nhỉ?”

Phi Anh bỗng bật cười, cất giọng khinh mạn: “Đúng là đồ hồ ly tinh”.

Hạo Tuyết kinh ngạc la lớn: “Cô đang nói hồ đồ gì đó?! Không được si nhục chị Hiểu Khê!”.

Cổ Phi Anh quan sát kỹ gương mặt tức giận của Hạo Tuyết, bỗng cười lạ lùng: “Ồ, tôi quên, cô mới chính là người yêu thương tha thiết Giản Triệt. Đáng thương quá, tiểu nha đầu, cô chẳng lẽ không biết chị Hiểu Khê của cô đang suy tính cướp anh Giản Triệt sao?”.

Hạo Tuyết đứng chết trân như khúc gỗ.

Tiểu Tuyên than thở: “Ai nói Cổ Phi Anh là tiểu thư bị thịt, ngu ngốc đờ đẫn”.

Im lặng một cách kỳ lạ. Mọi người nín thở chờ sự đón đầu đánh mạnh của Minh Hiểu Khê. Ký giả tập san Quang Du âm thầm trong mọi người đã suy đoán ra vô số loại giả thiết đủ khiến mọi người cuộn trào nhiệt huyết, cục diện phát triển mãnh liệt khó mà đè nén. Ai mà đoán được trước.

Theo sự ghi chép của tập san Học viện Quang Du đầy quyền uy, lúc đó, Minh Hiểu Khê chân thành tha thiết nói với Cổ Phi Anh: “Ái chà, vậy là cô vợ chưa cưới của anh Triệt, chúc mừng, chúc mừng!”.

Cổ Phi Anh lạnh nhạt cao ngạo răn đe: “Cô không nên có ý nghĩ bất chính với Phong Giản Triệt. Anh ấy sẽ là chồng tôi”.

Minh Hiểu Khê đáp rất nghiêm túc: “Tôi bảo đảm, quyết không có ý nghĩ bất chính với anh Triệt”.

Không có khói thuốc súng. Không có chiến tranh. Nhưng đã có một trận phong ba đang dậy sóng trong tâm hồn yếu đuối của Minh Hiểu Khê. Các học sinh của Học viện Quang Du rất thất vọng trước hành động đầu hàng nhanh chóng của cô.

“Đi thôi!”, Hiểu Khê mỉm cười như trút được gánh nặng, kéo tay của Hạo Tuyết giục giã. Tay của Hạo Tuyết rất lạnh, cứng đờ.

Canh thịt bò đậm đặc đang sôi sùng sục. Mùi vị thơm nồng lan khắp khách sạn. Hiểu Khê nhìn chăm chăm vào nồi thịt bò. Nom cô thật ử dột, ngón tay trở ngậm trong miệng đã bị cắn đến nổi xanh tím lại.

Giản Triệt nhìn cô, và gọi: “Minh Hiểu Khê”. Ngón tay thon dài quơ qua quơ lại trước mặt cô. Gương mặt cô vẫn bất động như pho tượng. “Minh Hiểu Khê”. Anh vui tính gõ lên đầu cô. Nhưng nom cô vẫn chưa hoàn hồn. Anh đành quát lớn: “Minh Hiểu Khê!”.

Hiểu Khê giật nảy mình, kêu ầm lên: “Làm sao? Làm sao! Có phải thịt bò không?”. Cô nhìn Phong Giản Triệt đầy nghi hoặc: “Anh Triệt, có chuyện gì thế?”.

Giản Triệt nắm lấy ngón tay bị thương của cô, hỏi nhỏ: “Có việc gì buồn vậy?”. Bàn tay của anh rất ấm, nắm chặt lấy ngón tay nhỏ nhỏ của cô, có ánh mặt trời, trong nháy mắt dòng chảy của mạch máu toàn thân đều thay đổi đến nỗi thư giãn mà còn thông thả.

Minh Hiểu Khê cúi đầu, im lặng. Giản Triệt nhẹ nhàng xoa lên những dấu răng rất sâu trên ngón tay nhỏ của cô và hỏi: “Em gặp Cổ Phi Anh rồi phải không?”.

Quả nhiên cái gì đều không giấu nổi anh ta. Minh Hiểu Khê chau mày, buồn bực nói: “Vì sao mỗi người đều có vị hôn thê? Giống như Cổ Phi Anh của anh, Dương Thiên Phụng của Đông Hạo Nam và của Mục Lưu Băng... Các anh đã không thích người ta, sao không cự tuyệt ngay lúc đầu? Vì sao có vị hôn thê rồi lại không quan hệ cho tốt, lại cứ gây ra nhiều chuyện hiểu lầm”.

Giản Triệt chua chát đáp: “Chính anh cũng không hề biết về việc của Cổ Phi Anh trước đó”.

Hiểu Khê rút ngón tay ra khỏi bàn tay của Giản Triệt, than: “Các anh đều giống nhau, đều nói như thế”.

Triệt cúi nhìn lòng bàn tay trống trơn của mình, chợt thấy lòng trống rỗng. Canh thịt bò nấu thật thơm ngon. Minh Hiểu Khê ăn một lèo hết tám miếng thịt lớn, uống hết hai bát canh to, bụng căng tương, toàn thân khắp người ấm áp, tinh thần phấn chấn trở lại. Cô đặt cái muỗng trên bàn ăn xuống một

cái “âm”, lớn tiếng nói với Phong Giản Triệt: “Em không vui! Rất không vui!”.

Phong Giản Triệt ngừng ăn, chăm chăm nhìn cô.

Hiệu Khê bực bội nói tiếp: “Vị hôn thê đó của anh khiến bao người ghét, anh có biết hay không? Ngạo mạn! Giả dối! Cuồng vọng! Anh mà nghe được những gì cô ta nói nhỉ? Thật đáng ghét!”.

Giản Triệt cười: “Nhưng nghe nói em rất khách khí đối với cô ta. Phải không?”.

Minh Hiệu Khê thở dài: “Em...”.

Giản Triệt cười trêu: “Minh Hiệu Khê luôn thành công ở mọi nơi mọi chỗ. Minh Hiệu Khê số một thiên hạ nhưng hôm qua đã thất bại trước mặt Cổ Phi Anh rồi”.

Hiệu Khê bực bội gãi đầu, nhăn nhó thanh minh: “Em cũng không rõ làm sao mình đột nhiên biến thành không có sức lực như thế. Lúc đó em thậm chí còn hơi lo, lo làm cô ta tức giận... Em sợ sau khi làm cô ta tức giận...”.

Cô ta rùng mình, không nói tiếp nữa.

Phong Giản Triệt không biết đã đến bên cạnh cô từ lúc nào. Hiệu Khê chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp và vui vẻ của gió xuân bao quanh mình. Cô gắng gồng mình hồi lâu, cuối cùng không cưỡng lại nổi sự mê hoặc đó, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình thon thả của Giản Triệt, úp mặt lên ngực anh.

Hiệu Khê hiểu rõ mình thích Phong Giản Triệt. Từ trước cô đã luôn thích ở bên cạnh anh, thích nghe anh nói, thích nhìn anh mỉm cười, thích anh nhìn cô. Nhưng sao lần này đầu đã được ôm anh mà trong lòng cô lại thấy hơi run rẩy thế nhỉ. Có cái gì đó vừa ngọt ngào, vừa chua chát, lại vừa vụng vãi giằng xé muốn gào thét trong cô.

“Hiệu Khê, em không cần lo lắng về Cổ Phi Anh”, Giản Triệt êm ái nói, khiến người ta thật yên tâm, “Việc của cô ta, anh sẽ giải quyết. Hãy tin tưởng anh. Anh quyết không để cô ta trở thành Thiết Sa Hạnh thứ hai”.

Minh Hiệu Khê nhắm mắt. Hóa ra là như thế, điều mà cô ta không yên tâm hoàn toàn không phải là Cổ Phi Anh, mà là hình bóng của Thiết Sa Hạnh điên cuồng la hét và đang vung vẩy cây súng, mình chảy đầy máu. Cô hối hận vô cùng. Nếu lúc đầu, cô đối với Thiết Sa Hạnh không ấu trĩ đến vậy, sự việc đã không phải có kết cục như bây giờ.

Cô chưa từng tâm sự điều này với ai nhưng Giản Triệt lại hiểu thấu lòng dạ cô. Giọng anh vẫn róc rách như làn suối, thủ thỉ bên tai cô: “Em lớn rồi, Hiệu Khê, không còn quá xúc động như trước, nhưng đáng yêu hơn trước”.

Hiệu Khê hơi chạnh lòng, hỏi lại “Đáng yêu ư? Anh thấy em không có dũng khí sao?”.

Giản Triệt vỗ nhẹ lên đầu cô ta, cười lạnh lạnh: “Ngốc quá! Dũng khí có biểu hiện lúc gây lộn không? Hiệu Khê của chúng ta, từ trước đến giờ không trốn tránh chuyện gì, từ trước đến giờ không oán trời trách người, từ trước đến giờ không đánh mất lòng tin, là người con gái có dũng khí nhất trên thế giới này!”

Minh Hiệu Khê cười, ngược khuôn mặt xinh xắn lên nhìn anh. Ánh sáng rơi vào mắt cô lấp lánh: “Triệt! Em sẽ không làm cho anh thất vọng! Em

nhất định không làm cho anh thất vọng! Em nhất định sẽ làm một Minh Hiểu Khê xuất sắc nhất!”.

Giản Triệt mỉm cười, vuốt nhẹ tóc cô.

Học viện Quang Du sẽ phát giải thưởng Học sinh có tác phong quyết đoán nhất cho Minh Hiểu Khê lớp 3 năm 2. Nhiều người cho rằng cô xứng đáng đoạt giải thưởng này bởi dù mưa gió tầm tã, dù sấm động phong ba, Minh Hiểu Khê vẫn ngày ngày tới châm cứu cho Phong Giản Triệt. Và sau khi Cổ Phi Anh gây hấn với Minh Hiểu Khê, lại không có đoạn kết. Kể cả Minh Hiểu Khê rõ như ban ngày tiếp xúc thân mật với Phong Giản Triệt, đều không thấy Cổ Phi Anh ghen tuông hoặc đến gây sự tiếp. Vậy mà nguyên nhân quan trọng nhất khiến tập san Quang Du phát giải thưởng lần này lại không phải là hai lý do trên, mà là Hiểu Khê đã bắt đầu “chung sống thân mật” với Phong Giản Triệt. Quả là một tin động trời.

Sự việc Triệt – Khê yêu nhau trở nên nóng hổi và náo động khắp Học viện Quang Du. Minh Hiểu Khê dù có liên can, nhưng trái lại hoàn toàn không quan tâm, tâm tình vui vẻ, cười nói suốt ngày. Vậy Hiểu Khê mà không được giải “giải thưởng người có tác phong quyết đoán nhất”, ai sẽ có tư cách đây?

Kỳ tích quả nhiên có thể được tạo ra bởi bàn tay còn người. Bác sĩ Susi châm một điều thuốc, chăm chăm nhìn Minh Hiểu Khê đang rạng rỡ như ánh mặt trời. Ông buột miệng khen: “Cô gái, cô làm tôi kinh ngạc đấy!”.

Hiểu Khê cười thật đáng yêu: “Bác sĩ cứ gọi tôi là Hiểu Khê đi. Tay phải của anh Triệt phải chăng đã đỡ rồi?”.

Bác sĩ Susi vừa chậm rãi hút thuốc vừa trả lời “Tôi tin rằng Giản Triệt giờ đây có thể dùng tay phải nhặt đồ vật được, không thành vấn đề”.

Hiểu Khê cười híp cả mắt: “Bác sĩ có biết là tay anh ấy đã có thể gọt dưa được rồi đây. Hôm qua anh Triệt còn giúp tôi xỏ chỉ vào một cây kim rất nhỏ”.

Bác sĩ Susi gật gù và viết kết luận khám vào bệnh án: “Tay phải của Giản Triệt đã phục hồi bình thường, có thể thực hiện các chức năng thông thường”.

Minh Hiểu Khê mỉm cười với Phong Giản Triệt, khoe vang: “Anh Triệt, bác sĩ Susi nói tay phải của anh đã khỏe rất nhiều rồi đấy”.

Giản Triệt đưa tay lên xoa má cô, cười rất tươi: “Đúng đấy. Nhưng em còn gì chưa thỏa mãn, còn tham lam gì nữa Hiểu Khê?”.

Hiểu Khê lắc đầu, vội đáp bằng giọng chắc nịch: “Hi hi, tất nhiên là em không hài lòng rồi. Em phải làm cho tay của anh thật xuất sắc cơ”.

Bác sĩ Susi lại chăm chú, nhìn cô, hỏi lại: “Thật xuất sắc sao? Cô nói thật không đấy?”.

Hiểu Khê gật đầu không chút do dự.

Trong ánh mắt của bác sĩ hơi thoáng chút run sợ. Ông hỏi lại: “Cô nhất định phải sáng tạo ra kỳ tích này, đúng không?”

Hiểu Khê nhìn thẳng vào đôi mắt của bác sĩ, cười đáp: “Nhưng, tôi sợ chỉ có sức lực của mình quá ít ỏi. Bác sĩ Susi, xin bác sĩ hãy phụ giúp tôi, được không?”.

Lúc này, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi chiếu lấp lánh lên gương mặt cô, khiến gương mặt cô thật bừng sáng.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, trên phố bắt đầu sầm uất náo nhiệt. Hiểu Khê dán mắt qua lớp kính một tiệm bán quần áo. Bên trong đang treo một chiếc váy đầm tuyệt đẹp. Thấy cô ngắm nghía bộ trang phục mãi không chớp mắt, Giản Triệt dõi theo ánh mắt của Hiểu Khê rồi hỏi: “Em thích bộ trang phục đó lắm sao?”.

Hiểu Khê đứng ngẩn ra một lúc ngắm mãi rồi quay về phía anh, nhoen cười: “Đợi đến khi tay anh có thể biểu diễn đàn được, em sẽ mặc chiếc đầm thật đẹp này để chúc mừng anh. Em chọn chiếc đầm này như món quà đầu tiên em tặng cho chính mình, vì đã thành công giúp anh chữa bệnh. Cho nên anh không nên tranh với em”.

Giản Triệt nhìn cô âu yếm. Trong ánh mắt anh như chứa đựng cả trời sao êm ái. Anh từ từ đưa tay ra, muốn ôm lấy Minh Hiểu Khê đang cười tít mắt. Những ngón tay của anh thon dài, lúc vừa chạm vào vai cô thì dừng lại. Nhưng Hiểu Khê lại chủ động chạm vào những ngón tay ấm áp đó của Giản Triệt, thậm chí tựa luôn người vào anh, thỏ thẻ hỏi: “Anh coi, nếu em mặc bộ đầm này có đẹp không?”.

Giản Triệt gật đầu: “Đẹp chứ!”.

Hiểu Khê vẫn không buông tha: “Đẹp như thế nào?”.

Giản Triệt cười, dí tay vào mũi cô: “Đẹp và lộng lẫy hơn cả sao trên trời”.

Hiểu Khê vui vẻ nắm chặt lấy tay anh. Bàn tay của cả hai người đều rất ấm nóng, hòa hợp thành một.

Hiểu Khê nhìn Giản Triệt, cười nói: “Em rất muốn biến thành một ngôi sao sáng có sức mạnh thần kỳ, khiến cánh tay anh nhất định khỏe mau”.

Giản Triệt chỉ âu yếm nhìn cô, không cười. Đột nhiên, anh còn thấy hơi buồn bã và lo ngại cho tương lai sau này.

Hiểu Khê đã nhận ra sự khác thường của Giản Triệt. Quan sát hồi lâu, cô cất tiếng gọi anh rất khẽ: “Anh Triệt”.

Giản Triệt buồn rầu hỏi: “Hiểu Khê, đợi tay anh hoàn toàn bình phục... em sẽ như thế nào? Em sẽ bỏ đi phải không? Sẽ trở về bên Mục Lưu Băng phải không? Sẽ từng giờ từng khắc nhớ đến một người tên là Phong Giản Triệt không? Sẽ giống như bây giờ phải không?”. Giản Triệt càng nói, giọng càng buồn tha thiết.

Minh Hiểu Khê chớp chớp mắt, nụ cười sáng chói như sao: “Em sẽ vô cùng... vô cùng vui vẻ! Sau đó, em có thể thực hiện một số lý tưởng khác của em!”.

Trong đó có anh không? Phong Giản Triệt không hỏi nữa, vì qua nụ cười của cô, anh đã hiểu ra nhiều điều. Trong màn đêm, khu chợ vẫn rất nhộn nhịp. Bên cạnh tiệm trang phục, cảnh tượng một chàng trai tuấn tú khôi ngô cũng một cô gái ngây thơ đáng yêu làm rung động lòng người. Họ tay nắm tay, mắt nhìn nhau say đắm, quên hết cả trời đất. Cả hai đều không biết rằng lúc này họ đã trở thành tâm điểm thu hút mọi người.

“Anh trai ơi, mua hoa hồng tặng bạn gái đi!”, một giọng nói trẻ con non nớt vang lên.

Hiểu Khê giật mình, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cô bé mười một, mười hai tuổi, đang ôm mấy bó hoa hồng đỏ thắm, nghiêng đầu cười thân mật với họ. Cô bé có một chiếc má lúm đồng tiền thật đáng yêu, cứ nhìn Giản Triệt mãi như thúc giục. Giản Triệt cười không nói, chỉ nhìn Minh Hiểu Khê.

Hiểu Khê vui như mở cờ trong bụng nhưng nhanh chóng cúi đầu, ỉu xiu với cô bé: “Nhưng chị không phải là bạn gái của anh ấy”.

Cô bé lúc lắc hai bím tóc, thơ ngây phản đối: “Chị và anh ấy nắm tay như thế, làm sao không phải là bạn gái cơ chứ!”.

“Việc này...”, Minh Hiểu Khê lúng túng, máu toàn thân như chạy lên mặt, khiến mặt cô đỏ rực. Lúc này, thần kinh khắp người cô đột nhiên nhạy cảm không gì sánh được. Tay của Phong Giản Triệt, lòng bàn tay của anh, ngón tay của anh, nhiệt độ ấm áp của anh, mạch đập nhẹ nhàng của anh, giống như cái bàn là, khiến cô ta bỗng tỉnh lại, bừng tỉnh đến nỗi tim đập loạn xạ, tỉnh đến nỗi muốn trốn muốn ẩn đi. Cô vội vàng rút tay lại... Không thể được. Lại dùng sức. Vẫn không được! Giản Triệt vẫn nắm chặt tay cô. Anh muốn cô hiểu rõ rằng anh không muốn cô rút tay ra. Hiểu Khê bàng hoàng nhận ra tầm quan trọng của vấn đề. Các ngón tay cô bắt đầu lạnh dần, nhưng trái tim lại nóng bỏng.

Ánh trăng trên trời nhỏ nhắn, cong cong, giống như cái móc câu nhỏ, kéo đi hơi thở rối loạn của Hiểu Khê. Ánh trăng nhỏ nhắn cong cong, sáng trong mềm mỏng, cũng giống nụ cười trên đôi môi của Phong Giản Triệt lúc này. Anh không nhìn Hiểu Khê, chỉ nhìn cô bé bán hoa.

Cô bé bán hoa vẫn tủm tỉm cười: “Chị ấy không phải là bạn gái của anh sao?”.

Giản Triệt không gật đầu cũng không lắc.

Cô bé khôn ngoan lại hỏi tiếp: “Vậy, anh thích chị ấy phải không?”.

“Thích chứ!” , Giản Triệt đáp và quay lại nhìn chăm chăm vào Hiểu Khê.

Cô đang cúi gằm mặt, xấu hổ, cả mặt và tai của cô đều đỏ bừng.

Cô bé bán hoa cười tươi như hoa vẩy, và ngón nghén nói: “Vậy chắc chắn tại anh không chịu tặng hoa hồng cho chị ấy rồi. Chỉ cần anh tặng hoa cho chị ấy, nhất định chị ấy chịu làm bạn gái anh”.

Cả đóa hoa tươi rói bừng nở. Tay trái Phong Giản Triệt đón lấy cành hoa và dúi vào tay cô bé một tờ giấy bạc. Cô bé bán hoa vui mừng reo lên:

“Nhiều tiền thế này! Vậy... tất cả chỗ hoa này đều là của anh đấy”.

Giản Triệt lắc đầu: “Anh chỉ cần một đóa hoa này. Những bông còn lại, em giúp anh tặng cho những người cần nhé!”.

Cô bé dạ một tiếng rõ to rồi ôm lấy đám hoa còn lại, vui vẻ chạy đi, để lại Giản Triệt và Hiểu Khê cùng một cành hồng rực rỡ ở giữa.

Hiểu Khê co tay lại, móng tay nhẹ chạm vào mu bàn tay ấm áp của Giản Triệt. Cả hai đều thấy mình run rẩy, má hừng hực như lửa. Giản Triệt áp bàn tay mình vào lòng bàn tay cô. Chúng nóng rẫy như phải bỏng. Hiểu Khê ngượng ngùng không biết để mắt ở đâu. Chân cô giờ cũng run lẩy bẩy, cổ họng như ngẹn cứng, nói không ra hơi. Cô thấy sững sờ, không biết phải làm sao. Giản Triệt cũng im lặng không nói, chỉ ngắm nghía hoa hồng thật say sưa.

Hồi lâu, anh cười, nói: “Hoa hồng không thích hợp với em. Nó quá đẹp đẽ và yếu ớt. Hay anh vứt nó đi nhé!”. Rồi anh mang hoa đi thẳng tới một thùng rác ở góc đường nhưng vẫn nắm chặt tay Hiểu Khê. Cô nhắm mắt đi theo anh. Chỉ cần anh buông tay ra, đóa hồng sẽ rơi ngay vào thùng rác. Giản Triệt nom rất buồn, anh cảm thấy nếu phải vứt bông hoa đi, lòng anh như xát muối. Bỗng Hiểu Khê buột miệng: “Đừng, em cần. Từ trước đến giờ chưa ai tặng hoa cho em. Sao? Anh đừng nhìn em như thế. Em mắt mặt quá, đúng không?”. Hiểu Khê cười, má lại đỏ bừng. Cô xoay người lại, đứng trước mặt anh, nghiêm túc nói: “Anh đã mua hoa cho em, tại sao lại không chịu tặng em vậy?”. Nói đoạn, cô nắm lấy tay anh, giằng lấy bông hoa, đưa lên mũi hít hà: “Em rất thích nó, bởi đó là món quà anh tặng em”. Lúc này ánh trăng trên trời như càng sáng hơn, đèn trên đường cũng càng sáng hơn, soi rõ một thanh niên điển trai và một cô gái e ấp đứng ôm một bó hoa hồng thắm đỏ bên cạnh chiếc thùng rác bẩn. Họ nắm chặt tay nhau, mắt dán chặt vào nhau, như quên cả không gian và thời gian.

Trên đường, người đi mua sắm và ngắm cũng ít dần. Bỗng có tiếng ồn ào đánh nhau từ một con hẻm tối om ở gần đó vọng ra. Minh Hiểu Khê cau mày, liếc nhìn về phía đó. Nếu như mọi ngày, cô sẽ chạy ngay tới đó coi có chuyện gì. Nhưng hôm nay Giản Triệt đang ở bên cạnh, nên cô không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì không hay trước khi tay anh khỏi hẳn. Cô kéo tay Giản Triệt, nói nhỏ: “Đi thôi anh. Muộn rồi”.

Giản Triệt lắc đầu, vỗ vào tay cô ta: “Đừng để ý đến anh, em muốn làm gì, cứ làm đi”.

Hiểu Khê ngần ngừ mấy giây nhưng vẫn cương quyết lắc đầu, kéo tay anh đi. Nhưng sự đời đâu có dễ dàng đến vậy. Có những phiền phức dù muốn, chúng ta cũng không thể trốn được.

Một chàng trai mình đầy máu bỗng chạy vọt ra khỏi con hẻm tối tăm đó. Mặt mũi anh ta sung vù, đầy máu, nhìn y hệt một con ma từ địa ngục chui lên. Anh ta loạng choạng lao về hướng Giản Triệt. Hiểu Khê sợ hãi, xoay người ra cản vội để anh ta không đụng tới cánh tay bị thương của Triệt. Nhưng do cô lấy đà hơi mạnh, khiến anh ta đâm sầm vào người cô. Bó hoa hồng bắn vọt khỏi tay Hiểu Khê, xoay một vòng trên không. Hiểu Khê nhún người muốn với lấy hoa hồng mà Phong Giản Triệt tặng. Nhưng cô vừa hạ được chân xuống đất đã bị ngã ngay vào lòng chàng trai chết tiệt đó. Đúng là tai nạn ngoài ý muốn.

Chàng trai kia ngược gương mặt máu me, thì thào với cô: “Hiểu Khê, cứu tôi với!”.

Hiểu Khê ngẩn cả người, ra sức nhìn kỹ chàng trai nọ để đoán định thân thể của anh ta.

CHƯƠNG 5

Đêm đã khuya. Đóa hồng tươi thắm đang nằm trong tay một chàng trai trắng bệch. Anh ta lạnh lùng nhìn bông hồng không chớp mắt. Hiểu Khê

sững sờ nhìn anh ta, toàn thân như nhũn ra, mắt hết sức lực. Cô thực không ngờ gặp lại Mục Lưu Băng vào lúc này. Nhưng anh ta không thèm nhìn Hiểu Khê, chỉ chăm chú nhìn đóa hồng như đầy ma lực. Đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường xung quanh anh ta cũng đã nhận ra Hiểu Khê nên rất ngần ngại, không biết có nên bắt chàng trai đang dính đầy máu me kia không. Bên cạnh Mục Lưu Băng có một chàng trai có vết sẹo mà hình như cô đã từng gặp, tên là Quý Đường.

Quý Đường cũng chăm chú quan sát cô, không nói câu nào. Thấy Hiểu Khê nhìn mình, thiên sứ tóc vàng nhoen cười, cất tiếng: “Chị khỏe chứ, Minh Hiểu Khê, chúng ta lại gặp nhau”.

Hiểu Khê cười đáp lễ: “Rất khỏe, em cũng khỏe chứ, em trai?”.

Chàng trai bĩu môi phản đối: “Tôi đã nói rồi, tôi không phải là em trai!”.

“Hừm, vậy phải gọi là gì mới hài lòng đây?” Hiểu Khê chớp chớp mắt suy nghĩ.

Bồng Lưu Băng cất giọng lạnh lùng: “Gọi nó là Lan Địch”.

Hiểu Khê kinh ngạc kêu lên: “Lan Địch, ơ, sao lại thế?”. Cô nhớ ra rằng Lan Địch là người nhà của bác sĩ Susi và Lưu Băng đã bắt cóc làm con tin để uy hiếp bác sĩ cứu chữa cho Giản Triệt. Sao giờ Lan Địch lại đi theo Lưu Băng đánh người ta thế nhỉ?

Lan Địch hiếu kì hỏi: “Nghe giọng điệu của chị, chị biết tôi sao?”.

Bồng một giọng rên rỉ đang nằm dưới đất lại cất lên: “Hiểu Khê, cứu tôi với”. Có cái gì cục cựa ở dưới đất, cắt ngang câu chuyện của hai người.

Hiểu Khê giật mình, sém chút nữa cô quên mất việc cứu người. Cô lại gần chàng trai người đầy máu me nọ, cúi xuống hỏi: “Anh biết tôi sao?”.

Chàng trai khó nhọc gật đầu. Hiểu Khê băn khoăn ngắm nghía gương mặt đầy máu của chàng trai nhưng vẫn bắt lực không thể nhận ra đó là ai. Cô thở dài: “Thật ngại quá, vậy rốt cuộc anh là ai thế? Sao tôi không nhận ra nhỉ?”.

Chàng trai thở hỏn hển, thều thào: “... Tôi là... con bướm nhỏ...”.

A! Con bướm nhỏ! Đó là đại ca hung ác của Hải Hưng Bang. Nhưng vô lý thật, sao lại ra nông nổi này chứ.

Hiểu Khê ra sức lật tới lật lui mặt chàng trai, rồi nói: “Trên mặt anh không có hình xăm con bướm nào hết. Chắc chắn anh không phải là con bướm nhỏ. Anh đừng có gạt tôi”.

Chàng trai gượng chỉ tay về phía một người khác, thều thào: “Tây Sơn... Ở kia...”.

Hiểu Khê nhìn dõi theo hướng tay chỉ, suýt ngất xỉu vì nhận ra chàng trai gầy nhom, thường nhắc nhở cho đại ca “con bướm nhỏ”. Tây Sơn quỳ xuống ôm chân Hiểu Khê van xin: “Chị Hiểu Khê, xin chị cứu chúng tôi với. Tôi thật sự không biết Thiết Đại Kỳ ở đâu. Có đánh chết, tôi cũng không nói đâu”.

Hiểu Khê buồn bã đứng dậy, nhìn Lưu Băng nói: “Anh tha cho anh ta đi. Anh ta không biết Thiết Đại Kỳ ở đâu cả”.

Mục Lưu Băng vẫn lạnh tanh, ra sức ngắm nghía đóa hoa, không màng đến cô.

Lan Địch cười ngọt ngào, nói: “Anh ta không biết nhưng tôi biết”.

Minh Hiểu Khê hoảng hốt, ngẩn người không rõ có chuyện gì. Bỗng một bàn tay ấm nóng khoác lên vai cô. Thì ra là Giản Triệt, anh luôn ở bên cô. Hiểu Khê quay sang nhìn anh, ánh mắt của Giản Triệt trong sáng và kiên định. Ánh mắt của Mục Lưu Băng lạnh như gió đêm, liếc nhìn bàn tay của Giản Triệt đang đặt ở trên vai Minh Hiểu Khê.

Minh Hiểu Khê thở phào, rồi nhìn Mục Lưu Băng: “Nếu anh ta thực sự biết Thiết Đại Kỳ ở đâu, lại không chịu nói, vậy anh sẽ làm gì?”.

Ánh mắt Mục Lưu Băng di chuyển từ vai cô tới gương mặt cô, lạnh lẽo như vực nước lạnh ngàn vạn năm. Hiểu Khê thấy lục phủ ngũ tạng của mình buốt nhói. Cô tiến lại về phía anh, rồi dừng lại trước mặt, nhìn anh đăm đăm. Đường phố tĩnh mịch lạ thường, Lưu Băng xoay xoay đóa hoa trong tay, chậm rãi hỏi: “Đóa hoa này của em phải không?”.

Hiểu Khê gật đầu, rụt rè đáp: “Vâng”.

“Ai tặng thế?”.

Ngập ngừng, Hiểu Khê đáp: “Anh Triệt!”.

Trên môi Lưu Băng thoáng nụ cười chế giễu và chua chát. Đồ đàn bà lòng bạc trắng như vôi. Anh rửa thềm trong bụng. Lưu Băng bỗng ngẩng phất đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô, run lên hỏi: “Em có biết ý nghĩa khi tặng hoa hồng chứ?”.

Hiểu Khê gật đầu, đáp gọn lỏn: “Biết”.

Lưu Băng bực tức bóp chặt cành hồng trong tay, khiến những gai nhọn đâm vào tay tới ứa máu. Anh hỏi giọng lạnh lùng: “Em còn cần chỗ hoa này không?”.

“Cần chứ. Hoa đó là của anh Triệt tặng em mà”.

Lưu Băng nói bằng giọng đau khổ: “Vậy em qua đây mà lấy”..

Hiểu Khê tiến lại gần Lưu Băng. Khi tới trước mặt anh, cô dừng lại, nói: “Trả lại hoa cho em đi”.

Lưu Băng đau khổ vứt bông hoa xuống đất. Hiểu Khê vừa định vớ tay nhặt thì Lưu Băng đã dẫm nát lên bông hoa như một người điên, trước con mắt sững sờ của mọi người. Chả mấy chốc, cả bông hoa bị dẫm nát tan tành. Hiểu Khê đau xót nhưng gắng kìm nén. Cô quỳ xuống, hít một hơi sâu nén giận, tỉ mỉ nhặt từng cái lá, từng cánh hoa nát. Lưu Băng và Giản Triệt đều buồn bã đứng nhìn. Sau khi gom xong hết chỗ hoa nát trong tay, cô đứng dậy bỏ đi. Nhưng mới được vài bước cô đã dừng lại, rút ra một khăn mùi xoa sạch, nhét vào tay Lưu Băng, nói: “Anh nhớ băng lại không sẽ nhiễm trùng đấy. Vì anh là bạn tôi, nên tôi không chấp. Nếu không thì...”.

Lưu Băng lặng lẽ nhìn bàn tay ứa máu, lại nhìn tấm khăn trắng, khẽ hỏi: “Em vẫn còn để trong lòng sao?”.

Lời nói của anh nhẹ như gió thoảng nhưng đủ lạnh lùng khiến không khí như ngưng đọng. Hiểu Khê thoáng rùng mình, cắn chặt môi, kéo Giản Triệt bỏ đi.

Tiếng Tây Sơn ở phía sau la thảm thiết: “Hiểu Khê, cứu tôi với. Nếu không, chúng đánh tôi chết mất”.

Hiểu Khê vẫn bỏ đi, không hề quay đầu lại: “Nếu biết Thiết Đại Kỳ ở đâu,

xin anh cứ nói rõ. Họ sẽ không giết người đã giúp đỡ họ đâu. Còn nếu anh không biết, cũng giải thích rõ tại sao không biết. Nếu anh nói thật, họ cũng không giết anh đâu”.

Tây Sơn vẫn lo lắng tới mức toàn thân toát đẫm mồ hôi, rên rỉ: “Thật không? Liệu họ có tha cho tôi thật không?”.

Mục Lưu Băng lặng lẽ nhìn dáng khuất dần của Hiểu Khê và Giản Triệt.

Quỷ Đường lặng lẽ quan sát Lưu Băng.

Chỉ có Lan Địch cất tiếng: “Hà hà, vậy phải xem anh có nói thật hay không?”

Buổi chiều.

Minh Hiểu Khê hai tay chống cằm, tựa người vào bàn học, mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiểu Tuyên tò mò hỏi: “Hiểu Khê, Hiểu Khê, cậu đang nghĩ gì vậy?”.

Hiểu Khê cười đau khổ: “Không, có gì đâu... Mà tại sao cậu biết mình đang nghĩ gì?”.

“Đương nhiên rồi”, Tiểu Tuyên vỗ ngực một cách hãnh diện, khoe khoang, “Chúng ta chơi với nhau lâu như vậy, lẽ nào mình còn không hiểu cậu?”.

Nhìn kỹ vào mặt Hiểu Khê, Tiểu Tuyên hỏi giọng đầy ngờ vực: “Cậu không vui phải không?”.

Hiểu Khê mặt mũi bí xị, than vãn: “Không có gì cả. Chẳng lẽ muốn được yên một chút cũng không được sao?”.

Tiểu Tuyên vẫn nghi ngờ: “Quái lạ, nom thần sắc cậu kém lắm, chắc chắn lại chuyện tình cảm rồi”. Tiểu Tuyên giằng bằng được Hiểu Khê quay mặt ra, nhìn thẳng vào mắt bạn để kiểm chứng. Hiểu Khê ngại ngùng, cố gắng quay mặt đi nơi khác.

Tiểu Tuyên buông bạn ra, than vãn: “Minh thề là cậu bị vướng vào chuyện tình cảm rồi. Thôi thôi, nhất định là cậu đang bị nội tâm giằng xé, giữa người cũ và người mới, không biết nên chọn ai phải không? Một chàng thì thanh nhã lịch sự, một chàng thì lạnh lùng đẹp trai. Đúng là khó chọn, khó chọn”.

Minh Hiểu Khê hết sức kinh hãi, đứng bật dậy rồi lại ngồi phịch xuống ghế, không hiểu nổi tại sao mình lại có được một cô bạn thông minh đến vậy. Tiểu Tuyên cười ha hả, mách nước: “Này, để mình góp ý nhé. Cậu cứ gật đầu với cả hai chàng đi. Đàng nào họ cũng mê cậu như thế”.

Hiểu Khê nghiêm mặt, gắt: “Tiểu Tuyên! Cậu nói lảng nhãng gì thế?”.

Tiểu Tuyên cũng nghiêm không kém, nói rành rọt: “Nếu cậu không phải bạn mình, mình đã đánh cho cậu một trận toi bời rồi. Bực chết đi được”.

Hiểu Khê ngạc nhiên: “Sao? Mình đã sai cái gì nhỉ?”.

Tiểu Tuyên cắn môi giận dữ: “Còn không biết thật sao? Cậu đã được Giản Triệt yêu thương, vậy có gì mà u sầu? Anh ấy đã hy sinh vì cậu như thế? Vậy mà cậu còn đấu tranh dằn vặt. Cậu như vậy sẽ làm Giản Triệt rất buồn đấy, cậu có biết không?”.

Hiểu Khê vội vã thanh minh: “Đâu có, mình không buồn”.

Tiểu Tuyên hừ một tiếng, bực dọc nói: “Đừng có lừa mình. Cũng đừng giả vờ rằng cậu không được Giản Triệt yêu thương”.

Hiệu Khê vừa há miệng định cãi, Tiểu Tuyền lại gắt lên: “Cậu định lừa ai nữa cơ chứ? Tình cảm của Giản Triệt với cậu sờ sờ như vậy, ai mà không nhận thấy? May ra chỉ có Hạo Tuyết ngây thơ không nhận ra mà thôi”.

Hiệu Khê thở dài, đúng là không gì qua mắt được Tiểu Tuyền tinh ranh.

Tiểu Tuyền vẫn nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Hiệu Khê, mình xin cậu đây, đừng làm khổ Giản Triệt. Anh ấy đã quá khổ rồi”.

Tim Hiệu Khê đập thình thịch, máu trong người đã thấy sôi lên. Cô đau khổ hỏi: “Tiểu Tuyền, bắt đầu từ khi nào cậu lại trở thành người làm tổn thương người khác như thế? Cậu có biết mình đau khổ như thế nào không? Mình những tưởng chỉ cần mình cố gắng, chỉ cần mình không từ bỏ, sẽ khiến mọi việc trở nên tốt hơn. Nhưng hóa ra mình đang gây ra hiểu lầm, mình đang làm người khác phải đau khổ”.

Thấy bạn đau khổ, sống mũi Tiểu Tuyền cũng thấy cay cay. Cô an ủi:

“Hiệu Khê đừng buồn nhé. Mình không cố tình trách cậu đâu. Nhưng thực tế đúng là nếu cậu chọn một người nào đó trong số họ thì người còn lại cũng sẽ rất đau khổ”.

Minh Hiệu Khê ngo ngẩn nói không ra lời nhưng trái tim cô thầm thừa nhận lời của bạn rất đúng.

Tiểu Tuyền nắm chặt tay bạn, cau mày nói: “Hiệu Khê này, nếu cậu từ bỏ Giản Triệt, quay về bên cạnh Lưu Băng, khiến anh ấy bị tổn thương thì mình thề sẽ mãi mãi không tha thứ cho cậu đâu”.

Hiệu Khê thở dài, im lặng rất lâu, cứ nhìn Tiểu Tuyền chăm chăm như một người xa lạ. Rất lâu sau, cô mới nói ra được: “Mình tới học viện Quang Du không phải để tìm bạn trai, mà vì muốn học tập, muốn kết bạn hữu nghị với mọi người. Nếu một ngày nào đó, mình rời xa Giản Triệt, không phải là mình muốn làm tổn thương anh ấy. Mà vì nếu không yêu anh ấy nhưng vẫn gắng ở bên anh ấy mới là sự thương hại lớn nhất, là tổn thương lớn nhất với Giản Triệt”.

Cũng im lặng rất lâu, Tiểu Tuyền mới hỏi được tiếp: “Thế cậu có yêu anh ấy không?”.

Lại im lặng, Hiệu Khê tiếp tục dôi dôi mắt mơ màng ra cửa sổ.

“Chị có có yêu anh Giản Triệt không?”. Tiếng Hạo Tuyết vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong vườn hoa. Mặt trăng soi bóng xuống hồ nước, ánh sáng trong veo. Gương mặt xinh xắn của Hạo Tuyết đang đầy đau khổ, đăm đăm nhìn Hiệu Khê như truy dò, như cầu xin. Hiệu Khê nhúng tay xuống hồ, khẽ lay động, mặt nước yên tĩnh như vỡ ra, sóng lăn tăn lay động. Từ khi gặp Cổ Phi Anh ở trường đến nay, lâu lắm rồi cô mới gặp Hạo Tuyết. Kể từ đó, Hiệu Khê có cảm giác Hạo Tuyết cứ né tránh cô. Nhưng bất đắc dĩ phải chạm trán nhau thì Hạo Tuyết đều nhìn cô bằng con mắt khác lạ. Nhưng đôi mắt đó không giấu nổi tâm tư bất ổn của cô bé.

Minh Hiệu Khê không biết nên trả lời Hạo Tuyết ra sao, cứ ngẩn cả người ra nhìn sóng hồ. Hạo Tuyết sốt ruột, túm lấy tay cô mà lắc: “Chị trả lời đi chứ. Rốt cục Cổ Phi Anh nói thật, đúng không? Chị cũng yêu anh Giản Triệt phải không? Chị muốn giành anh Giản Triệt khỏi em phải không?”.

“Tiểu Tuyền...”, Minh Hiệu Khê cảm thấy rất buồn cười nhưng không cười

nổi.

Đông Hạo Tuyết nóng ruột tới sắp khóc: “Em xin chị đẩy. Đừng cướp anh Triệt của em được không? Xin chị, hãy trả anh Triệt cho em được không?”. “Trả cho em ư?...”, Minh Hiểu Khê vẫn không tài nào cười được. Cô đập tay lên trán, hỏi lại: “Làm sao trả cho em đây? Giản Triệt trước đây là thuộc về em sao?”

“Chị Hiểu Khê!”, Hạo Tuyết la lên đầy bất bình, mắt đẫm lệ, “Chị đang giấu cọt em phải không?”.

“Tiểu Tuyết...”, Minh Hiểu Khê trong lòng rất hối hận. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại có thể nói ra những lời như thế. Cô đưa tay ra định vỗ về Hạo Tuyết, rất muốn an ủi cô bé và thanh minh rằng cô hoàn toàn không có ý giấu cọt. Nhưng tiếc thay, vừa chạm vào Hạo Tuyết, cô bé đã đẩy phắt Hiểu Khê ra, nhanh tới mức móng tay sắc của Hạo Tuyết rạch trên cánh tay Hiểu Khê thành bốn đường dài. Hiểu Khê kinh hãi sững sờ, nhìn mấy vết cào trên tay, có cảm giác trái tim cô vừa bị cào nát. Cũng may máu chỉ rỉ rả trên da, chưa đến nỗi chảy máu tong tong.

Hạo Tuyết cũng sững sờ vì không ngờ hành động phản ứng của mình lại gây cho Hiểu Khê vết thương mạnh đến vậy. Cô run run, nước mắt lưng tròng, khe khẽ gọi: “Chị Hiểu Khê... em...”.

Hiểu Khê khẽ nhăn mặt vì đau nhưng cô giấu tay ra sau lưng miễn cưỡng cười: “Không sao, chỉ là vết xước da thôi”.

Nước mắt tí tách vẫn chảy xuống đầy ân hận. Hạo Tuyết cất tiếng rất nhỏ nhưng rất rõ và kiên định: “...Chị rời khỏi anh Triệt được không?”.

Không khí xuyên qua cổ họng của Hiểu Khê, vết thương trên tay cô bắt đầu đau nhức dữ dội.

Hạo Tuyết tiếp tục vừa khóc vừa cầu xin: “Dầu sao chị cũng không yêu anh Triệt phải không? Có nhiều người thích chị như vậy mà. Chị có thể yêu anh Hạo Nam nhà em, có thể yêu anh Lưu Băng mà, hãy trả anh Triệt cho em...”.

Hồ nước dưới ánh trăng nom lạnh lẽo và hoang vắng. Hiểu Khê thấy lòng chua xót khổ sở. Cô buột miệng, âm thanh như từ nơi nào xa xôi trong đêm yên tĩnh truyền tới: “Nếu chị yêu Giản Triệt thì sao?”

Hạo Tuyết kinh ngạc và sợ hãi tới mức nín khóc. Cô bé tròn mắt lên, ra sức phản đối: “Không thể có chuyện đó. Người mà chị luôn luôn thích là anh Lưu Băng. Từ trước tới giờ, chị chưa từng nói là thích anh Triệt. Chị không thể yêu anh ấy, không thể, không thể nào. Em không tin!”.

Hiểu Khê buồn rầu hỏi: “Nếu chị thực sự yêu Giản Triệt và không muốn rời bỏ anh ấy, em sẽ thế nào?”. Đôi mắt cô chăm chăm đối mặt với Hạo Tuyết như ngọn lửa đang cháy bùng bùng, không chút né tránh.

Hạo Tuyết lại khóc, môi run bần bật: “Nếu chị thật sự làm như thế, em sẽ hận chị, còn hận chị hơn là hận Đông! Vì chị không những cướp đi anh Triệt, mà còn phản bội em nữa!”.

Minh Hiểu Khê đứng thẳng người, buồn bã than: “Chẳng lẽ, tình bạn giữa em và chị chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?”

Đông Hạo Tuyết khóc và bỏ đi.

Minh Hiểu Khê ngơ ngẩn đứng ngấm mặt hồ gợn sóng. Cô muốn khóc, muốn giống Hạo Tuyết được khóc một trận thỏa thích. “Hiểu Khê!”. Có tiếng ai đó gọi cô. Là Phong Giản Triệt phải không? Sóng mũi của Hiểu Khê cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra. Cô cắn chặt môi ngẩng đầu nghe âm thanh đó.

Triệt... Tiếng gọi anh nghẹn ngào trong cổ họng, mãi không thốt ra nổi. Chợt Hiểu Khê thấy có gì là lạ. Ánh mắt của người gọi này rất giống Giản Triệt, nhưng không phải anh ấy. Sau khi ngấm kĩ, Hiểu Khê ngơ ngác thốt lên: “Hạo Nam! Sao anh lại ở đây?”.

Ánh mắt của Đông Hạo Nam sáng tựa ánh trăng trên trời. Anh ta đưa tay ra, muốn vuốt ve gương mặt cô: “Em đang khó chịu lắm phải không?”. Hiểu Khê quay mặt đi, tránh bàn tay khỏe mạnh của anh, gắng nở nụ cười: “Em không sao đâu. Em rất khỏe. Em muốn về”. Nói rồi, cô quay người định bỏ đi.

Hạo Nam liền túm chặt cô lại: “Khoan đã, chờ một chút”.

Hiểu Khê bực bội, cố rút tay ra nhưng không được. Cô quay lại nhìn Hạo Nam đầy dò hỏi. “Để anh đưa em về”, Hạo Nam nói.

“Không cần đâu, em tự về được mà”, Hiểu Khê từ chối.

“Hiểu Khê, hôm nay để anh đưa em về!”, giọng điệu của Hạo Nam kiên định đến nỗi hầu như không dễ kháng cự.

Hiểu Khê vẫn ra sức chống trả: “Em không phải không có chân, lại không phải là một đứa trẻ, em tự về được!”. Nhưng nom Hiểu Khê vừa bực tức vừa đau buồn, lại có vẻ tủi thân nữa, lòng Minh Hiểu Khê như mềm lại, không biết phải làm sao.

Hạo Nam nhắm nghiền mắt, nói rất khẽ như một lời than: “Để anh đưa em một lần vậy, nói chung là anh van xin em đấy!”

Một chiếc xe hơi sang trọng màu đỏ tươi lướt nhanh trên phố. Gió thổi mạnh vào mặt. Tóc bị gió thổi trên vai rối bời, vờn bay tự do, xõa vào mặt của Hạo Nam, khiến anh vẩn vơ. Hiểu Khê chỉ thấy bên tai là tiếng gió gào thét, khiến mắt cô díp tịt, chỉ chực gục đầu xuống ngủ. Chả mấy chốc, chiếc xe dừng lại bên một thảm cỏ bên hồ. Khắp nơi như một tấm màn nhung đen bao bọc, không khí mát lạnh thật dễ chịu. Hiểu Khê nhắm mắt hít thở nhẹ nhàng, mọi phiền não như tiêu tan. Cô nhận thấy đúng là đã lâu lắm không có được cảm giác thoải mái như vậy. Cô cười: “Hạo Nam, thật không ngờ anh đi nhanh đến vậy”.

Hạo Nam cũng quay lại cười: “Ừ, anh cũng không ngờ đấy”.

Dưới ánh trăng, Hiểu Khê mặt vẫn tươi roi rói, lại còn cười hớn hở và hát băng quơ. Hạo Nam thấy xúc động lạ, hiếm khi anh thấy cô vui như vậy. Anh lặng lẽ ngồi ngắm Hiểu Khê. Nom cô lúc này y hệt một đứa con nít, mọi ưu tư sầu muộn như bay biến. Gió mát lạnh lướt qua gương mặt tươi sáng của Hiểu Khê, thổi rối bù tóc của cô, tóc bay bay trên đôi môi của cô... Hiểu Khê cười nói rộn rã một lúc thì thấy có điều bất thường, liền ngừng lại, nghi ngờ nhìn chăm chăm vào ánh mắt dịu dàng bất ngờ của Hạo Nam. Thần sắc và ánh mắt của anh khiến cô đột nhiên xao xuyến. Cô hiểu ánh mắt đó muốn nói gì.

Hiểu Khê vội đứng dậy, hoang mang nói: “Trời tối rồi em phải về đây”. Có lẽ do đứng dậy quá gấp, cô hơi lảo đảo, suýt ngã lên người Hạo Nam. Hạo Nam lập tức nắm lấy tay cô. Tay của anh nóng như lửa, gương mặt tuấn tú của anh không biết kê vào má cô từ lúc nào. Họ gần nhau tới mức hơi thở của cả hai như sắp hòa quyện vào nhau. Hiểu Khê giật mình như bị điện giật, cố gắng rút tay ra khỏi tay Hạo Nam. Do không cẩn thận, cô bị trượt đi, ngã lăn xuống bãi cỏ, đau điếng.

Đôi mắt Hạo Nam vụt tối sầm. Anh bực bội cất tiếng bằng giọng rất trầm: “Em làm gì thế? Coi anh như con hổ ăn thịt người không bằng”.

Hiểu Khê giả bộ cười phá lên giòn tan: “Ha ha, đâu có, em chỉ sợ làm anh đau thôi”.

Hạo Nam vẫn đứng đó, buồn rầu nhìn Hiểu Khê, hồi lâu mới nói: “Hiểu Khê, anh có lời muốn nói với em”.

Hiểu Khê xoa mũi, cười gượng. Nom Hạo Nam quá nghiêm nghị, không biết anh ấy muốn gì nhỉ? “Em không muốn nghe”, cô rụt rè cất tiếng đầy cảnh giác.

“Minh Hiểu Khê!”, Hạo Nam kinh ngạc phẫn nộ vì bị từ chối, hai tay bắt đầu nắm chặt lại như chực thụi cho cô một quả.

Hiểu Khê nhìn Hạo Nam, cười nói: “Thế nào, muốn đánh em phải không? Anh đánh không lại em đâu”.

Hạo Nam bực đến nổi tóc tai dựng hết cả lên, anh quát to: “Minh, Hiểu, Khê, em...”.

Hiểu Khê vẫn ngọt ngào xoa dịu: “Đừng bực, đừng bực. Chúng ta về nhà thôi”.

Hạo Nam im lặng hồi lâu, rồi nói: “Hiểu Khê, anh có lời muốn nói với em”.

Hiểu Khê cười miễn cưỡng: “Điều bộ của anh rất nghiêm túc, lời muốn nói cũng rất nghiêm túc phải không?”.

Hạo Nam đáp: “Phải”.

“Hi, hi, như vậy đi”, lông mày của cô nhíu lại, như làn sóng đầy suy nghĩ, “Vậy em không muốn nghe”.

“Minh Hiểu Khê!”, Hạo Nam tức giận, lại nắm chặt tay lại.

Hiểu Khê liếc nhìn tay của Hạo Nam, thất vọng cười: “Thế nào, muốn đánh em phải không? Anh đánh không lại em đâu”.

Hạo Nam tức giận đến mức dựng cả tóc gáy: “Mnh, Hiểu, Khê, em...”.

Hiểu Khê vẫn tươi như hoa: “Không nên tức giận, không nên tức giận.

Chúng ta về nhà thôi”. Nói xong, cô định bỏ đi. Thật không ngờ cô lại bị Hạo Nam kéo mạnh. Hiểu Khê vùng ra, nên trượt chân lại ngã lăn ra cỏ.

Lần này Hiểu Khê thấy bực mình, lồm cồm đứng lên, bực bội nói: “Hạo Nam, anh muốn thế nào? Em khách sáo đối với anh là nể mặt Tiểu Tuyết. Anh không nên được nước làm tới!”.

Hạo Nam luống cuống, không biết tại sao mình lóng ngóng tới mức làm Hiểu Khê lại ngã ra vậy. Anh không thể hiểu nổi tại sao cứ đứng trước mặt Hiểu Khê, anh lập tức biến thành đứa trẻ ngốc nghếch. “Tôi có lời muốn nói với em!”.

Lời đề nghị mà Hạo Nam muốn nói nhẹ nhàng một chút bỗng như tiếng

gào thét. Hiểu Khê nhăn nhó: “Em đã nói rồi, em không muốn nghe!”.

Hạo Nam vẫn gầm lên như con sư tử: “Anh nhất định phải nói!”.

“Em nhất định không nghe! Không muốn nghe”, gân xanh trên mặt Hiểu Khê nổi lên vì tức giận.

Hạo Nam lòng lộn như lên cơn điên, vò đầu bứt tóc, gào thét: “Vì sao em không muốn nghe? Em thậm chí không biết anh muốn nói gì cơ mà?”.

Hiểu Khê vung vẩy quả đấm trước mặt Hạo Nam, mặt đỏ bừng: “Bất luận anh nói gì, em đều không muốn nghe! Em không muốn nghe đây! Không nghe! Không nghe!!!”.

“Anh yêu em! Minh Hiểu Khê!!”. Hạo Nam nhin không được nữa, phải gào thét lên đối với Minh Hiểu Khê đáng ghét đó!

Đêm thật mát mẻ. Hiểu Khê ngo ngẩn, tim như muốn rớt xuống. Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Hai tay cô cố gắng lau đấm bùn non dính trên mặt. Cô gắng trấn tĩnh tinh thần, cẩn thận và chậm rãi nói từng từ một: “Em không thích anh”.

Ánh mắt của Hạo Nam thật khác thường, đầy đau khổ nhưng nụ cười trái lại ôn hòa khác thường: “Anh biết!”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt, chưa hiểu lắm.

Hạo Nam nói tiếp: “Em biết vì sao anh lại nói những lời như thế với em không?”. Anh nằm ngửa ra cỏ, nhắm mắt lại, cười lặng lẽ. Ánh sao trên trời thật sáng, soi rõ xuống gương mặt anh. Hạo Nam thì thầm: “Vì anh chỉ có một cơ hội như thế này”.

Hiểu Khê dứt đấm cỏ xung quanh, lòng dạ rối bời. Cô nhìn Hạo Nam và hỏi: “Bây giờ em nên làm gì đây? An ủi anh nhé!”.

Hạo Nam dịu dàng đáp, mắt vẫn nhắm nghiền. Hai mi của anh ta bay nhẹ nhàng: “Đúng vậy, em nên an ủi anh”.

Hiểu Khê cau mày: “Nhưng em không biết phải làm sao”.

Hạo Nam mở choàng mắt, lớn tiếng: “Em thật là ngu ngốc. Anh làm sao thích em cơ chứ?”.

Hiểu Khê gãi gãi đầu, thực là khó hiểu quá. Hạo Nam nói tiếp: “Anh làm sao có thể thích em chứ? Chúng ta kể cả cơ hội nói chuyện với nhau cũng rất ít, anh không thể thích em được. Yên tâm đi. Đồ ngốc...”.

Mắt Hiểu Khê sáng bừng, cô hớn hờ hỏi: “Anh gạt em đúng không? Vì trước đây em rất dữ đối với anh. Cho nên, anh đùa em, chỉ là đùa em, xem em có bị lừa hay không? Đúng hay không?”.

Hạo Nam nhìn Hiểu Khê chăm chăm, lấy tay sờ lên gương mặt lấm lem của cô và nói: “Mặt của em rất bẩn, anh giúp em lau nhé!”

Hiểu Khê do dự một chút, rồi lấy một chiếc khăn mùi xoa thêu hoa từ trong túi ra, đáp: “Cám ơn anh, em có thể tự làm được”.

Hạo Nam bực mình túm chặt lấy tay của Hiểu Khê, khiến cô phải la oai oái lên vì đau đớn. Anh nói: “Đề im cho anh lau, để anh giúp em”.

Hiểu Khê lại vùng vằng, không chịu. Hạo Nam vẫn nhẹ nhàng: “Nếu em thấy anh nói gì gây khó khăn cho em, vậy em hãy quên hết những lời nói đó đi nhé!”. Vừa nói, Hạo Nam vừa dịu dàng lau mặt cho cô. Động tác thật mềm mại, khác hẳn một Đông Hạo Nam thô lỗ khác ngày thường. Hiểu

Khê đứng im, không dám động đậy, lòng bỗng dung thấy cảm động lạ thường.

Cô hít một hơi thật sâu, đánh bạo vỗ lên vai của Hạo Nam một cái, nghiêm nghị nhìn anh, nói bằng giọng kiên quyết: “Hạo Nam, sau này anh là bạn tốt của em nhé!”.

Bàn tay của Hạo Nam bỗng khựng lại, rồi tức giận cốc lên đầu cô một cái. Mắt Hạo Nam đỏ như lửa, giận không thể kìm được, lớn tiếng nói: “Minh! Hiểu! Khê! Trước đây em không xem anh là bạn sao?!”.

Đồ ngốc! Lại nói sai rồi! Trong gió đêm, dưới ánh sao, Minh Hiểu Khê ôm đầu bỏ chạy.

Phong Giản Triệt trong bộ đồ bằng lụa màu trắng đang ngồi trên sô pha cũng màu trắng. Mấy cọng tóc đen nhánh trước trán anh như đang treu đùa, đôi mắt hiền dịu như nước xuân. Anh ngồi ở đây, im lặng mỉm cười với Hiểu Khê, giống như đã đợi cô rất lâu rất lâu rồi, lâu khiến cô phải đau lòng. Tim của Minh Hiểu Khê đập liên hồi, cổ họng khô đắng, gặng nói: “Em... đã trở về. Anh đói không? Nồi canh đang hâm trên bếp”.

Hiểu Khê cố gắng tìm ánh mắt của Giản Triệt. Trong ánh mắt anh chỉ có sự quan tâm sâu sắc, không có chỉ trích và hoài nghi. Bỗng Giản Triệt cất tiếng nói: “Anh không đói”, rồi đứng dậy bước đi. Nhìn anh đi, Hiểu Khê bỗng nhiên thấy chột dạ. Cô cúi đầu xuống, chờ người ra, chân loạng choạng. Lạ thật, tại sao cô phải chột dạ nhỉ, cô không làm việc gì xấu, nhưng...

“Anh luôn đợi em phải không?”, Hiểu Khê nhin không được hỏi nhỏ. Cô nói: “Triệt, em làm tổn thương anh rồi, đúng không? Là em luôn làm tổn thương anh”.

“Không, em không hề làm gì khiến anh bị tổn thương cả. Đừng ngại”, Giản Triệt nhìn cô chằm chằm, trả lời thật dứt khoát, “Mọi lời nói, mọi hành động của em đều là được anh trân trọng, đều khiến anh thấy rất hạnh phúc”.

Hiểu Khê thấy lòng thật chua xót và đau khổ như kim châm, cô bỗng thốt lên: “Em thích anh, Triệt”.

Giản Triệt thở gấp, tưởng muốn nghẹn thở.

Đêm, vắng lặng quá.

Đêm vắng lặng này sẽ trở thành thời khắc mãi mãi không quên được trong ký ức suốt đời của Phong Giản Triệt. Minh Hiểu Khê mặc cỡ đến đỏ mặt, từ từ chìa tay ra, ôm lấy anh. Cô đang mò mẫm, nhẹ nhàng hôn lên sống mũi trắng như tuyết của anh. Đôi môi hồng phấn của cô nóng hừng hực, sống mũi lạnh lạnh của anh rất kiêu hãnh...

“Triệt, bây giờ có thể rồi phải không?”

“Cái gì?”

“Để em hôn anh.”

“Không thể.”

“Tại sao vậy?...”

“Vì anh muốn hôn em trước.”

Nói xong, Phong Giản Triệt nhẹ nhàng hôn lên môi của Minh Hiểu Khê.

CHƯƠNG 6

Tin mới! Tin mới

Học viện Quang Du có tin mới hấp dẫn! Tiểu thơ Cổ Phi Anh tự xưng là vị hôn thê của Phong Giản Triệt, mấy ngày trước đang giải quyết thủ tục thôi học! Theo tin tức thông qua sự tiết lộ của một người, “Hôn ước” của Cổ Phi Anh và Phong Giản Triệt cũng chính thức huỷ bỏ! “

“Chị em, mình bắt đầu báo phục cậu rồi đấy!”, Tiểu Tuyên cười khi khi với Minh Hiểu Khê khi cả hai đi ra khỏi lớp.

“Tại sao? Có chuyện gì thế”, Minh Hiểu Khê ngạc nhiên.

“Còn giả vờ ngạc nhiên nữa chứ!”, Tiểu Tuyên lườm cô bạn một cái, “Đương nhiên là chuyện về Cổ Phi Anh rồi. Này, cậu rút cuộc dùng biện pháp gì loại trừ cô ta thế? Theo trực giác của mình, cô Cổ đó không phải là một nhân vật dễ đối phó. Thế mà cậu cứ im thin thít, không làm hành động gì mà loại bỏ được cô ta nhẹ nhàng như thế. Cậu thật giỏi quá! Báo phục, báo phục!”

Hiểu Khê chau mày, hỏi: “Cô ta thôi học rồi sao?”.

Tiểu Tuyên gật đầu rất dứt khoát: “Vô cùng chính xác, mình xin thề bằng tất cả lòng tin ngưỡng và danh dự bảo đảm của mình”.

Hiểu Khê chớp chớp mắt, vẫn không hiểu nổi: “Tại sao cô ấy phải thôi học thế?”.

Tiểu Tuyên dờ khóc dờ cười: “Mình làm sao mà biết được. Chuyện này mình phải hỏi cậu mới đúng. Cậu phải là người biết rõ nhất”.

Hiểu Khê thật thà đáp: “Mình không biết, thật đấy”.

Bỗng một cô gái trẻ đi lướt qua hai bạn, Hiểu Khê vội la lên: “Hạo Tuyết! Khoan đã!”

Cô gái kia quay đầu lại, vui mừng ngạc nhiên, gật đầu chào hỏi Hiểu Khê: “Chị Hiểu Khê kêu em ạ!”. Vừa chào, cô gái như mở cờ trong bụng. Chà chà, chị Minh Hiểu Khê mà mọi người sùng bái tự nhiên chào hỏi cô. Tin này mà loang ra, nhất định cả trường phải ngưỡng mộ và ghen tị với cô. Nhưng cô gái này lại không phải là Đông Hạo Tuyết. Hiểu Khê phẩy tay, buồn rầu nhìn bóng cô gái vui vẻ cúi chào và đi khuất.

Tiểu Tuyên nhìn Hiểu Khê mặt đầy thất vọng, tò mò hỏi: “Đúng rồi, hình như rất lâu mình không gặp Hạo Tuyết. Hai người có chuyện gì thế? Trước đây mình vẫn thấy cô bé đó bám cậu lắm cơ mà?”.

Minh Hiểu Khê đầu khở cười, không biết nên giải thích ra sao.

Tiểu Tuyên suy nghĩ rất lung, rồi reo lên như nhớ ra điều gì đó: “À, mình biết rồi, chắc chắn Hạo Tuyết đang ghen với cậu, đúng không?”. Rồi cô vỗ vai Hiểu Khê, an ủi: “Yên tâm đi, chẳng mấy chốc Hạo Tuyết sẽ dẹp tính ghen tuông đó, tự tìm tới làm lành với cậu cho mà xem. Biết đâu chỉ mấy ngày nữa là tới”.

Hiểu Khê buồn rầu đáp: “Hy vọng như vậy”.

Tiểu Tuyên vẫn rạng rỡ huyền thuyên: “Tin mình đi, linh cảm của mình từ trước đến giờ không có sai đâu!”. Mắt Tiểu Tuyên bỗng sáng rực, cười

ngoác cả miệng: “Ha ha, mình lại đang có linh cảm tốt lành nữa đây!”.

Hiệu Khê tò mò hỏi: “Sao nữa, có chuyện gì?”.

Tiểu Tuyên vui vẻ hất mặt lên cao, ra vẻ trịnh trọng đáp: “Sẽ có một anh chàng đẹp trai vượt qua vũ trụ vô hình đến đón cậu!”

Trước công trường, Phong Giản Triệt điềm tĩnh mỉm cười trong xe, mặt cô đỏ bừng nhìn anh đang ngồi trên ghế tài xế. Cô ngạc nhiên hỏi: “Sao anh lại ở đây. Trưa nay anh không có tiết học sao?”.

Giản Triệt vui vẻ đáp: “Anh đợi em mà. Không được sao?”.

“Có việc phải không?”, Hiệu Khê ngồi thẳng người trên nệm xe êm ái, boăn khoăn hỏi.

“Không có việc gì cả”.

“Vây...”

“Chỉ là có chút nhớ em.”

Tim của Minh Hiệu Khê bỗng đập “thình thịch”.

Giản Triệt nhìn cô, cười: “Xin lỗi, anh nói dối đấy, phải là đến để tha mãi giúp em đỡ nhớ anh mới đúng...”.

Hiệu Khê mở to mắt nhìn anh đầy bất bình.

Giản Triệt nắm chặt tay cô, nhe nhe đặt lên môi xinh đẹp của anh, thì thầm: “Nói đùa đấy. Anh vô cùng vô cùng nhớ em, nhớ đến nỗi không tài nào chờ được. Nên anh quyết định chạy đến đây đón em!”.

Đôi môi ấm áp của anh lướt trên tay cô. Tim của Minh Hiệu Khê đập nhanh đến nỗi muốn rớt ra ngoài, mặt đỏ lựng rồi lan ra khắp từ chân đến đầu, cô cắn chặt môi gắng không cười, nhưng niềm hân hoan vẫn không giấu được, lan khắp cơ thể. Cô cười nói: “Triệt, không ngờ anh cũng khéo chiều con gái thật!”.

Giản Triệt điềm tĩnh nói: “Thế này mà gọi là khéo chiều sao? Vây cái này gọi là gì?”. Vừa nói, anh vừa rút ra một vật gì đó. Một đoá hoa hồng đỏ thắm tuyệt đẹp được thắt nơ đột ngột xuất hiện trước mặt Hiệu Khê.

Phong Giản Triệt nâng đoá hoa hồng trên tay, ngọt ngào và lịch sự nói:

“Hiệu Khê, em có thể nhận nó không?”.

Nhìn vẻ mặt chân thành và tha thiết của anh, tim Hiệu Khê vụt mềm như biến thành ngọn gió nhẹ. Cô chìa tay ra, muốn đỡ bông hoa đó, nhưng Giản Triệt vẫn chưa chịu buông tay. Anh nói tiếp: “Nếu nhận đoá hoa này, em sẽ là bạn gái của anh đấy. Em suy nghĩ kỹ chưa?”.

Chỉ nghe thấy “vèo” một cái, Hiệu Khê đã giật bông hoa vào lòng, mặt mũi đỏ bừng vì xấu hổ, lung bụng nói: “Biết rồi, lắm điều!”

Phong Giản Triệt khẽ vỗ đầu Hiệu Khê: “Nha đầu thối này, mới là bạn gái của anh mà em đã dữ như vậy sao?”.

Hiệu Khê đắc ý, nâng đoá hoa lên mũi ngửi: “Giờ anh mới biết sao, trễ quá rồi. Bây giờ em đã là bạn gái của anh rồi, anh không thể hối hận nha!”.

Giản Triệt vừa cười vừa khởi động xe.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”, Hiệu Khê tò mò nhìn về trước, rồi quay lại hiếu kì hỏi.

Giản Triệt nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi ăn tối được không?”.

Hiệu Khê chau mày: “Vì sao phải đi ăn chứ?”.

“Em không thích sao?”.

Hiệu Khê nhún vai: “Cũng được thôi, chỉ có điều trên thế giới này không thể có người nào nấu ăn ngon hơn anh”.

Giản Triệt mỉm cười đắc ý: “Vậy từ nay về sau ngày nào anh cũng làm cơm cho em ăn nhé!”.

“Thật sao?”, Hiệu Khê ngạc nhiên và sung sướng tới phồng mũi, nhưng rồi cô lập tức cúi đầu ừ rừ: “Không thể nào, không phải ngày nào chúng ta cũng ở bên nhau”.

“Anh có gạt em bao giờ không, Hiệu Khê?”, Giản Triệt vẫn mỉm cười.

Hiệu Khê gãi đầu, ậm ừ: “Hừm, chuyện này... chưa có”.

Giản Triệt nói tiếp: “Đúng rồi, anh còn chưa nói cho em biết, vì sao hôm nay chúng ta phải ra ngoài ăn cơm?”.

Hiệu Khê quay sang nhìn anh, đầy háo hức. Phong Giản Triệt nhìn lại cô chăm chăm, khoé mắt như có gió xuân.

“Vì...”

“...?”

“...anh và em hẹn gặp nhau”.

Tay của Phong Giản Triệt vuốt nhẹ lên vầng trán tinh khôi, má hơi ửng đỏ: “Hiệu Khê, em không biết anh thích em nhiều dường nào”.

Hiệu Khê nắm lấy bàn tay thon dài của Giản Triệt, rồi ngó nghiêng ra ngoài cửa sổ xe, đề nghị: “Nhưng trời còn rất sớm, chúng ta có cần đi ăn ngay không?”

Giản Triệt lắc đầu: “Không, chúng ta phải tới tiệm thuốc trước đã”.

Hiệu Khê ngạc nhiên la lên: “Tiệm thuốc? Anh sao thế?”.

Giản Triệt nhẹ lướt lên bàn tay của Hiệu Khê còn bốn vết cào rõ nét: “Vết thương của em cần phải thoa một chút thuốc mỡ”.

Hiệu Khê ngại ngùng, rút tay ra, giấu sau lưng, ấp úng hỏi: “Anh, anh phát hiện ra khi nào thế?”. Cô còn tưởng rằng đã tránh khỏi cặp mắt của anh.

Giản Triệt không đáp, chỉ hỏi tiếp: “Là Hạo Tuyết làm, đúng không?”.

Hiệu Khê càng ngạc nhiên hơn, sững sờ tới mức không chớp được mắt:

“Triệt...”

Giản Triệt một tay mở xe, một tay nhẹ nhàng vuốt lên đầu của cô: “Xuống thôi. Không nên vì chuyện của Hạo Tuyết mà đau buồn. Em cứ yên tâm, tất cả rồi sẽ tốt đẹp”.

Hiệu Khê dừng lại một lúc, cuối cùng chớp chớp mắt. “Nhưng, Tiểu Tuyết biết rõ và tha thứ cho em không? Em...”.

Giản Triệt mỉm cười: “Hãy tin anh”.

Hiệu Khê ngấm nhìn Giản Triệt hồi lâu, sau đó cúi đầu ừ rừ, than thở: “Vì sao em có cảm giác rất ngu ngốc thế này? Triệt, anh bảo vệ em như thế, em sẽ trở thành kẻ ngu ngốc”.

Gương mặt Giản Triệt bừng sáng: “Yên tâm đi, Hiệu Khê. Nếu em biến thành kẻ ngốc nghếch, anh cũng sẽ không rời xa em”.

Mặt của Minh Hiệu Khê lập tức xị ra: “A, anh đang chế giễu em! Anh đang khơi dậy nỗi đau của em!”.

“Em nghe thấy rồi hả?”, Phong Giản Triệt gật đầu cười thâm, “Xem ra còn

chưa ngốc”.

Hiểu Khê thụi Giản Triệt một quả, nhưng bị anh nhanh tay giữ lại.

Hiểu Khê làu bàu: “Không nên gạt em, em là Minh Hiểu Khê đệ nhất thiên hạ mà!”

Buổi chiều. Dưới ánh nắng, nước từ tượng đài phun ra óng ánh bảy màu.

Gần đó là một đám trẻ đang vui vẻ hát vang. Các em khoảng bảy, tám tuổi, rất ngây thơ, hồn nhiên. Tiếng hát đồng ca tuy chưa đều nhưng em nào cũng rất hăng hái và cố gắng. Các em vừa hát xong một bài, Hiểu Khê ra sức vỗ tay cô vũ, tới mức lòng bàn tay đỏ lựng. Cô không ngớt reo lên:

“Khá thật! Khá thật! Hát hay quá!”

Các em nhỏ thấy cô reo hò vui vẻ cũng thấy vui thích, mặt ai nấy đều đỏ ửng như quả táo. Một bé gái mặc áo trắng váy xanh chạy tới gần Hiểu Khê, nhoèn cười thân thiện: “Cám ơn chị nghe bài hát của chúng em”.

Hiểu Khê nắm lấy tay em bé, cười rạng rỡ: “Các em rất cố gắng, hát rất hay”.

Bé gái rụt rè kể: “Chúng em đều sống ở ngoại ô, cũng luyện tập bài hát này rất lâu. Hôm nay tới đây muốn biểu diễn để xin quyền góp tiền từ thiện. Ai dè không có ai tới nghe, ngoài chị”.

Hiểu Khê tò mò hỏi: “Em làm công tác xã hội phải không? Muốn quyền góp từ thiện cho việc gì?”. Trước đây hỏi còn ở quê nhà, Hiểu Khê cũng làm công tác xã hội nên rất hứng thú với chuyện này.

Bé gái nói: “Chúng em làm hoạt động từ thiện để quyền góp cho Hội nhi đồng bị máu trắng. Hội này đang thiếu tiền trầm trọng. Nhưng... chưa thu được đồng nào”.

Hiểu Khê gãi đầu suy nghĩ. Đúng là giọng hát của các em còn rất yếu, khó thu hút được sự chú ý của mọi người tới nghe. Cô bé buồn bã than vãn: “Xem ra, hoạt động hôm nay bị nhỡ rồi. Đành chờ lần sau vậy”.

Hiểu Khê luôn cuống hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Các em có đài cát sét không? Bị hư rồi phải không? Để chị xem thử!”. Nói rồi cô chạy tới cái đài, loay hoay một hồi, đành cúi gằm mặt, nói với cô bé đang háo hức chờ bên cạnh: “Xin lỗi, chị sửa không được”.

Cô bé thất vọng, miễn cưỡng mỉm cười: “Không sao ạ”.

Đám trẻ liền ùa ra đám cỏ trước mặt nô giỡn, không muốn biểu diễn tiếp.

Minh Hiểu Khê nhíu mày, suy nghĩ: “Vậy là thế nào?”.

Bé gái nhìn xung quanh, bỗng nhiên mắt sáng lên, nói: “A, nghĩ ra rồi, em có đem một cái đàn phong cầm, ban đầu định cho bạn Cao Sa dùng, nhưng bạn ấy lại không tới được. Chị biết chơi không?”.

Hiểu Khê lắc đầu, cô bé thất vọng ra mặt.

Quảng trường lúc này người qua lại đông dần. Để các em về nhà tay không thế này thật đáng tiếc. Minh Hiểu Khê gõ gõ đầu, nhất định phải nghĩ ra cách, nhất định phải có biện pháp. Nhưng, biện pháp ở đâu đây? Đang suy nghĩ, cô bỗng nhiên phát hiện thấy đôi mắt của cô bé đối diện chột sáng lên, miệng càng mở càng lớn. Tiếng nhạc đầu đó sau lưng Hiểu Khê vang lên du dương. Các em nhỏ đều ngừng chơi, nhìn về phía đó chăm chú. Minh Hiểu Khê đang chuẩn bị quay người để thoã mãn sự hiếu kì của

mình, chợt có một bàn tay mạnh mẽ ấm áp vuốt lên đầu cô ta. Minh Hiểu Khê bỗng cười rất tươi: “Triệt!”

Trên quảng trường âm nhạc náo nhiệt lạ thường. Nước phun ra từ tượng đài vẫn óng ánh, hắt sáng lên gương mặt tươi cười của mỗi người. Tiếng đàn ngân lên theo tiếng gió du dương. Người đi lại trên đường cũng dừng chân lại, thay đổi phương hướng. Xe chạy qua cũng chậm chậm dừng lại, mọi người trên xe lần lượt đi xuống. Bên tượng đài phun nước, rất đông người đang quay quanh một tốp các em bé đang hát. Tiếng hát ngây thơ, trong trẻo. Một chàng trai đáng thanh nhã đứng giữa các em bé, đang kéo đàn phong cầm. Nụ cười của anh ta ấm áp như nước xuân, tiếng đàn anh ta tuyệt diệu thánh thót như gió xuân. Khoé mắt của chàng trai cũng loé lên ánh sáng dịu dàng cùng nhảy múa ca hát, nhìn chăm chú theo bóng dáng một cô gái trên quảng trường đang ôm cái thùng giấy lớn, đi lần lượt từng người xin quyên góp...

Một tin tức rung động cả nước. Thiên tài âm nhạc Phong Giản Triệt đã khỏi bệnh, khôi phục lại tài nghệ như xưa!! Phong Giản Triệt dự định biểu diễn độc tấu đàn cầm vào ngày hai mươi sáu tới tại phòng nhạc Hoàng Gia.

Toàn bộ doanh thu của buổi biểu diễn sẽ quyên góp cho Hội nhi đồng bị máu trắng. Các đài truyền hình lớn nhận nhiệm lan truyền tin tức này! Mỗi trang đầu báo đều giật tít lớn. Theo báo cáo, thiên tài đàn cầm Phong Giản Triệt nửa năm trước vì cứu cô gái nào đó mà tay phải trúng đạn, vết thương rất nguy kịch. Tất cả bác sĩ nổi tiếng đều bó tay, từng đưa ra kết luận cả đời này anh không có cách nào chơi đàn được nữa. Lúc này, các chuyên gia y học và các fan hâm mộ trong và ngoài nước nắm cổ tay, than thở không có duyên nghe và thưởng thức diễn tấu xuất quỷ nhập thần và phong độ mê người tao nhã của Phong Giản Triệt nữa, Vậy mà, thần y nổi tiếng Susi thần bí đã kịp thời xuất hiện, nghe nói chỉ cần hai tháng ngắn ngủi đã chữa khỏi cánh tay phải của Phong Giản Triệt hồi phục như xưa. Thật đúng là kì tích. Trình độ diễn tấu hiện giờ của Phong Giản Triệt như thế nào, phải chăng có thể khôi phục lại trình độ như trước, trở thành điều khó quên nhất của năm nay? Thời gian bán vé chỉ có ba ngày. Vé hiện đã hết sạch. Giá vé chợ đen được bán với vé trên trời mà vẫn không có mà mua.

“Nói xằng xiên bậy bạ!”, Tiểu Tuyên quăng tờ báo trong tay xuống, thờ hồn hèn: “Đúng là báo chí vớ vẩn, viết bậy viết bạ, không so sánh được với báo gốc của tập san Quang Du! Những tờ báo và đài truyền hình này có mắt như mù ấy nhỉ. Rõ ràng là do việc chăm sóc của Minh Hiểu Khê mới sáng tạo ra kì tích chữa bệnh cho Giản Triệt. Thế mà không thấy báo chí nào nhắc đến, lại còn nói Giản Triệt bị thương vì cứu một cô gái nào đó. Lại thật, nhất định có vấn đề, có người giở trò ma quỷ. Như thế này chỉ có bác sĩ Susi được lợi”.

Minh Hiểu Khê cười khi khi, phản đối: “Như vậy không tốt sao? Chẳng lẽ phải để tên của mình lên để mọi người đều biết? Để đến khi đi chợ, mình cũng phải hoá trang kính đen, để tránh các kí giả bao vây, cuộc sống không thoải mái, như vậy mới thoả mãn sao?”

Tiểu Tuyên vỗ tay hưởng ứng: “Đúng thế! Như thế mới tốt! Đợi cậu nổi tiếng rồi, mình cũng có thể xuất bản sách, mang tên là “Minh Hiểu Khê mà tôi biết” hoặc “Minh Hiểu Khê thoát khỏi lưới thần bí” hoặc là “Câu chuyện của tôi và Minh Hiểu Khê không thể không nói ra”. Ái chà, số lượng bán nhất định đắt như tôm tươi! Hay tuyệt! Hay tuyệt!”.

Hiểu Khê cốc lên đầu Tiểu Tuyên, nói: “Còn mình sẽ viết trước một quyển sách, tên là “Kết cục bi thảm của Tiểu Tuyên!”.

Cả hai cùng cười phá lên.

Bỗng Tiểu Tuyên ngừng lại hỏi: “Tay phải của anh Triệt đã thật sự khỏi chưa? Có thể đàn được không?”

“Minh cũng không rõ”, Hiểu Khê đau khổ nói, “Cậu biết đây, mình không hiểu tí gì về âm nhạc. Nhưng mấy ngày trước, mình có nghe anh ấy kéo đàn phong cầm, thấy không kém hơn trước là bao nhiêu”.

Tiểu Tuyên gật gù, nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Có thể kéo được đàn phong cầm chắc chắn có thể đàn piano được. Nghe nói kỹ thuật cần thiết cho đàn piano rất cao, yêu cầu sự linh hoạt đối với ngón tay đặc biệt nghiêm khắc”.

Hiểu Khê tròn mắt: “Thật không?”.

Tiểu Tuyên nói: “Đúng vậy. Minh cũng không rõ lắm đâu. Nhưng nếu Giản Triệt quyết định biểu diễn, chắc chắn cũng làm được”.

Hiểu Khê cười: “Vây được rồi, quyết định của Triệt nhất định có lý”.

“Ồ, tại sao tên của buổi biểu diễn lại là “Lễ Vật” nhỉ?”, Tiểu Tuyên thắc mắc.

Hiểu Khê mắt chớp chớp: “Minh nghĩ chắc anh Triệt muốn coi đây là món quà tặng cho Hội nhi đồng bị máu trắng. Anh ấy quả là một người vừa lương thiện vừa tốt bụng”.

“Đồ ngốc!”, Tiểu Tuyên lườm Hiểu Khê một cái, “Cậu thật là ngốc nghếch, không hiểu chuyện tình cảm và lãng mạn gì cả. Giản Triệt yêu cậu thật là khổ”.

Minh Hiểu Khê tiu nghỉu như mèo bị dội nước: “Đang yên đang lành như thế sao cậu lại mắng mình? Lời của mình nói không đúng sao?”.

Tiểu Tuyên bực bội giảng giải: “Ngốc tề ngốc hại. Cậu có hiểu tại sao buổi biểu diễn lại chọn đúng ngày hai mươi sáu không?”

Hiểu Khê nhăn trán suy nghĩ rất lung, rồi đáp: “Vì sao nhỉ? Hừm. Có gì đặc biệt đâu. Chắc tiện ngày nào thì anh Triệt làm ngày đó thôi”.

Tiểu Tuyên bực mình, hét âm lên: “Ngày đó là sinh nhật của cậu! Cậu thật là ngốc đến hết thuốc chữa!” Rồi cô dậm mạnh vào ngực, dậm chân la lớn: “Tức quá đi mất! Tức đến ói máu! Hối hận quá! Đau khổ quá!!”.

Minh Hiểu Khê sửng sờ, nhìn Tiểu Tuyên đang nổi giận, kêu to: “Cậu sao thế? Mình đoán sai thì sao nào? Làm gì mà cậu bực bội vậy?”.

Tiểu Tuyên vẫn điên tiết là to: “Minh muốn thử xem cậu rốt cuộc có quá ngốc không! Không ngờ cậu ngốc quá mức khiến mình phải kinh ngạc. Ngốc đến mức khiến mình phải ngạc nhiên”

Minh Hiểu Khê muốn nhịn mà nhịn không nổi, cuối cùng đưa tay ra bịt lấy cái miệng đang thao thao bất tuyệt như nước sông Hoàng Hà của Tiểu

Tuyền. Cô khẽ gất: “Hừm, cứ cho là mình ngốc đi, nhưng cậu cũng không được nói mình tệ đến vậy!”

Cơm tối đã làm xong. Nóng hôi, cơm canh thơm phưng phức dọn ra đầy cả bàn, khiến Minh Hiểu Khê thèm thuồng, tưởng như chảy cả nước miếng đến nơi. Cuối cùng cô không nhịn được, liền bốc trộm một miếng thịt, đút luôn vào miệng.

Hừ...! Ngon quá! Thật quá ngon! Ngon đến mức làm cho người ta thấy hạnh phúc không gì bằng. Phong Giản Triệt cởi tạp dề trên người ra, tay cầm nắm đũa, đi đến bên bàn ăn, ngồi đối diện với Minh Hiểu Khê. Anh chia đũa, đưa cho cô, nhắc nhở: “Sao em có thể dùng tay bốc thức ăn chứ? Nhìn tay bị dính đầy mỡ kìa!”

Minh Hiểu Khê lè lưỡi: “Anh nhìn thấy rồi à, hi hi”, rồi cười rất ngại ngùng, “Điều này không thể trách em. Ai bảo anh làm thức ăn ngon như thế?”

Phong Giản Triệt cười: “Đừng có khoa trương như thế. Em khen ngợi anh như thế sẽ làm anh kiêu ngạo đấy”.

“Vậy là kiêu ngạo à?”, Minh Hiểu Khê vừa ăn vừa nói, “Anh là người duy nhất có thể kiêu ngạo trên thế giới này!”

Giản Triệt ngạc nhiên: “Vì sao?”

Hiểu Khê chớp chớp mắt, cười rất vui vẻ: “Vì anh là người xuất sắc nhất, tốt nhất trên thế giới này”. Rồi cô cắn đũa, suy nghĩ: “Hừ, cũng tốt, làm sao cũng coi là tốt nhất trên thế giới, cảm ơn nha!”

Thấy mình nói không lại Hiểu Khê, Phong Giản Triệt dờ khóc dờ cười.

Anh lấy đũa chuẩn bị gấp thức ăn, chợt ngạc nhiên khi thấy cả bốn món đều vơi một nửa.

“Ha ha” Minh Hiểu Khê nuốt vội cá mực trong miệng, nở nụ cười nịnh hót, “Món anh làm thực sự quá ngon! Quá ngon! Nhưng em cũng không phải rất quá đáng, mỗi món đều để lại một nửa cho anh!”

Phong Giản Triệt than thở: “Tốc độ ăn của em cũng nhất thế giới”.

Hiểu Khê xéch cầm, chớp chớp mắt nhìn Phong Giản Triệt đang lặng lẽ ăn.

Thấy vậy, Giản Triệt bỏ đũa xuống, hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

“Đang nghĩ...”, Minh Hiểu Khê nhớ ngay đến vấn đề mà Tiểu Tuyền hỏi cô, liền buột miệng: “Anh có thể đàn piano không?”

Phong Giản Triệt im lặng một lát, nhìn cô và nói: “Tình hình của buổi biểu diễn ra sao, em đã biết rồi mà”. Hiểu Khê gật gù: “Đúng vậy, buổi biểu diễn giờ là sự kiện đáng chú ý nhất cả nước hiện nay. Nhưng sao anh không báo trước cho em một tiếng. Em không hề biết gì cả. Tới khi đọc báo, em mới ngã ngửa ra”. Cô níu lấy tay Giản Triệt hỏi: “Anh ơi, tin tức trên báo không phải là giả chứ?”

Phong Giản Triệt cười đau khổ: “Là thật đấy!”

Minh Hiểu Khê nghiêng đầu nhìn anh: “Không đúng, vì sao anh không vui chứ? Chẳng lẽ...”. Cô nhíu mày suy nghĩ: “Chẳng lẽ có người ép anh thực hiện buổi biểu diễn này trong khi tay anh chưa hoàn toàn khỏe mạnh?”

Càng nói, cô càng giận dữ, giọng càng cao vói: “Anh không muốn biểu diễn phải không? Cứ nói với em, chúng ta cùng nghĩ cách. Em không muốn

người nào ép buộc anh, ăn hiếp anh”.

Một hơi nóng ầm áp và cảm động len lỏi vào trái tim yên tĩnh của Phong Giản Triệt. Anh lắc đầu, cười nói: “Không phải vậy”.

Minh Hiểu Khê nhìn anh, không hiểu: “Không phải? Không phải cái gì?”.

Giản Triệt giải thích: “Không có ai ép buộc anh, là chính anh muốn mở buổi biểu diễn độc tấu đàn cầm. Tên của buổi biểu diễn là do anh nghĩ ra, ngày cũng do anh chọn”. Giọng của Phong Giản Triệt rất nhẹ: “Nhưng, anh định không để em biết sớm như thế. Chỉ là anh dự tính sai. Việc thực hiện buổi biểu diễn này nhằm mục đích quyên tiền, cho nên báo chí tuyên truyền lại làm ầm ĩ vang dội, khiến em biết tới”.

Hiểu Khê càng nghe càng thấy mơ hồ: “Vì sao không để em biết chứ?”.

Ngón tay thon dài của Giản Triệt vuốt lên trán Hiểu Khê, che cả mắt cô, nụ cười trên khoé môi anh đầy tiếc rẻ, song cũng rất rụt rè, đáng yêu. Anh nói: “Vì nó là một món quà anh chuẩn bị cho em”.

Minh Hiểu Khê kinh ngạc, nói: “... Hoá ra anh muốn vào ngày sinh nhật của em mới nói ra, để em có một niềm vui bất ngờ phải không?”.

Nụ cười của Giản Triệt thoáng chút thất vọng, anh đáp: “Đúng vậy, nhưng mọi chuyện đã bị lộ hết rồi, em sẽ không có được sự bất ngờ nữa”.

Trời tối dần, Minh Hiểu Khê vẫn ngả đầu vào đầu gối của Phong Giản Triệt, từ từ đi vào giấc ngủ. Giản Triệt nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hỏi: “Em có đến buổi biểu diễn của anh không?”.

Hiểu Khê dụi dụi mắt, kinh ngạc nói: “Em đương nhiên sẽ đến, đó là món quà sinh nhật anh tặng cho em phải không?”.

Phong Giản Triệt mỉm cười: “Nói chắc rồi nhé, anh đợi em”.

Hiểu Khê ngửa mặt lên, tươi cười: “Không biết có nên nói với anh không, em thích nhất là nhận quà. Hộp quà thường có một đôi bướm đẹp và trang trí lấp lánh, bọc quanh gói quà. Em thường thích đoán thử bên trong là quà gì”.

Giản Triệt cười: “Đáng tiếc, buổi biểu diễn không cách nào bao bằng giấy có đôi bướm”.

“Không sao đâu”, Hiểu Khê khoát tay đầy rộng lượng. “Buổi biểu diễn của anh nhất định còn đặc sắc hơn mọi món quà rồi”. Đang nói, cô nghĩ ngay tới một việc. Nhất định phải tranh thủ đi mua sắm mới được.

Cái gì?!

Ông trời còn có mắt nữa hay không? Bộ lễ phục màu trắng mà Hiểu Khê thích bày trong tiệm đó đã bán đi rồi?! Minh Hiểu Khê tức đến ói máu.

Ngày mai chính là buổi biểu diễn đàn cầm của Phong Giản Triệt, thế mà cô không mua được bộ lễ phục này tặng anh. Biết vậy, cô sẽ mua sớm hơn một chút. Nhưng ai ngờ bộ lễ phục đó đắt đến vậy, tới giờ cô mới gom đủ tiền. Thật không ngờ bộ lễ phục đó lại bị kẻ khác tranh mua mất. Minh Hiểu Khê tức muốn khóc, xem ra, cô đành lựa chọn bộ lễ phục khác. Chỉ là, không cam tâm, không cam tâm! Hiểu Khê ngẩng đầu lên trời than thở, rồi ủ rũ đi vào nhà trọ, lòng đầy đau khổ.

Chợt có người cản đường cô. Hiểu Khê bực mình. Lẽ ra đúng lúc cô không vui thế này, tốt nhất mọi người không nên đụng tới, nếu không thì...

Nhưng chưa đến một giây sau, Hiểu Khê vụt trở nên vui mừng, thậm chí còn ôm chặt người chặn đường cô, vui vẻ reo lên: “Hạo Tuyết”.

Hạo Tuyết bị ôm chặt cứng, ngượng ngập vô cùng, liền quay mặt đi hướng khác. Minh Hiểu Khê vẫn vui mừng vô cùng: “Hạo Tuyết, sao em ở đây, em đang đợi chị phải không?”.

Đông Hạo Tuyết đẩy Hiểu Khê ra, với tay ra phía sau lấy ra một cái hộp giấy to, đẩy tới trước mặt Hiểu Khê, buồn bã nói: “Tặng chị!”.

Hiểu Khê tò mò: “Cái gì thế?”.

Hạo Tuyết vẫn bí mật: “Chị cứ xem đi thì biết”.

Hiểu Khê hấp tấp mở hộp ra, đôi mắt cô tròn xoe như chực rơi ra ngoài. Thì ra chỉ một phút trước, bộ lễ phục trắng này đã được gói bán cho người khác. Cô trừng mắt nhìn Hạo Tuyết: “Em làm sao biết chị đang tìm nó?”.

Hạo Tuyết vênh mặt lên không đáp. Minh Hiểu Khê bỗng nhiên bừng tỉnh: “Chị hiểu rõ, bộ lễ phục là do em mua đi, đúng không?”, Hạo Tuyết phồng mũi, gật gù.

Minh Hiểu Khê suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Là Triệt nói với em, đúng không? Em không thông minh như thế đâu, làm sao đoán đúng tâm sự của chị”.

Hạo Tuyết liếc cô một cái đầy thăm dò.

Hiểu Khê nhìn cô ta, cười: “Thì ra em đến cùng chị giảng hoà, có đúng không?”.

Hạo Tuyết hừ một tiếng lạnh lùng. Minh Hiểu Khê than thở, làm bộ muốn đi: “Em đã không chịu nói chuyện với chị, còn cố lôi kéo. Vậy chị phải đi rồi”.

Mặt Hạo Tuyết xị ra, vội kéo tay Minh Hiểu Khê, giậm chân la lên: “Không nên, chị Hiểu Khê. Người ta đáng thương như thế, từ ngàn dặm xa xôi chủ động đến đây giảng hoà với chị. Thế mà chị lại...”.

Minh Hiểu Khê cười: “Em rất đang thương phải không? Ngày đó làm chị khó xử như thế”.

“Em mới khó xử đây!” , Hạo Tuyết hăng hái cãi, “Em thích anh Triệt lâu như thế, anh Triệt lại đi thích chị. Lòng em càng đau khổ gấp trăm gấp ngàn gấp vạn lần so với chị!”. Hạo Tuyết lúc lắc đầu, ngờ vực hỏi: “Em không đẹp phải không, không đáng yêu phải không? Vì sao anh Triệt không thích em chứ?”

“Em sẽ gặp được người thích em!” , Hiểu Khê động viên.

Hạo Tuyết vẫn boăn khoăn: “Thật chứ? Người đó sẽ tốt hơn anh Triệt phải không?”.

Hiểu Khê đáp đồng dục: “Sẽ mà, sẽ còn tốt hơn Triệt”.

Hạo Tuyết lắc đầu: “Chị gạt em, trên đời này làm gì có người tốt hơn anh Triệt cơ chứ?”.

Hiểu Khê điềm tĩnh đáp: “Chỉ cần em thật lòng thích anh ta, em sẽ thấy anh ta là người tốt nhất trên đời”.

Hạo Tuyết chột cười đắc ý: “Ha ha, vậy em hiểu rồi, anh Triệt là người tốt nhất trên đời còn gì”.

Đúng là như vậy sao? Minh Hiểu Khê đau khổ cười, còn giả mạo là chuyên

gia tình ái gì đó, tự mình làm nhiều việc trở nên lộn xộn, lại còn hồ đồ. Hạo Tuyết tiếp tục chọc Hiểu Khê: “Chị Hiểu Khê, sao chị không nói?”. Minh Hiểu Khê lấy lại tinh thần, cười cười: “Chị tưởng rằng em phải qua nhiều ngày tháng mới nghĩ ra, làm sao nhanh như thế, sau cơn mưa trời lại sáng?”.

Hạo Tuyết than thở: “Ồ, em đâu có rộng lượng như thế, đều là anh Triệt làm ra đấy. Hôm trước, anh ấy đến tìm em nói rất nhiều, anh ấy nói... Thôi, dù sao anh Triệt muốn em nghĩ thông suốt. Em chẳng qua là mơ một giấc mộng thôi. Tỉnh mộng rồi, cái gì cũng không có, nhưng em không muốn vì giấc mộng này mà mất chị. Em sợ chị sẽ không tha thứ cho em, rất lo lắng. Anh Triệt cầm món quà này cho em, nhờ em tặng cho chị. Anh ấy nói chị nhìn thấy món quà này nhất định sẽ vui. Quả nhiên như thế, anh Triệt thật lợi hại”.

“Lại là Triệt...”, Hiểu Khê làm bầm, đôi mắt cô ánh cười dịu dàng.

oOo

Ngoài cửa sổ mưa liên miên. Hạt mưa rất nhỏ bị thổi nhẹ trong gió, giống như sương mù. Trong mưa, cây lá xanh tươi, không khí mát mẻ và yên tĩnh lạ. Minh Hiểu Khê nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy lòng hơi bất an. Tiểu Tuyên hiếu kì quan sát Hiểu Khê, cất tiếng hỏi: “Hiểu Khê, cậu làm sao như mất hồn vậy?”.

Hiểu Khê than thở: “Mình thấy nóng ruột quá, như sắp có chuyện gì sẽ xảy ra”.

Tiểu Tuyên cười vang, trêu chọc: “Tất nhiên rồi, tám giờ tối nay, buổi biểu diễn của Giản Triệt sẽ bắt đầu. Cậu là người đẹp quan trọng nhất nên sốt ruột một tí cũng không sao”.

Hiểu Khê lắc đầu, than thở: “Dường như không phải vậy. Bỗng nhiên mình thấy rất hoảng sợ, giống như có vật gì đang cào xé mình vậy, sợ lắm...”

Chợt các bạn cùng lớp đồng thanh ồ lên một tiếng kinh ngạc. Mọi người đều đổ dồn mắt ra cửa. Thầy giáo đứng trên bục giảng cũng nhìn theo ánh mắt các em. Viên phấn trên tay rơi xuống đất đánh “bịch” một cái. Nhân vật gây chú ý đó chính là một thanh niên cao gầy, má phải đầy sẹo, mắt lõm sâu, khắp người toát lên vẻ dữ tợn khiến mọi người hoảng sợ. Ánh mắt anh ta lạnh lùng, lặng lẽ lướt qua gương mặt của từng người trong lớp, rồi dừng lại ở gương mặt đầy kinh ngạc của Hiểu Khê.

Ngoài lớp học. Minh Hiểu Khê lặng lẽ quan sát chàng trai có vết sẹo với vẻ không mấy thiện cảm. Hồi lâu, cô chau mày, kim nén cơn rùng mình chực trào dâng từ đáy lòng, mở miệng thăm dò: “Quý Đường, cậu tìm tôi có việc phải không?”.

Quý Đường đứng trong mưa, hạt mưa lạnh băng rơi trên người anh ta. Anh ta nhất định không chịu đứng trong hành lang, giống như sự lạnh buốt và ướt sũng mới thuộc về anh ta. Anh ta chăm chăm nhìn Hiểu Khê hồi lâu, một ngọn lửa hận thù phần nộ bùng cháy trong khoé mắt anh ta. Giọng nói của anh ta trong trẻo như hạt mưa: “Cô có gặp Lưu Băng không?”.

Minh Hiểu Khê ngạc nhiên rồi run rẩy đáp: “Không có, Mục Lưu Băng thế

nào rồi, xảy ra việc gì phải không?”.
Quý Đường nói: “Anh ấy mất tích ba ngày rồi”.

CHƯƠNG 7

Mưa vẫn rơi. Giọt mưa trong suốt, nghiêng nghiêng, hình như không mang chút phiền não nào. Tiết học của buổi chiều kết thúc. Tiểu Tuyên nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình, ngẩn cả người, không rõ Hiểu Khê đi đâu. Bỗng cánh cửa lớp học bị đẩy ra một tiếng “ầm”, Đông Hạo Tuyết đi vào, tay cầm cây dù màu đỏ cam, váy hơi ướt. Cô bé vui vẻ reo lên: “Tốt rồi, tốt rồi, chúng ta có thể xuất phát rồi! Ăn một chút đồ, chúng ta có thể đi tới phòng nhạc để gặp anh Triệt rồi”.

Tiểu Tuyên nhìn Hạo Tuyết một cái, không nói gì. Như phát hiện ra điều gì bất ổn, Hạo Tuyết nhìn ngó khắp nơi, ngạc nhiên hỏi: “Ồ! Chị Hiểu Khê đâu? Không phải chúng ta đã hẹn cùng gặp nhau ở đây, cùng đi xem biểu diễn sao?”.

Tiểu Tuyên thở dài: “Hiểu Khê đi rồi. Cô ấy chẳng nhớ hôm nay là ngày gì nữa, đi đâu cũng không nói gì lại”.

“Đi rồi?”, Đông Hạo Tuyết phản ứng không kịp, nắm tóc la lối, “Chị nói là chị Hiểu Khê đi rồi là ý nghĩa gì? Chị ấy đi đâu? Hay chị ấy muốn tự mình đến buổi biểu diễn trước rồi?”.

“Không biết rõ”, Tiểu Tuyên lại thở một hơi, hồi lâu, cô nói như an ủi chính mình và Hạo Tuyết: “May là Hiểu Khê mang theo cả bộ lễ phục. Hy vọng cô ấy không quên mất buổi biểu diễn tối nay”.

Hạo Tuyết ngạc nhiên tới lấp bắp: “Cái gì? Quên mất... buổi biểu diễn tối nay là sao?!”

Minh Hiểu Khê cố gắng lau nước mưa trên mặt, lấy chìa khoá của nhà trọ từ trong túi ra. Lâu rồi cô không về đây, chìa khoá cũng trở nên xa lạ. Chìa khoá đút vào ổ khoá, từ từ chuyển động. Cô cắn chặt môi, hơi thở như ngưng lại, nhịp tim không biết đập quá chậm hay quá nhanh, khiến cô chóng mặt. Cửa nhà trọ từ từ mở. Không có tí ánh đèn, không có một chút hơi thở. Lạnh đến nỗi giống như ngạt thở. Minh Hiểu Khê nhắm mắt lại.

Cô dùng tay ấn vào mũi, nước mắt cay cay làm toàn thân run rẩy. Đôi chân cô bắt đầu không còn hơi sức, liền tựa thân vào cửa, từ từ tụt xuống. Ở đây không có người. Mục Lưu Băng không có ở đây. Ở đây chỉ có màu đen và hồi ức. Nước mắt cô liên tục trào ra. Cô bắt lực ôm đầu, bắt đầu khóc không thể kìm chế nổi. Cô không phải là Minh Hiểu Khê làm việc gì cũng thắng sao? Cô không phải là tiểu quý Minh Hiểu Khê gan nhất thiên hạ sao?

Gió và mưa ào ạt thổi vào phòng khách của nhà trọ. Tấm rèm màu xanh đậm phất phơ một góc, ánh sáng le lói. Một bàn tay trắng muốt kéo rèm cửa, ngăn cản ánh sáng đó. Nghe thấy tiếng động nhỏ, Minh Hiểu Khê giật mình. Cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào góc nhà. Từ trong góc tối tăm đó, một bóng người tuấn tú xuất hiện. Mắt cô dần quen với bóng tối nên càng thấy rõ bóng người đó. Lúc này mặt cô rất nhếch nhác bởi nước mắt. Cô phần nộ lao về phía người đó, lắc mạnh và la lớn: “Sao anh lại ở đây? Anh ở đây sao không lên tiếng? Anh có biết mọi người đều cho rằng anh mất tích rồi không? Mọi người đều đang phát cuồng lên tìm anh đó! Thế mà anh lại trốn ở đây!”

“Anh chết rồi”, Lưu Băng lạnh lùng và châm biếm nói, “Chỉ hận anh không có vận mệnh tốt như thế, số trời đã định phải chịu khổ cả đời trên thế gian này”.

“Mục Lưu Băng!”, Minh Hiểu Khê hết sức kinh hãi, nắm lấy đôi tay cứng đờ trên ngực anh. Mưa, lại thổi vào phòng. Lưu Băng đột nhiên bắt đầu ho, ho một trận rồi lại một trận, giống như muốn ói ra vậy. Minh Hiểu Khê buông Lưu Băng ra, đứng dậy bật đèn của phòng khách. Cô nhìn thấy rõ Mục Lưu Băng, nhưng dáng vẻ của anh khiến cô kinh ngạc. Khuôn mặt của Mục Lưu Băng trắng bệch như giấy. Trái lại, đôi mắt sáng đến kì lạ, sáng đến nỗi giống như một ngọn lửa sau cùng đang cháy trong sinh mệnh của anh ta. Đôi môi của anh ta cũng đẹp kì lạ, giống như tất cả màu sắc trong sinh mạng đều tập trung ở đây. Nhưng dáng người của anh ta trái lại rất gầy yếu, gầy yếu đến nỗi khiến người ta phải đau lòng.

Lưu Băng nén ho, né ánh mắt ra hướng khác, khoé môi cong cong như có vẻ chế giễu. Minh Hiểu Khê trừng mắt nhìn anh ta, chân mày chau lại: “Anh đã bệnh rồi phải không?”.

Mục Lưu Băng mặc kệ không đáp. Cô đưa tay lên định sờ trán anh, hỏi: “Anh có sốt không đấy?”.

Lưu Băng né mặt sang một bên, tránh bàn tay của cô. Hiểu Khê bực bội cắn môi, rồi kiên nhẫn tới đỡ vai của Lưu Băng, giục giã: “Đi, em đưa anh đến bệnh viện”.

Lưu Băng lắc đầu, nói với cô, ánh mắt lạnh như băng tuyết: “Việc của anh, không cần em lo”.

Hiểu Khê sững sờ ngơ ngẩn không biết nên làm gì, nên nói gì. Ở trước mặt anh, bỗng nhiên cô có cảm giác bất luận mình nói gì, làm gì đều sai cả. Đột nhiên cô thấy mình rất buồn cười.

Mưa nhỏ thổi vào, tạt vào mặt cô, lạnh đến xương tủy. Căn phòng này từng là nhà trọ của cô và Lưu Băng. Cô và anh đã từng ở đây vui vẻ, chơi đùa, rơi nước mắt, hôn nhau. Ở đây, cô mãi mãi cũng không quên được hồi ức đẹp này. Nhưng, bây giờ trong mắt anh ấy, cô chỉ là thù hận. Hiểu Khê nắm chặt tay đến mức móng tay đâm vào thịt. Chính cô đã vứt bỏ tất cả, nhưng sao nỗi đau này vẫn khó chấp nhận thế nhỉ? Hiểu Khê nhìn nắm tay mình một lúc rồi ngửa đầu lên, gương cười với Lưu Băng: “Em chính là Minh Hiểu Khê thích lo chuyện bao đồng nhất trong thiên hạ”.

Trước phòng âm nhạc Hoàng Gia. Hạo Tuyết sốt ruột đi tới đi lui không ngừng: “Trời ơi, chị Hiểu Khê rốt cuộc làm gì thế không biết? Đã nói phải đến sớm cơ mà, sao bây giờ còn chưa đến?”.

Tiểu Tuyên đứng dựa lưng vào cột đá lớn màu đen, im lặng. Trời vẫn lác đác mưa. Hạo Tuyết quay lại, la lên: “Chị Tiểu Tuyên, sao chị không nói gì? Chị có sốt ruột không?”.

Tiểu Tuyên liếc nhìn Hạo Tuyết lạnh lùng đáp: “Tất nhiên là chị sốt ruột nhưng...”.

Hạo Tuyết nghe mãi vẫn không hiểu, liền hỏi lại: “Sao cơ, chị nói gì? Không biết chị Hiểu Khê có đến kịp không nhỉ?”.

Tiểu Tuyên vẫn im lặng không đáp. Hạo Tuyết sốt ruột lại hỏi tiếp: “Theo chị, chị Hiểu Khê chạy đi đâu mà vội thế?”

Tiểu Tuyên nheo nheo mắt, nói dứt khoát: “Chỉ có một người có thể làm Hiểu Khê phải chạy đi mà không kịp suy nghĩ gì”.

Hạo Tuyết kinh ngạc: “Chị nói là... Mục Lưu Băng sao?”.

Tiểu Tuyên cười đau khổ, không đáp:

“Mục Lưu Băng à? Vậy sao bây giờ? Vậy anh Triệt làm thế nào?”, Đông Hạo Tuyết luống cuống chạy đi trong mưa. Cô bé ngoái đầu lại, nói với Tiểu Tuyên: “Chị vào xem biểu diễn đi, em muốn đi tìm chị Hiểu Khê!”.

Tiểu Tuyên kéo Hạo Tuyết lại: “Thôi, cứ đứng ở đây, em đi đâu tìm?”.

Hạo Tuyết áp úng: “Em...”.

“Thôi được rồi, kiên nhẫn chờ đợi đi”, Tiểu Tuyên nói xong, thân thờ than thờ, “Hạo Tuyết này... chúng ta đều đang giúp anh Triệt... nhưng Mục Lưu Băng cũng quá đơn độc”.

Hạo Tuyết ngơ ngác, không rõ chuyện gì. Tiểu Tuyên vẫn lẩm bẩm: “... Tình yêu, rốt cuộc là gì?”

Trong nhà trọ của Hiểu Khê, cô đang ngồi ở phòng khách, tay ôm đầu gối,

nhìn Mục Lưu Băng đang ngồi ở bệ cửa sổ: “Anh không nên ngồi ở đó được không? Mưa sẽ làm ướt anh đấy”, cô nói bằng giọng khỏ sở. Lưu Băng vẫn ngoan cố ngồi im. Cô nhíu mày lại không biết làm sao, vẫn nài nỉ: “Nếu không đóng cửa sổ lại, anh sẽ bị bệnh đó”. Mục Lưu Băng cố chấp nhếch đôi môi mỏng, chịu đựng những giọt mưa rơi xuống người. Minh Hiểu Khê chịu không nổi, đứng dậy đi đến cửa sổ, đưa tay muốn đóng cửa sổ.

Nhưng tay cô vừa chạm tới đến cánh cửa sổ đã bị Lưu Băng nắm lấy, hất tay cô ra và nói một cách lạnh lùng: “Đi ra!”. Tay của anh giống như là cái bàn là nóng, khiến cô rụt vội tay về như phải bỏng. Anh đang lên cơn sốt! Hiểu Khê xót xa, không muốn Lưu Băng làm tổn thương chính mình, liền ra sức giữ chặt anh lại. Tay của anh nóng bỏng, thật khác thường. Hiểu Khê giữ chặt Lưu Băng, khẩn thiết hỏi: “Anh thế nào? Có phải trong người rất khó chịu không? Anh đang bị sốt phải không? Uống thuốc chưa?”.

Mục Lưu Băng cười lạnh nhạt: “Anh nói rồi, không liên quan đến em”.

Minh Hiểu Khê dường như không nghe thấy câu nói này của anh. Cô nhìn anh chăm chăm, tay cô đụng phải môi anh. Trời ơi, cái gì thế này? Hoá ra đôi môi Lưu Băng có màu đỏ tươi vì trên đó có máu! Hiểu Khê kêu lên kinh ngạc, nhưng thế có một vật nhọn gì đâm toạc vào thân cô. Cô lắp bắp: “Vì sao có máu? Lưu Băng!”. Minh Hiểu Khê luống cuống đến nỗi giọng nói run run:

“Em sợ phải không?”, đôi môi đầy máu của Lưu Băng lộ ra một nụ cười khác thường.

Hiểu Khê gật đầu: “Vâng, em sợ!”. Lưu Băng ho nhẹ một tiếng, máu đỏ tươi lại chảy ra trên môi.

Lưu Băng nhìn cô, cười một cách lạnh lùng, nói: “Đây là máu của anh”. Minh Hiểu Khê tưởng như sắp suy sụp đến nơi: “Lưu Băng, anh rốt cuộc thế nào? Không nên như thế!”. Chưa nói dứt lời, Lưu Băng lại tiếp tục ho và ói ra máu. Máu chảy thấm ngực anh. Lúc này Hiểu Khê mới phát hiện thấy trên áo sơ mi màu đen của anh ta đã có vết máu khô. Sự kinh hoàng tràn ngập trong lòng. Hiểu Khê sững sờ như mất hết phản ứng, nước mắt lăn trên mặt.

Thời tiết đầu hạ. Nhưng vì có mưa nên lành lạnh như mùa đông giá rét.

Trên ngón tay xinh xắn của Mục Lưu Băng là nước mắt long lanh của Hiểu Khê. Anh ta nhìn giọt nước mắt, cười nhẹ nhàng: “Hoá ra, em vẫn khóc vì anh. Không phải em đã sớm rũ bỏ anh rồi sao?”.

Máu đỏ tươi giống như hoa của tháng Năm, sự phẫn nộ lộ ra trên môi xinh đẹp của Mục Lưu Băng. Đôi môi thâm đầy máu hôn lên những giọt lệ trên ngón tay đã khô, bỗng nhiên anh phá lên cười, cười một cách giòn giã giống như lần đầu tiên cô gặp anh. Lưu Băng nói: “Ngày trước là sinh nhật anh, thật là may, chỉ sớm hơn em ba ngày”.

“Lưu Băng...”, cô đau xót kêu lên.

Lưu Băng nói tiếp: “Anh biết em không nhớ. Không có ai nhớ ngày đó là sinh nhật của anh.”

Mục Lưu Băng nhìn một lượt căn phòng nhỏ, hài lòng đến nỗi xem nó là

cung điện huy hoàng nhất thế gian, điềm tĩnh nói: “Anh muốn trở lại đây, nghĩ lại anh cũng đã từng hạnh phúc”.

Máu lại phun ra từ miệng của Mục Lưu Băng, văng đến má của Minh Hiểu Khê. Anh nhíu mày, muốn lau cho cô.

Hiểu Khê ôm lấy thân hình mềm yếu của anh, nước mắt lăn chã rơi, cuống cuống giục: “Không nên nói nữa, chúng ta phải tới bệnh viện ngay!”.

Mục Lưu Băng cố chấp muốn đẩy cô ra, ánh mắt vẫn trong sáng: “Anh không muốn rời khỏi đây, bên ngoài, ở đâu đều không có em”.

Rèm cửa màu xanh đậm, lướt trên mặt trắng bệch của anh, máu ở trên môi, tim phổi như bị xé ra. Ngoài trời từ từ tối. Mưa trái lại càng nặng hạt, gió thổi tạt cả vào người Hiểu Khê và Lưu Băng. Lưu Băng nhìn cô đầy thù hận, nghiêng răng nói: “Anh hận em, người anh hận nhất là em. Em làm cho anh hận em. Thực sự rất hận.”.

Do dùng hết sức, Lưu Băng lại thổ huyết tiếp. Gương mặt anh trắng bệch, không còn hột máu. Anh loạng choạng ngã vào lòng Hiểu Khê.

Trong phòng nghỉ dành cho nghệ sĩ tại phòng âm nhạc Hoàng Gia. Hạo Tuyết cười ngọt ngào và tặng một đóa hoa bách hợp cho Giản Triệt: “Anh Triệt, chúc anh biểu diễn thành công!”.

Phong Giản Triệt mỉm cười nhận lấy hoa, vỗ vỗ vào đầu cô bé, nói: “Cám ơn em, Tiểu Tuyết”.

Hạo Tuyết đi qua đi lại, liếc Tiểu Tuyết bên cạnh, như giục giã cô nói điều gì. Tiểu Tuyết trái lại, liền quay mặt đi, không ngó ngang gì với cô. Hạo Tuyết đành cắn môi, giả bộ vẫn vui vẻ, nói với Phong Giản Triệt: “Có... có một số việc... chị Hiểu Khê không đến kịp cùng với chúng em... Chị ấy... chị ấy sẽ... một lát sẽ đến...”.

Giản Triệt hơi ngơ ngác: “Xảy ra việc gì rồi phải không?”.

“Không có việc gì cả! Không có! Không có!” Hạo Tuyết hoang mang giải thích: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không sao”.

“Vậy sao?”, Phong Giản Triệt hỏi và nhìn mưa ngoài cửa sổ.

Bệnh viện Quang Du. Không khí lạnh lẽo, vắng lặng như nghĩa địa. Minh Hiểu Khê ngồi trầm lặng trên cái ghế dài ngoài phòng phẫu thuật, mặt đờ đẫn, hồn như rời khỏi xác. Nước mắt bên má cô bị gió thổi trông thật thảm hại. Và những giọt máu bắn tung toé trước ngực cô khiến bất kì ai nhìn thấy cũng phải động lòng. Quý Đường đứng thẳng người bên cửa phòng phẫu thuật, đang trừng trừng nhìn dòng chữ ”Đang phẫu thuật” trên ánh đèn đỏ lấp loé u buồn. Vết sẹo trên má phải anh ta giật giật theo cơn xúc động, nom càng dữ tợn. Cuối cùng Lan Địch hết chịu nổi, nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Hiểu Khê mà la hét: “Đều tại cô. Cô là đồ vô lương tâm. Cô đã hại chết anh Băng rồi”.

Minh Hiểu Khê ngẩn đầu lên một cách chậm rãi, giọng nói nhẹ như chiếc lá rơi: “Anh ấy không chết”.

Lan Địch trừng mắt sáng rực. Cậu ta tức giận suýt ngã, giật dữ quát: “Cô còn dám nói vậy sao? Hừm, thật là không biết xấu hổ! Từ ngày cô rời khỏi anh ta, cô có biết anh ta phải trải qua những ngày tháng như thế nào không? Tôi chưa từng thấy ai đau khổ và thương tâm như anh ấy. Ngày nào anh ấy

cũng tự dày vò chính mình. Cô có biết không?”

Minh Hiểu Khê đứng lặng như tượng gỗ, chỉ có mi mắt hơi lay động.

“Hừm. Đương nhiên là cô không biết rồi. Vì cô là loại đàn bà vô lương tâm mà”, Lan Địch vẫn tức giận gầm gào.

Minh Hiểu Khê đứng bất động không nói. Lan Địch hỏn hển, công kích mạnh mẽ: “Cô nói đi chứ? Cô không phải rất lợi hại sao? Vì sao bây giờ bắt đầu tỏ ra ngu ngốc vậy? Nói cho cô biết, nếu anh Băng chết, tôi nhất định sẽ giết cô!”.

Hiểu Khê bỗng nhướn mày lên, mắt sáng như gương, giọng nói nhẹ như hoa rơi: “Anh ấy sẽ không chết”.

Ngơ ngẩn. Sau đó, Lan Địch cười nhạt một tiếng: “Cô cho rằng dựa vào câu nói này thì có thể cứu anh Băng sao? Chỉ gạt được cô thôi, ai mà tin được chứ?”

“Có. Tôi tin”, một giọng nói vang lên từ trong đêm, “Còn cậu, buông Hiểu Khê ra”.

“Đồng?”.

Nhìn thấy dáng người xinh đẹp đang đứng ở trước mặt, Lan Địch tức giận nhếch mũi lên: “Sao cô vẫn giúp người ngoài nói vào hả? Cô biết cô ta là ai không?”.

Đồng cười lạnh lùng: “Cô ta là Minh Hiểu Khê, bạn của tôi”.

Cầm của Lan Địch trề xuống. Trời ạ, người con gái đau khổ và lạnh lùng hơn băng đá cũng rêu rao chính mình cũng có bạn sao? Cửa phòng phẫu thuật bật mở. Bác sĩ Susi tháo đôi găng tay ra, lạnh nhạt nhìn mọi người, rồi dừng lại ở gương mặt Lan Địch, kinh ngạc hỏi: “Lại là cậu à? Đến nơi đâu cậu cũng làm cho mọi người không được yên ổn”.

Lan Địch sờ mũi, lè lưỡi màu hồng phớt ra làm như mặt quỷ: “Lại mắng tôi, ông lúc nào cũng mắng tôi. Susi, ông không thể đối với tôi thân thiện một chút sao?”.

Bác sĩ Susi cười nhạt nhẽo: “Cậu trốn tôi như trốn bệnh truyền nhiễm, tôi còn có cơ hội nào thể hiện đâu?”.

“Áy chớ, không nên nói như thế”, mặt Lan Địch ửng đỏ, giục giã: “Mau nói đi, tình hình của Băng thế nào?”

Quý Đường, Đồng, Minh Hiểu Khê đứng im như thóc gàn đó, còn đám vệ sĩ Liệt Viêm Đường đứng ở góc xa quan sát. Mọi người đều lặng lẽ dồn mắt vào bác sĩ. Susi thấy tâm trạng của Minh Hiểu Khê vừa nặng nề vừa bướng bỉnh. Ông chậm rãi nói: “Rất nghiêm trọng, dạ dày ra máu, sốt cao, hầu như hai, ba ngày không ăn, sức khỏe suy yếu nghiêm trọng”.

Hiểu Khê vẫn mở to mắt đứng đó, nhưng đôi chân cô đã không còn hơi sức. Cô nói: “Ông có thể chữa khỏi cho anh ấy mà!”. Câu nói này của cô thật rần rỏi và dứt khoát, dường như không phải để nói, không phải cầu xin, mà là cho ông ta một sự lựa chọn duy nhất. Bác sĩ Susi nhíu mày, mắt loé lên một ánh sáng kì lạ. Lan Địch kéo cánh tay của Susi, hung dữ uy hiếp ông: “Susi, tôi cảnh cáo ông. Ông nhất định phải làm cho anh Băng lành lặn, không có khuyết tật gì. Nếu không, tôi sẽ khiến suốt đời này, ông không tìm thấy tôi được nữa”.

Buổi biểu diễn đã bắt đầu. Khán đài lấp lánh ánh đèn, giống như ánh sáng rơi trên đôi tay của Phong Giản Triệt. Mỗi một nốt nhạc đều mang hơi thở cổ điển dạt dào tao nhã, tạo dư hưởng không tài nào so sánh được. Âm thanh giản dị trong sáng, trong suốt óng ánh, giống giọt sương rơi xuống, lặng lẽ nhỏ giọt, kinh động một dòng nước mùa thu. Mọi người mê mẩn như say, tâm tình bị âm nhạc níu kéo, cảm động trong từng khúc nhạc, cảm động về những việc trước đây của chính mình. Phong Giản Triệt tuần tú tao nhã làm say mê mọi người. Anh giống hệt một vị vua trong truyện cổ tích, một sợi dây tơ lụa màu trắng quấn vào tay phải anh, thắt thành hình con bướm. Khúc nhạc có lúc dịu dàng trầm lắng, có lúc lại du dương, lay động tâm hồn của con người.

Ánh đèn như ánh trăng, lướt trên sóng mũi cao cao của Giản Triệt. Nỗi cô đơn lạnh lẽo như cơn gió chợt ùa tới, muốn thổi đi cũng không chịu bay. Anh hơi mỉm cười lặng lẽ. Mỉm cười như thế ở đây chỉ có một mình anh. Người con gái mà anh luôn luôn chờ đợi đã không đến.

Đèn đỏ trong phòng phẫu thuật đã tắt. Minh Hiểu Khê nhìn thấy Mục Lưu Băng được đẩy từ trong phòng phẫu thuật ra. Mặt Lưu Băng trắng bệch như tờ giấy, lông mi đen dài che lấp cả mắt. Đôi môi anh không còn tươi tắn nữa. Tất cả màu sắc đều bị mất hết, chỉ thấy nổi khô khan, Minh Hiểu Khê đi dọc giường bệnh của anh. Tai cô không nghe được tiếng gì nữa, mắt cũng không nhìn thấy gì nữa. Thế giới của cô giờ đã chết lặng, kể cả cảm xúc đau đớn cũng không còn. Chỉ có sự lạnh lẽo thấu xương.

Lan Địch vỗ cánh tay thần thờ của Susi, vội vã hỏi: “Phẫu thuật thế nào?”. Bác sĩ Susi nhìn Minh Hiểu Khê đang trầm lắng thật kỳ lạ, nhẹ nhàng đáp: “Rất tốt”.

Lan Địch lại háp tấp hỏi: “Qua một thời gian dài anh ta sẽ tỉnh lại phải không?”.

Bác sĩ Susi gật đầu, đáp: “Đúng vậy, thuốc mê dùng không nhiều. Một, hai tiếng nữa, anh ấy sẽ tỉnh ngay thôi”.

Lan Địch vui mừng nhảy lên: “Quá tốt rồi! Susi, lần này ông có vẻ có chút tình người”.

Quý Đường đứng ở trước mặt bác sĩ, hành lễ một cách nghiêm trang và cung kính: “Bác sĩ Susi, đa tạ ông!”.

Susi cười nhạt nhẽo: “Thật không?”. Bác sĩ liếc nhìn bóng Đồng xa xa lạnh lùng và châm biếm nói với Quý Đường: “Nếu thật sự cảm kích, không nên để cô gái đó giám sát tôi hai mươi tư tiếng đồng hồ”.

Buổi biểu diễn độc tấu dương cầm kết thúc thật tốt đẹp. Âm nhạc sôi động và kì ảo đó, phong thái say mê người đó, làm cho mọi người quên đi tất cả, lại làm cho mọi người có cảm giác nhớ đến tất cả. Cảm giác đó không nói ra được, và được cảm nhận rất khác nhau trong lòng mỗi người. Diễn xuất của thiên tài đàn cầm Phong Giản Triệt khiến tất cả người nghe không cách nào quên được suốt đời này.

Trong phòng nghỉ. Đôi mắt nai to của Hạo Tuyết lã chã nước mắt. Cô bé nhìn Phong Giản Triệt, ấp úng: “Chị Hiểu Khê... rốt cuộc vẫn không đến...”.

Tiểu Tuyên trừng mắt nhìn Hạo Tuyết. Con tiểu nha đầu này ăn nói thật không biết suy nghĩ. Phong Giản Triệt mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Sợ là vì trời mưa quá to, đường không dễ đi”.

Hạo Tuyết la lớn: “Không thể nào. Chị Hiểu Khê tuyệt đối không đến vì trời mưa to. Chị ấy là vì... vì... vì...”. Giọng nói của cô bé càng lúc càng nhỏ. Hạo Tuyết cúi đầu, lúng túng nhìn xuống chân mình. Được một lát, cô bé lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy phẫn nộ, nói: “Anh Triệt, sự việc hôm nay là chị Hiểu Khê sai rồi. Anh làm nhiều việc vì chị ấy như thế, thế mà chị ấy cũng không hề hay biết. Hoặc như vì chị ấy, để huỷ hôn ước Cổ Phi Anh, thậm chí anh đã phải đồng ý...”

“Tiểu Tuyết”, Giản Triệt ngắt lời, vỗ lên đầu cô bé, nói: “Tất cả do anh quyết định, không liên quan đến Hiểu Khê”.

Nhưng Hạo Tuyết vẫn ngoan cố nói tiếp: “Nhưng... anh đã thích chị Hiểu Khê như thế. Trong khi chị ấy chỉ làm anh đau lòng và khó xử. Anh tốt như thế, là người tốt nhất trên thế giới. Thế mà chị ấy còn...”.

Giản Triệt nghiêm nghị cắt ngang: “Hạo Tuyết!”. Hạo Tuyết khóc thút thít. Giản Triệt vuốt tóc cô bé, nhẹ nhàng nói: “Hiểu Khê là người thế nào, em còn không hiểu sao? Không nên vì chuyện của anh, mà làm tổn thương đến Hiểu Khê”.

“Anh Triệt... Em... em...”, Hạo Tuyết vẫn nhe răng, nước mắt lăn tăn rơi,

Giản Triệt nhắc lại: “Em có đồng ý với anh không?”.

Hạo Tuyết cố nín khóc, miễn cưỡng nói: “Em... đồng ý với anh”.

Đêm, càng ngày càng tối. Mưa từ từ tạnh hẳn. Phòng bệnh im lặng như tờ, chỉ có Minh Hiểu Khê trầm lặng và Mục Lưu Băng đang hôn mê. Cô ngồi bên cạnh giường, nhìn anh đăm đăm. Lông mi của anh khá dài, đen và dày, cong veo, che rợp mắt. Cô nhớ lại đôi mắt của Lưu Băng trước đây y hệt viên thủy tinh trong suốt, lay động khiến cô bất giác đỏ mặt, tim đập thình thịch. Nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố, đôi mắt ngây thơ của Lưu Băng đã dần bị vẻ lãnh đạm khắc nghiệt xâm chiếm. Cô mong muốn truyền hơi ấm cho anh nhưng không thành công. Nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng cô. Cô đã rời bỏ anh, đã làm trái lời hứa sẽ ở bên anh mãi mãi. Hiểu Khê nhắm nghiền mắt, đau khổ. Tại sao Lưu Băng luôn khiến lòng cô đau như cắt?

Không có tiếng động nhưng có thứ gì đó như làn gió lướt trên má cô. Hiểu Khê bỗng mở choàng mắt, sung sướng reo lên: “Lưu Băng, anh tỉnh rồi phải không?”.

Cô bỏ nhào đến trước mặt anh, đôi mắt sáng lên, không nén nổi tình cảm nắm lấy tay anh. Tay Lưu Băng nằm gọn trong bàn tay cô, rồi từ từ buông ra. Anh lặng lẽ nhìn cô.

Ngắm nhìn Lưu Băng, Hiểu Khê xót xa lặng người hồi lâu, rồi hít một hơi dài, nói tiếp: “Mục Lưu Băng, anh có biết không, em thật sự rất muốn mắng anh! Nếu không phải anh vừa mới làm xong phẫu thuật, em có lẽ sẽ đánh anh!”.

Đôi môi của Mục Lưu Băng tái mét, như cánh hoa bị mất màu. Cô nói tiếp:

“Khi yêu cầu không được thỏa mãn, một số đứa trẻ sẽ nùng nịu quậy phá, dùng mọi cách để làm tổn thương chính mình. Mục đích là uy hiếp những người yêu thương chúng”.

Đôi môi tái mét của Lưu Băng gượng cười, hỏi: “Chúng có thành công không?”

Minh Hiểu Khê trừng mắt nhìn anh ta, than thở: “Luôn luôn thành công”.

Lưu Băng nói thật chế giễu: “Tức là chúng vẫn được mọi người yêu thương nên mới uy hiếp được”.

Hiểu Khê bực bội nói: “Mục Lưu Băng! Rốt cuộc anh có hiểu em đang nói gì không? Em đang chỉ trích anh đây. Tại sao anh có thể làm tổn thương mình như thế? Anh biết dạ dày mình không tốt, vì sao không quý trọng nó? Anh cứ giày vò chính mình đến nổi chảy máu dạ dày thế? Như thế không phải rất đau sao? Không phải sẽ đi đến chết đi sống lại sao?”

Mục Lưu Băng cười lạnh nhạt: “Anh đã không còn cảm giác đau đớn rồi”.

Minh Hiểu Khê ngạc nhiên, không nói nên lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh rất lâu. Cô cắn chặt môi, thấy mình không thể bỏ cuộc.

Hiểu Khê nghiêm túc hỏi: “Em phải làm gì để anh khoẻ hơn?”

Mục Lưu Băng nằm trên chiếc gối trắng tinh, lông mày đen nhánh, đôi mắt sáng khác thường. Anh hỏi: “Em lo lắng cho anh sao?”

Hiểu Khê gật đầu chắc nịch: “Đúng vậy”.

“Vì sao?”. Lưu Băng hỏi bằng giọng châm biếm. Vì sao à? Hiểu Khê suy nghĩ cạn kẽ vấn đề này, lông mày của cô nhíu lại, ánh mắt của cô ta đen lại. Cô ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ, như thể muốn tìm thấy ánh sáng trong đêm. Ngoài trời là một vầng trăng sáng. Ánh sáng tao nhã và sáng trong, giống như một thiên niên xinh đẹp mà trang trọng.

Phòng âm nhạc Hoàng Gia vắng vẻ. Ngón tay thon dài của Phong Giản Triệt dừng trên phím đàn trong trẻo, giống như muốn đàn, nhưng lại không biết nên đàn cho ai nghe. Hàng ghế khán giả bên dưới đã vắng tanh không còn một ai. Ánh trăng xuyên qua lớp cửa kính lớn, rọi lên người Giản Triệt, khiến bóng anh đổ dài dưới đất. Anh ngồi trên ghế, bắt đầu đàn, đôi mắt u buồn mơ màng nhìn vào đôi tay anh. Trên đó, con bướm trắng buộc bằng lụa vẫn cứ lượn lờ không biết mệt mỏi.

Trong bệnh viện, Hiểu Khê đáp: “Vì anh là bạn của em”.

Nét mặt của Mục Lưu Băng sáng ngời dưới ánh trăng, vẻ đẹp chen lẫn u buồn, nhưng khoé mắt trái lại mang sự đau thương lạnh lẽo. Anh nói: “Em đang gạt anh, hay là đang gạt chính em?”

Minh Hiểu Khê hơi do dự, lắc đầu, hỏi từ tốn: “Anh nói gì?”

Mục Lưu Băng giận dữ nhìn cô, nói: “Em yêu anh. Em từ trước đến giờ không ngừng yêu anh, cho dù mệnh lệnh của chính em không yêu anh, em cũng vẫn yêu anh!”

Minh Hiểu Khê kinh hoàng đứng dậy, giọng run run: “Anh đang nói bậy gì đó? Em đã rời xa anh rồi mà”.

Mục Lưu Băng cười lạnh nhạt, trong nụ cười có sự đau khổ. Lưu Băng hỏi: “Vậy trái tim của em thì sao?”

“Trái tim của em à?”, Minh Hiểu Khê hoang mang che miệng mình lại:

“Tim của em là của chính em...”. Cô không nói tiếp.

Lòng bàn tay của Hiểu Khê lạnh ngắt, như thể có cục đá để bên trong.

Trong lòng bàn tay cô là một sợi dây thánh giá. Cô luôn luôn đeo nó, để trước ngực. Cô nhìn Lưu Băng. Trên cổ tay anh là một sợi dây chuyền nhỏ có mặt dây chuyền bằng thạch anh như hoa tuyết, óng ánh trong suốt, đẹp tinh khiết. Trăng lạnh như nước. Minh Hiểu Khê vẫn đứng ở đó, bỗng không phân biệt rõ cái gì là hiện tại, cái gì là quá khứ.

Ánh trăng, so với tất cả các ánh trăng trước đây đều hiền hoà. Nó chiếu một cách hiền hoà lên người Phong Giản Triệt. Anh lẳng lặng nằm áp đầu trên cây đàn, khuôn mặt giấu ở hai cánh tay, không ai có thể nhìn thấy. Sóng lưng của anh cong thành hình cánh cung tao nhã. Tim của anh đang cầm một mũi tên. Ánh trăng trong sáng chiếu lên sóng lưng lành lạnh. Anh biết có lẽ mình thực sự nên ra đi, như thế mới không làm cho Hiểu Khê khó xử. Nhưng anh không thể rời bỏ được. Giản Triệt thấy bóng mình nghiêng nghiêng trên đất, lạnh lạnh giống như ánh trăng.

Căn phòng bệnh nhân mở toang, Minh Hiểu Khê bỏ ra ngoài. Mặt cô còn trắng bệch hơn cả mặt Lưu Băng vừa phẫu thuật. Cô nhếch môi lên thật buồn bã, ánh mắt loé lên khác thường. Đồng, Quỷ Đường, Lan Địch và đám vệ sĩ của Liệt Viêm Đường đang đứng ngoài cửa đều sững sờ nhìn cô đi ra.

Lan Địch bỗng nhảy lên, mắt long lên sòng sọc: “Ê, cô ra đây làm gì, Lưu Băng thế nào?”.

Minh Hiểu Khê không thêm đáp, chỉ nhìn Đồng. Đồng đang đứng ở một góc, cách đám người đó một khoảng cách, yên lặng như không tồn tại.

Nhìn thấy Minh Hiểu Khê, cô ta chỉ hơi nhíu mày, không nói gì. Minh Hiểu Khê đi thẳng ra phía cửa bệnh viện. Mọi người của Liệt Viêm Đường đưa mắt nhìn nhau, không biết nên xử lý ra sao.

Lan Địch nôn nóng, đuổi theo Minh Hiểu Khê, dang hai cánh tay ra chặn trước mặt cô ta, la lớn: “Cô không thể đi! Cô nhất định phải ở lại cùng Lưu Băng!”.

Tay của Minh Hiểu Khê từ từ vung ra, cánh tay ngăn cản của Lan Địch giống như bị một sức mạnh nào đó hất văng ra. Trong lúc hoảng hốt kinh ngạc, Lan Địch đã bị cô đẩy văng ra phía sau.

Đêm lạnh như đá. Mặt trăng tỏ, hơi hơi cong. Minh Hiểu Khê ra khỏi bệnh viện Quang Du, bỗng nhiên không biết nên đi đâu. Cô đứng lại, hít thở gió đêm, trong lòng như tràn ngập những giọt mưa trong suốt. Mưa, không phải đã tan rồi sao, vì sao cô ta còn cảm thấy lạnh như thế.

“Hiểu Khê!”, có tiếng ai gọi cô. Minh Hiểu Khê quay người lại, là Đồng, cô gái xinh đẹp trong đêm khuya. Đồng đưa cho cô ta một cái hộp lớn màu trắng. Ánh mắt của cô ta đen thẫm, Đồng nói: “Đây là món đồ cô để quên ở trong nhà trọ khi vội đưa Lưu Băng tới bệnh viện”.

Minh Hiểu Khê nhận lấy chiếc hộp trên tay. Trên đó dính đầy máu, khiến cô giật mình. Cô nắm chặt cái hộp, miễn cưỡng nói với Đồng: “Xin lỗi, tôi làm hư nó rồi”.

Đồng nhìn cô, nói: “Chỉ cần cô có thể buông hết, tất cả vẫn còn kịp”.

Tất cả thực sự vẫn còn kịp phải không? Minh Hiểu Khê tay ôm cái hộp trắng, một mình chạy trên đường phố yên tĩnh, không định hướng. Đêm đã khuya, có thể nói đã là hừng đông của ngày thứ hai rồi, đèn đường phố vẫn sáng, người đi bộ và xe cộ kì thưa thớt. Cô biết mình đã làm sai những gì. Ngồi xuống một bậc thềm trên phố, cô mở cái hộp đó ra. Trong đó là bộ lễ phục màu trắng. Không biết cô mặc lên có đáng yêu như nàng công chúa không? Minh Hiểu Khê suy tư, ngơ ngẩn như người mất hồn. Bầu trời đêm không có sao. Cô đã có lỗi trong đêm qua.

Khán đài dưới ánh trăng. Trước cây đàn cầm, Phong Giản Triệt ngồi yên lặng. Anh biết mình sẽ tiếp tục đợi, bất luận đợi bao lâu, bất luận Hiểu Khê có đến không, anh cũng sẽ mãi ở đây đợi cô. Cho dù cô đã quên anh rồi, anh vẫn luôn luôn đợi cô. Đôi mắt của Phong Giản Triệt trong sáng như núi tuyết. Dây lụa màu trắng trên cánh tay phải giống một con bướm, chập chờn bay.

Trong ánh trăng yên tĩnh. Bỗng một tiếng chuông điện thoại ngân vang, Phong Giản Triệt vội vã nghe: “Alô, là Hiểu Khê phải không? Anh nhận ra số điện thoại của em”.

Giọng Giản Triệt rất nhẹ, như đang mỉm cười.

“O”, Minh Hiểu Khê ngẩn người ra, rồi hỏi: “Anh vẫn khoẻ phải không?”.

Cô lúng túng nói tiếp: “Triệt... xin lỗi, ...em ...”.

“Nghe được giọng em thì anh yên tâm rồi”, Phong Giản Triệt cắt ngang lời của cô một cách nhẹ nhàng, dừng lại một chút, anh hỏi, “Hiểu Khê, em đang ở đâu?”.

“Em...”, Hiểu Khê ngập ngừng.

Đường phố vắng lặng. Một chiếc xe hơi vụt lao đi, khiến nước mưa bắn tung toé lên người Minh Hiểu Khê. Cô nhìn phòng âm nhạc Hoàng Gia ở phía trước mặt không có một chút đèn sáng, căn môi hồi lâu rồi hỏi: “Buổi biểu diễn thành công chứ?”.

Giản Triệt đáp: “Rất thành công”.

Cô cười: “Nhất định anh đàn rất hay, đúng không?”.

Giản Triệt đáp: “Ừ!”.

Cô lại hỏi tiếp: “Tay của anh đã khỏi hoàn toàn rồi, đúng không? Còn điều luyện hơn trước phải không?”.

Giản Triệt vui vẻ thừa nhận: “Chính xác, còn tuyệt vời hơn cả trước kia”.

Hiểu Khê cười rạng rỡ, hài lòng nói: “Vậy tốt rồi, cuối cùng anh cũng đã trở thành một thanh niên toàn mỹ như trước”.

Giản Triệt hỏi: “Hiểu Khê, em có vui không?”.

Hiểu Khê hơi ngắc ngứ vì chưa hiểu rõ. Triệt nói tiếp: “Nếu em là người không có tình cảm, em có vui không?”

Phong Giản Triệt vẫn đang ngồi bên cây đàn như đang trông ngóng người con gái đó. Anh thì thầm: “Hiểu Khê, em có muốn nghe anh đàn không?”.

Giọng Minh Hiểu Khê lo lắng: “Anh Triệt, tối như thế chả lẽ anh còn ở trong phòng âm nhạc sao? Triệt!”.

Triệt không đáp.

Hiểu Khê cuống lên hỏi tiếp: “Anh rốt cuộc đang ở đâu?”.

Giản Triệt hít một hơi sâu, nói: “Anh đang ở nhà. Buổi biểu diễn vừa kết thúc, anh đã về nhà ngay, em không nên lo lắng”.

Hiệu Khê mới yên lòng: “Ồ, anh đang ở nhà cha mẹ phải không? Trong nhà trọ của anh làm gì có đàn đâu”.

Giản Triệt đành nói dối tiếp: “Đúng, anh đang ở nhà bố mẹ”. Rồi anh nói lảng đi: “Hiệu Khê, em thích nghe bài nào vậy?”

“Điều này... hơ hơ, em có hiểu gì về âm nhạc đâu, bài nào cũng được mà”, Hiệu Khê lúng túng đáp. Cô cười ngằn ngại: “Anh cứ đàn bài nào cũng được. Anh đàn là hay rồi”.

Giản Triệt đáp: “Được, vậy anh đàn cho em nghe”.

Hiệu Khê áp chặt tai vào chiếc điện thoại. Từ đó phát ra tiếng đàn du dương của Giản Triệt. Tiếng nhạc vang vang trong đêm yên tĩnh. Hiệu Khê rưng rờ vì hiểu ca khúc này. Cô còn lầm bầm hát theo tiếng nhạc.

Giản Triệt nói: “Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh... nhật... vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ...”.

Minh Hiệu Khê vừa nghe điện thoại, vừa bất giác chậm chậm đi về phía phòng nhạc Hoàng Gia giờ đã tối om. Cô biết trong đó không còn ai nhưng cô vẫn muốn xem thử dù bây giờ đã muộn.

Ánh trăng sáng trắng như thủy ngân rọi chiếu qua cửa sổ của phòng nhạc Hoàng Gia. Một chàng trai khôi ngô tuấn tú đang chơi đàn, một con bướm màu trắng bằng lụa đang bay lượn thật đẹp trên tay anh. Bỗng nhiên cửa lớn của phòng nhạc bật mở. Một người con gái mặc lễ phục màu trắng, đang đứng ở cửa, há mồm nhìn kinh ngạc. Điện thoại trong tay cô đang phát ra khúc nhạc hoàn toàn giống với tiếng nhạc mà chàng trai đang chơi. Trang phục của cô tuy dính nước mưa, song lại càng khiến cô nom đáng yêu hơn. Mắt cô sáng như sao trên trời.

Chàng trai nghiêng đầu mỉm cười: “Em đã đến”.

Cô gái kinh ngạc đến nỗi hơi cà lăm một chút: “Triệt, anh...”.

Nốt nhạc cuối cùng biến mất trong tay của Phong Giản Triệt, anh nhìn cô mỉm cười: “Chúc em sinh nhật vui vẻ, Hiệu Khê”.

Hiệu Khê nắm chặt tay, ngẩng lên nhìn ánh mắt của anh, giọng nghẹn ngào: “Nhưng, em đã đến trễ, buổi biểu diễn đã kết thúc rồi, sinh nhật của em cũng đã qua rồi”.

“Vậy chúc em một ngày vui vẻ của tuổi 18”, Giản Triệt nói, “ngày ngày vui vẻ, mãi mãi vui vẻ”.

Hiệu Khê bật cười: “Triệt, lời anh nói sao giống ông cụ non vậy”.

Giản Triệt cười hiền hoà: “Ông cụ cũng tốt, chỉ cần có thể làm em vui vẻ”.

Minh Hiệu Khê sững sờ nhìn anh, sống mũi hơi cay cay.

Phong Giản Triệt mỉm cười, véo mũi cô: “Anh còn ông cụ hơn, có món quà muốn tặng cho em”.

“Triệt...”, Hiệu Khê khẽ reo lên.

Dải lụa trắng như một con bướm, bay lượn trên tay phải của Phong Giản Triệt, như vẫy tay với cô. Anh nói: “Em từng nói thích món quà có màu sáng chói và con bướm xinh đẹp. Em xem, con bướm này có đẹp không?”. Rồi anh ta nhẹ nhàng kéo tay cô ta, nói: “Nó là của em đấy!”

Minh Hiểu Khê ngẩng mặt lên, ánh sáng của ngôi sao nhấp nháy trong mắt cô. Ánh sáng đó quá sáng, có chút giống nước mắt. Giản Triệt đặt tay cô lên con bướm, nói: “Hãy mở quà của em ra đi, sau đó, để nó ở bên mình, cho dù một ngày em rời xa, anh cũng giống như vẫn ở bên em vậy”. Anh mỉm cười như một tia sáng: “Như vậy, em sẽ cảm thấy rất vui”. Phong Giản Triệt nắm chặt tay cô, vuốt nhẹ nhẹ. Bướm bướm trắng lên tiếng giải thích, bay nhẹ nhẹ, nhảy múa thành một dải lụa trong suốt. Âm thanh đó rất nhẹ, như tiếng cười, và cả sự giã giụa nữa.

Âm thanh này rất nhẹ. Nó khiến cho con tim của Minh Hiểu Khê đập thành thịch tướng chừng tan vỡ, nước mắt của cô ào ạt lăn xuống không tài nào ngăn được. Cô thốt thức: “Em biết em rất tệ...! Em là người tệ... nhất trên thế giới này! Nhưng anh làm như thế, trái lại làm cho em hiểu rõ hoá ra em càng tệ hơn nữa!”.

Ánh trăng như bỗng nhiên có một chút hỗn loạn.

Cô cố gắng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên, nói với Giản Triệt: “Anh mãi mãi sẽ không hỏi em, vì sao em không đến kịp buổi biểu diễn, đúng không? Em không đến là vì...”.

“Em cùng Mục Lưu Băng ở bên nhau chứ gì!”, Phong Giản Triệt ngắt ngang lời của cô ta, “Chỉ có anh ta mới có thể khiến em quên đi tất cả”.

Giản Triệt lặng lẽ cười: “Em xem, anh không muốn em như thế. Anh không hỏi em chỉ vì anh sợ”.

Mười lăm phút trôi qua, Minh Hiểu Khê như hụt hơi, không còn cử động nổi. Gương mặt của cô trắng bệch, đôi mắt như thấm sương, lông mi chớp chớp, nước mắt lại rơi xuống gò má. Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười với anh ta dưới làn nước mắt: “Anh không hiểu đâu, em ghét chính bản thân mình rất nhiều. Em đã từng thề sẽ không khóc nữa, nhưng anh xem, em không làm được, em vẫn đang khóc”.

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng nụ cười không tươi. “Em đã từng tưởng rằng, lúc em quyết định, em có thể vứt bỏ hoàn toàn quá khứ. Nhưng em vẫn không làm được. Em đã lại một lần nữa làm tổn thương anh”.

Phong Giản Triệt lẳng lặng nghe, chân mày từ từ dần ra, môi nở nụ cười.

Anh ôm bờ vai run run của Hiểu Khê, sôi nổi nói: “Hiểu Khê, anh biết trong lòng em có anh, đúng không?”.

Minh Hiểu Khê nhìn chăm chăm vào anh, nghĩ rất lâu, cuối cùng lắc đầu: “Không đúng!”.

Đôi tay Phong Giản Triệt bỗng cứng đờ. Dưới ánh trăng, anh như trở thành một pho tượng đá. Đôi mắt của Minh Hiểu Khê kiên định mà trịnh trọng:

“Lẽ ra trong lòng em chỉ nên có mình anh. Nếu làm không được, em không có tư cách ở bên anh nữa”.

Tiếng của Phong Giản Triệt vẫn êm dịu: “Chúng ta có thể từ từ đến với nhau, anh đợi em mà”.

Minh Hiểu Khê lắc đầu, cười đau khổ: “Không thể, em không thể cho phép mình tổn thương tới anh lần nữa”.

“Hiểu Khê...”, Giản Triệt đau đớn kêu lên.

Minh Hiểu Khê vội cắt ngang, không để anh ta nói tiếp: “Triệt, em muốn đi

xa một thời gian”.

Ánh trăng hiền hoà chiếu vào chàng trai và cô gái.

Phong Giản Triệt chăm chú nhìn cô, hoảng hốt một hồi lâu rồi hỏi: “Em muốn rời xa bao lâu?”.

Hiểu Khê buồn rầu đáp: “Có lẽ 1, 2 năm hoặc là 3, 4 năm”.

“Sẽ trở về phải không?”.

Im lặng.

Giản Triệt cười buồn: “Anh có thể đi thăm em không?”.

Hiểu Khê nói, giọng chắc nịch: “Em sẽ trở về. Em sẽ không để chính mình giống như con đà điểu, trốn tránh quá lâu”.

Giản Triệt nói: “Anh đợi em!”.

Hiểu Khê lắc đầu: “Không...”.

Lời nói của Phong Giản Triệt cương quyết hơn gấp bội, thậm chí còn cương quyết hơn mọi lần trước: “Anh đợi em. Cho nên, mong em sớm trở về”.

Hiểu Khê im lặng, không biết nói sao nữa. Giản Triệt nói tiếp: “Còn nữa...”

“...?”

“Anh muốn hôn em!”

“Triệt!” Minh Hiểu Khê trừng mắt. Phong Giản Triệt thom lên má cô, thì thầm: “Chỉ là một nụ hôn của bạn bè mà!”

PHẦN KẾT

Học viện Húc Sơ.

Một cô gái chống cằm, lặng lẽ ngơ ngẩn ngắm con chim ngoài cửa sổ. Các cô gái khác trong lớp nhìn cô gái ấy một cách hiếu kì, và bắt đầu thảo luận sôi nổi. “Này, các bạn có thấy hay không, Hiểu Khê sau khi trở về trở nên kì lạ quá”, một bạn gái thì thào.

“Đúng rồi, quả thật là quá kì lạ”, một cô gái đeo kính có sống mũi cao cao lên tiếng.

“Chúng ta vừa không để ý, Hiểu Khê đã bắt đầu ngơ ngẩn như vậy đấy.

Chúng ta nói lớn tiếng như thế cô ấy đều không nghe thấy”.

“Hiểu Khê... cô ấy có biết hay không biết mình bị mọi người ăn hiếp?”, một cô gái có làn da trắng nhú mày suy nghĩ và hỏi,

“Cô ấy sợ chúng ta đau lòng thay cô ấy, cho nên mới không nói với chúng ta hay sao?”.

“Nói đùa thôi!”, cô gái có đôi chân thon dài cười lớn,

“Có đánh chết, mình cũng không tin có người có thể ăn hiếp được Hiểu Khê”. Cả đám con gái đều gật đầu nhất trí.

Cô gái có đôi chân thon dài vốn là chị cả “Phi Nữ Bang” của Học viện Húc Sơ. Cô ta vốn là kẻ luôn quét sạch mọi chướng ngại, luôn đi nghênh ngang,

nhưng sau này cũng ngoan ngoãn bị Minh Hiểu Khê thu phục, trở thành một nữ anh hùng trừ bạo an dân, tạo phúc cho trường. Cho nên, trên thế giới này làm sao có người có thể ăn hiếp được Minh Hiểu Khê đệ nhất thiên hạ chứ?

“Tình yêu là ma lực của ái tình”, cô gái có mái tóc đen, nói với họ một cách thần bí: “Hiểu Khê bước đầu đã hiểu về tình yêu, bị vương ma chương tình yêu rồi”.

“Tình yêu???” Các cô gái đồng thanh kêu lên, làm kinh hoàng đến cánh chim nhỏ bên ngoài cửa sổ, khiến nó hốt hoảng bay mất.

Minh Hiểu Khê như sực tỉnh cơn mê, quay đầu lại, ngơ ngác: “Các bạn gọi mình phải không?”.

Các cô gái kinh ngạc đến suýt ngã, mắt mở to đồng thanh hỏi: “Hiểu Khê, bạn yêu rồi phải không?”.

Minh Hiểu Khê nắm tóc, cười đau khổ: “Mình cũng không biết”. Cô nhìn họ và ngây thơ hỏi: “Các bạn có thể nói cho mình biết không?”.

Các cô gái cuống lên hỏi: “Cái gì?”.

Hiểu Khê cất tiếng: “Tình yêu là gì?”.

Tất cả các cô gái cười ngất, thờ dãi nói: “Kể cả tình yêu là gì, cậu cũng không biết sao?”.

Hiểu Khê kinh ngạc hỏi: “Vậy các bạn biết à?”.

“Đi thôi! Đây là vấn đề khó khăn từ bao đời nay, bọn mình làm sao biết được”, họ đồng thanh đáp và liếc nhìn Hiểu Khê.

Lúc này, một cô gái vui vẻ đi vào lớp học, trong tay ve vẩy một cuốn tạp chí, miệng la lớn: “Phong Giản Triệt! Là Phong Giản Triệt!”.

Ánh mắt của cả lớp đều hướng nhìn cô ta. Minh Hiểu Khê giống như bị điện giật, bỗng nhảy lên một cái. Một luồng nóng chảy như trong nồi lửa, từ chân lên đến đầu, từ đầu xuống chân. Cô gái vui vẻ tiếp tục công bố mới: “Chàng trai đàn cầm thiên tài Phong Giản Triệt đã nhận lời mời, nghe nói còn đến trường chúng ta nữa”.

“Hay quá!”, tiếng hoan hô quả thật có thể làm vỡ tung phòng trường học.

Tiếng bàn tán xôn xao: “Phong Giản Triệt!”. “Là Phong Giản Triệt!”.

“Chính là Phong Giản Triệt đó!”.

Một học sinh nam đang ngủ lơ mơ bị tiếng ồn ào làm tỉnh dậy, liền nheo nheo mắt, ngẩng đầu lên hỏi: “Phong Giản Triệt... là ai? Rất nổi tiếng phải không?”.

“Chết này! Đồ quê mùa!”, một cuốn vở phi thẳng vào đầu anh ta, khiến anh ta lại ngã chúi mặt xuống bàn.

Các cô gái hét lên: “Phong Giản Triệt mà cũng không biết. Đúng là ngủ chết trương cả ra!”.

“Phong Giản Triệt à, đẹp trai đến nỗi kể cả ngủ mơ, mình cũng chảy nước miếng”, một cô gái hớn hỡ khoe, bỗng cô ta la oai oái: “Ồi, ai ném gì thế?”.

Cô gái có đôi chân thon dài đáp: “Là tôi đấy! Sao nào? Lau nước bọt của cậu, đừng có làm bẩn Phong Giản Triệt của tôi!”

Bên kia dãy bàn, đám con gái nghiên cứu tạp chí bỗng ò lên như phát hiện ra đại lục mới: “Cái gì? Phong Giản Triệt là học sinh của Học viện Quang

Du. Hiểu Khê năm ngoái không phải cũng ở Học viện Quang Du sao?”.
Mắt họ lập tức loé lên một tia sáng, cùng đồ dòn mắt về Minh Hiểu Khê.
Họ đồng thanh réo gọi: “Hiểu... Khê...”.

Âm thanh nghe u ám sợ hãi. Hiểu Khê thấy rợn cả tóc gáy. Cô gắng
ngượng, kiên trì, cắn chặt răng, trong lòng đếm thềm 5, 4, 3, 2, 1... Cuối
cùng tiếng chuông vào lớp đã vang lên như cứu mạng cô.

Cửa lớp xịch mở. Thầy giáo bước vào với vẻ mặt nghiêm khắc. Theo sau
thầy là hai người, không phải, là hai tia chớp sáng chói mới đúng, khiến
mọi người bị chói loà. Một cậu con trai có mái tóc vàng, đôi mắt to xanh
như ngọc bích, nụ cười như thiên sứ, đáng yêu đến nỗi khiến mọi người
nén lòng không chạy tới mà ôm hôn. Nhưng người làm cho nữ sinh lớp A
của Học viện Húc Sơ quên cả thở lại là người đứng bên cạnh cậu con trai
có tóc vàng. Vẻ đẹp tuyệt mỹ đến ngạc thờ, đôi mắt lạnh nhạt nhưng đầy
ma lực thu hút, đôi môi mỏng xinh xắn, mái tóc đen sát vai tung bay theo
gió, thân hình gầy yếu khiến người ta phải kinh ngạc. Chàng trai tuần tú
đang đứng đó, khiến trời đất vạn vật đều như bị lu mờ.

“E hèm”, thầy giáo ho một tiếng, cuối cùng đã thức tỉnh các cô gái đang thả
hồn. Thầy đồng dạy nói: “Chúng ta hãy làm quen một chút. Đây là Mục
Lưu Băng và Lan Địch, sau này sẽ là bạn trong lớp chúng ta. Hy vọng mọi
người...”.

Mắt Hiểu Khê sững sờ nhìn Lưu Băng và Lan Địch, tai cô như ù đi. Lẽ nào
định mệnh lại xoay vòng?

HẾT

Nguồn: thuvien-ebook.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 17/03/2010 8:02:58 CH